

MARSHA CLARK

Focuri în Queensland

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Sunetul o trezi. Un zgomot neobișnuit, sinistru, crescând de la intensitatea unei adieri de vânt ce-și șoptește secretele frunzișului arborilor de cauciuc până la urletul specific și pătrunzător al incendiilor. Ardea vegetația!

Cineva care și-a petrecut toată viața în zona sud-estică a statului Victoria n-avea cum să-l confunde. Mai ales o fată care-și pierduse ambii părinți într-un asemenea dezastru, cu numai cinci ani în urmă. Alix sări în capul oaselor, ignorând durerea pe care mișcarea i-o provocase în gâtul ca de lebădă. Ochii ei de un verde-auriu neobișnuit, puțin oblici, se măriră plini de teroare asupra nuanțelor roșcate ale cerului la asfințit.

Își adună sub ea picioarele interminabile, în vreme ce degetele căutau cu înfrigurare fluierul atârnat la gât.

— Nick! Nick-Nick-Nick! Vocea ei își pierduse tonul poruncitor. Chemările fură urmate de trilul prelung și pătrunzător al fluierului. Zvonul incendiului părea să i se fi lipit de timpane, împresurându-o și urlând ca un talaz roșu, ucigător.

— Nick! De data asta strigase, apoi oftase vizibil ușurată la apariția câinelui. Venea cu pasul acela ciudat, de parcă ar fi umblat pe sticlă, specific prepelicarilor germani cu blană scurtă; un fel de trap săltat care nu încetase niciodată s-o uimească pe Alix.

Dar nu și acum! O dureau ceafa și ochii, ca urmare a efortului de a parcurge aproape două mii de kilometri în patruzeci și opt de ore. În ciuda

senzației de panică, se mișcă parcă întepenită, făcând loc câinelui să urce în spatele mașinii și trântind portiera.

Apoi alergă spre locul șoferului, imputându-și această oprire în pustietate, în mijlocul vegetației pipernicite. Nu erau mai mult de treizeci și cinci de kilometri până la Bundaberg, destinația periplului început la Melbourne, dar propria epuizare și lăsarea întunericului conlucraseră eficient, convingând-o să se oprească acolo. Înserarea este cea mai periculoasă perioadă a zilei pentru condus. Tatăl ei o repeta mereu, iar Bruce se declarase de acord. Ochii erau păcăliți de lumina sărăcicioasă și prea mulți alți șoferi își asumau riscuri, deplasându-se fără să aprindă farurile. La vremea asta, cangurii mari sau pitici aveau obiceiul să se amestece în trafic, iar Alix văzuse de mai multe ori cu ce efecte se putea solda un asemenea accident.

Așa că ieșise de pe drum, exact ca în seara precedentă, cu aproape o mie de kilometri în urmă, la granița dintre Victoria și New South Wales. Aici, în Queenslandul de sud-est, umbrele întunericului apăreau ceva mai devreme, dar probabil că ar fi reușit să ajungă la Bundaberg înainte de lăsarea serii. Se oprise numai ca să fie cu conștiința împăcată și ca să-i dea lui Nick ocazia mult așteptată și necesară de a alerga puțin. Iar acum. . .

Roțile sedanului ridicară un nor de praf și crenguțe rupte, în vreme ce se deplasa în marșarier pe rampa îngustă spre autostradă. Ajunse pe asfalt într-o clipă, trase de volan și aprinse farurile, încercând să mențină mașina pe drum. Roțile din spate derapară, împingând mașina pe contrasens, iar Alix observă alte faruri venind în viteză spre ea. La un moment dat, deși celălalt încerca să evite coliziunea, fu convinsă că se vor ciocni frontal. Dar șoferul reuși cumva să se strecoare pe alături, iar ea își pierdu complet concentrarea. Mașina alunecă în șanț și se opri în iarba înaltă.

Instinctul de conservare și cunoștințele pe jumătate uitate din școala de șoferi o îndemnară să scoată cheia din contact înainte de a-și sprijini capul pe volan și de a izbucni în plâns, zguduită de suspine convulsive. În spate, Nick scheuna prin simpatie, dar gemetele se transformă în mârâit când portiera se deschise brusc și o mână o înșfăcă pe Alix, trăgând-o afară din vehicul.

– Ești băută, nebună, sau ce? izbucni o voce mânioasă. Apoi, tonul deveni doar puțin mai calm: ai pățit ceva?

– Sunt... în regulă, șopti ea, incapabilă să-și stăpânească tremurul. Mâini puternice îi cuprinseseră umerii, iar ea își pierdu cunoștința.

Își reveni din leșin complet derutată, iar senzația se transformă în teamă îndată ce, deschizând ochii, constată că era ținută în brațe, aproape ca un copil mic, de către un bărbat pe care nu-l mai văzuse.

– Șșș! Fii liniștită, mormăi o voce ciudat de blândă, iar brațele care o susțineau își slăbiră strânsoarea, ca pentru a o asigura că nu era sechestrată împotriva voinței.

Alix scutură din cap, vag conștientă că părul prins în coc se desfăcuse și se revărsa peste brațul lui, ca un șuvoi blond. Apoi își aminti.

– Nick? întrebă ea pe un ton plângăcios, încercând să descopere pe figura lui răspunsul de care se temea.

– Câinele? E bine-mersi. L-aș fi eliberat din mașină, dar m-am temut că o să sară la mine. Cum te simți?

Ochii strălucitori ca niște diamante, de un verde-închis vegetal îi sfredeleau chipul, în vreme ce-și muta brațul ca să-i permită să stea drept. Alix constată că se aflau în mașina lui, parcată pe poteca îngustă de pe care ea abia ieșise – oare cu cât timp în urmă?

– Poftim, mărturisesc că ne-ar prii amândurora. Ea privi din nou spre el, neluând în seamă sticla pe care i-o întindea. E coniac; n-o să-ți facă rău. Acceptă băutura fără să crâcnească.

La rândul lui, străinul luă o înghițitură prelungă, iar musculatura gâtului se contorsionă vizibil. Privi din nou spre Alix, de parcă ar fi vrut să se asigure că-și revenise suficient cât să poată răspunde și, când vorbi, blândețea din glas aproape dispăruse.

– Acum, poate-mi vei explica ce naiba voiai să faci, spuse el. Amândoi am trecut milimetric pe lângă moarte, în caz că nu știai. Ce-ți veni să țâșnești așa în mijlocul drumului, fără să aprinzi luminile și fără să te asiguri, măcar?

Băutura alunecase pe gât, provocându-i o senzație de căldură în stomac, iar aceasta îi readuse în minte vechea spaimă. Ochii i se rotunjiră și își plimbă privirile împrejur, într-o mișcare temătoare.

– Focul. . . șopti ea, dintr-o dată uimită că nu zărea nimic. Îi împresura doar întunericul profund, întrerupt de luminile de poziție reflectate de asfaltul drumului și de ultimele străluciri ale apusului pe deasupra copacilor, spre dreapta. Dar cu excepția acelei fâșii de cer parcă pictate în roșu, nu exista niciun semn de incendiu. F-focul, se bălbâi ea, nevenindu-i să creadă.

– Care foc? Nu-i niciun foc, mormăi el. Au ars niște trestie pe marginea drumului, acolo. Vrei să spui că asta te-a speriat?

Neîncrederea – și disprețul? – din glasul și din ochii lui îi stârni mânia, alungând zăpăceala ce-i cuprinsese mintea.

– Păi, bineînțeles că m-am speriat! replică ea pe un ton mușcător, îndepărtându-i brațul, în vreme ce se străduia să se desprindă de el. Disprețul ușor amuzat de pe chipul lui o făcu să uite rușinea provocată de temerile neîntemeiate. Poate că ar fi trebuit să-și dea seama că nu fusese niciun pericol, deși n-avea habar cum. Nu asistase niciodată la arderea câmpurilor de trestie de zahăr, dar citise suficient despre regiune ca să știe că va ajunge la Bundaberg în plin sezon de recoltări.

Frunzișul și celelalte rămășițe erau incendiate atât ca să distrugă șerpii și insectele, cât și pentru a crește concentrația zahărului din tulpini. Știa că focul ardea cu o flacără vie, dar se stingea în câteva minute, numai că aceste cunoștințe dobândite prin lectură n-o înarmaseră împotriva terorii de incendiu.

Iar acest individ. . . arogant, batjocoritor, îndrăzneț să-și râdă de ea.

– Ei bine, mă bucur că situația ți se pare comică, izbucni ea, încercând să coboare din Range Rover.

Înainte ca picioarele să-i atingă pământul, o mână o prinse de umăr și o trase înapoi.

– N-am spus că ar fi amuzant, replică el exasperant de calm. Liniștește-te, fiindcă n-am să te las să pleci în starea asta. Poate ești prea furioasă ca să-ți dai seama, dar ai suferit un șoc, fata mea.

– Nu-s fata ta! replică furioasă Alix, împingându-i mâna și refuzând în același timp sicla pe care i-o oferea din nou. Și nici a altuia. Și nu-mi mai trebuie blestemul tău de coniac.

– Bine că nu ești a mea, reluă el, fiindcă altfel te-aș pune pe genunchi și te-aș bate la fund. Acum, potolește-te! Încearcă să reacționezi ca un om matur; nu mai ești copilă.

– Mă mir că ai observat, i-o tăie ea, retrăgându-se spre marginea banchetei. Cine te crezi – să-mi spui ce pot și ce nu pot să fac?

– Sunt cel pe care ai fost cât pe ce să-l spulberi conducând anapoda, răspunse el, înfuriindu-se progresiv. Așa că, dacă n-ai de gând să-ți ceri iertare, explică-mi măcar ce cauți pe aici.

– Ei bine, tu ce crezi? răspunse ea, implicând faptul că el ar fi trebuit să-și imagineze.

Străinul nu răspunse și, privindu-l, Alix înțelese că nici nu avea de gând. Ochii verzi aveau o expresie încăpățânată, aceeași care era imprimată în toate trăsăturile feței lui.

De altfel, o figură destul de plăcută, nu se putu ea împiedica să constate. O bărbie puternică, pătrată, voluntară, o gură mare, un nas ușor deformat și sprâncene stufoase. Ridurile vesele în jurul ochilor, cutele de pe frunte și părul cam lung de culoarea cafelei completau un aspect prea puțin clasic. Dar ochii erau cei care atrăgeau atenția. Din poziția ei piezișă, ochii de sub sprâncenele drepte, stufoase erau de un verde cu nuanțe gălbui, păreau mici și afundați în orbite. Nu ca la porc, dar practic ascunși de sprâncene și de ridurile pleoapelor. Și erau strălucitori! Ca o vâlvătaie verzuie, ca niște smaralde, sau mai degrabă ca diamantele verzi, fiindcă niciun smarald n-ar fi putut străluci astfel.

Gâtul puternic îi conduse privirea spre pieptul lat și smocul de păr castaniu care se iveau printre reverele cămășii de dril; picioarele ascunse de pantaloni din același material erau vizibil la fel de musculoase și zdravene. Probabil că era înalt, aprecie ea; avea mai bine de un metru și optzeci și cinci de centimetri. În picioare, ar fi depășit-o cu mult, la cei numai un metru și șaptezeci și cinci ai ei, dar aici în mașină, diferența era mai puțin vizibilă.

Un bărbat frumos, fără discuție. Dar atât de arogant. Și în ciuda încălcirii, părul nu arăta nicio urmă de încărunțire; probabil că avea.. treizeci și cinci... poate patruzeci de ani. Mănecile suflecate ale cămășii

scoteau la iveală niște antebrate puternice, cu musculatură proeminentă; aveau unghiile curate – fără manichiură, dar îngrijite. . .

Alix pricepu dintr-o dată că-l examinase pe străin mai mult decât ar fi admis regulile bunului-simț și că el era conștient de evaluarea la care fusese supus. În ochii lui apăruă licăriri de amuzament provocate de brusca ei jenă.

– Ei bine, dacă vrei să știi, mă. . . odihneam, se poticni ea. Și lăsasem câinele să-și dezmoștească picioarele.

– Deloc înțelept, murmură el ca pentru sine, dar Alix auzi vorbele.

– Ce ai spus? Nu-i venea să creadă. Probabil că i se păruse.

– Am zis că a fost o prostie, răspunse el pe un ton normal, care nu lăsa loc pentru greșeli de interpretare.

– Nu înțeleg unde bați, replică ea caustic.

– Evident, veni răspunsul, însoțit de o strâmbătură disprețuitoare și de o privire scrutătoare, de parcă ar fi studiat un specimen rar de muzeu.

– Ei bine, în cazul ăsta ai face mai bine să-ți explici vorbele, reveni ea, neîncercând să-și ascundă exasperarea.

Mâna lui făcu un gest de dezgust.

– Chiar îți închipui că-i recomandabil să-ți lași câinele să alerge într-un teren necunoscut, acoperit de tufișuri, într-o lumină slabă, la numai câțiva metri de autostradă? Dacă dădea peste un iepure și-l urmărea peste asfalt? Un câțel împrăștiat pe drum – și încă unul de rasă, după cum arată – doar fiindcă ți-a fost prea lene să-l plimbi în lesă.

– Și cine spune că nu era legat? Alix simți cum roșește și pricepu că minciuna n-ar fi convins pe nimeni. Inchizitorial, el se mulțumi să ridice o sprânceană, în vreme ce ea se poticnea în continuare: și, în afară de asta. . . nu obișnuiește să fugărească iepuri. . .

Nu se mai obosi să încheie fraza. Pe figura lui apăruă o expresie de director de școală având de-a face cu un elev recalcitrant.

– Am văzut destui GSP mai bătrâni și mai înțelepți care nu rezistau tentației pe care am descris-o, declară el plictisit, demonstrându-i că știa destule despre rasă. Printre iubitorii de câini era uzuală folosirea inițialelor pentru "prepelicarii germani cu blana scurtă".

Căinele ei aparținea unei rase nu prea populare, din cauza reputației de independență încăpățanată. Vânătorii ori îi iubeau – și atunci aveau asemenea câini – ori îi urau cu fanatism, preferând rasele mai cunoscute. Cu toate că Nick era cel mai credincios și mai ascultător animal, spiritul lui independent solicita o supraveghere permanentă.

Ar fi putut intra în necaz foarte ușor, iar acceptarea acestui adevăr o calmă pe Alix.

– Ai dreptate, admise ea. Dacă te consolează cu ceva, să știi că de obicei nu procedează așa, dar...

– Nu mai are importanță, o întrerupse el. Nu încercam să-ți spun cum să-ți trăiești viața, voiam doar să te țin de vorbă cât să mă asigur că ți-ai revenit. Trecerea bruscă la o atitudine de aparent totală indiferență o surprinse pe Alix, zăpăcind-o, dar înainte de a formula un răspuns, el coborâse din mașină și-i dăduse ocol ca s-o ajute.

– Să vedem dacă te ții bine pe picioare, spuse el. În picioare, era chiar mai înalt decât presupusese ea, avea cel puțin un metru și nouăzeci, iar mâna care-i prinsese brațul părea să posedă tăria unei menghine.

– Mă simt bine, declară ea, încercând să scape de strânsoare. El o ignoră și nu-și retrase brațul decât după câțiva pași. Ridicând ochii, constată că lumina lunii împrumută un aspect aproape satanic trăsăturilor lui și dintr-o dată simți că nu dorea decât să se urce în propria mașină și să se îndepărteze cât mai iute.

– Dacă vrei să te urci la volan, o să vedem dacă putem să-ți readucem pe drum vehiculul, mormăi el, suindu-se în Land Rover dintr-o singură mișcare. Aprinse farurile și înaintă precaut în marșarier, lăsând-o pe Alix să bâjbâie prin întunericul relativ din șanț spre portiera sedanului.

Nick îi solicita atenția, zgredindu-se cu labele pe plasa de sârmă care-l separa de compartimentul pasagerilor și scheunând, până ce Alix se răsti la el.

Așteptă în liniște, rănită în amorul propriu de atitudinea străinului, în vreme ce el evalua situația, ajutându-se de lumina farurilor și de o lanternă. Apoi, spre surprinderea ei, coborî în șanț cu Land Roverul, oprindu-se în fața ei, și scoase la iveală o bucată se frânghie groasă.

– Ai putea veni să-mi faci lumină, zise el, îngenunchind în fața sedanului. Însă înainte ca ea să ajungă la lanternă, terminase de legat funia și se ridică în picioare.

– Bun! Cel mai bine este să te trectez prin șanț până la porțiunea aia mai puțin abruptă. Acum, nu vreau să încerci să mă ajuți – scoate-o din viteză și lasă Roverul să-și facă treaba.

– Dar... Voise să-i spună că propriul motor ar fi putut ușura sarcina, însă el o întrerupse.

– Dar nimic! Cum zic eu, lucrurile o să evolueze sub control. Dacă intervii, s-ar putea să ieși din șanț prea repede ca să mai stăpânești volanul. Și am constatat deja ce se poate întâmpla în asemenea cazuri – îți mai aduci aminte?

Alix se bosumflă, dar fără niciun efect. El nu observă, fiindcă se apucase să lege celălalt capăt al frânghiei de cârligul pentru remorcă al Roverului. Se urcă din nou la volan și porniră încetișor, abordând panta sub un unghi cât mai mic, pentru a nu tensiona prea mult frânghia de nailon.

La început, legătura păru să se întindă la infinit, dar în cele din urmă mașina ei se urni, iar Alix apăsă ușor frâna, ca să evite o deplasare prea rapidă. Înaintară o vreme de-a lungul șanțului, apoi el întoarse Roverul spre taluz. Când ajunse în acel punct, mașina ei începu să alunece lateral, se balansează peste marginea șanțului și se opri în spatele Roverului, pe autostradă.

– Floare la ureche, spuse străinul, coborând din vehicul și începând să deslege frânghia de tractare. O adună sub formă de colac și o aruncă nepăsător în compartimentul din spate al Roverului, apoi îi ceru pe ton de comandă lui Alix să deschidă capota motorului.

Gestul fusese atât de arogant încât ea reacționează imediat, punând la îndoială necesitatea acțiunii.

– Ei bine, pentru început, aș vrea să mă asigur că nu ți-ai perforat radiatorul, sau ceva asemănător, replică el rece. Asemenea mașini nu-s proiectate să reziste la aterizări în șanț, pricepi?

Înroșindu-se din cauza batjocurii implicite, Alix trase de mânerul respectiv și i se alătură, în vreme ce el cerceta motorul la lumina lanternei.

Operațiunea dură câteva minute.

– Arată bine, murmură el în sfârșit. Acum, mai trebuie doar să-l verificăm pe maiestatea sa, după care n-ai decât să redevii spaima șoselelor.

Alix încercă un protest pe care străinul nici nu-l luă în seamă. Se aplecă să ia zgarda de pe locul pasagerului. Cu pas sigur, se îndreptă spre portiera din spate și o deschise.

– În regulă, bătrâne Nick. Ieși de acolo și hai să te vedem.

De parcă i-ar fi făcut în ciudă, Nick sări jos, fluturând încântat din ciotul lui de coadă și acceptând să i se pună zgarda și să fie purtat în pas vioi de-a lungul acostamentului. Ușurința cu care-l manevra mărturisise experiență, dar chiar și așa Alix nu pricepea relaxarea câinelui. Îl avea pe Nick de când era cățeluș și, de obicei, era rezervat cu străinii.

– Perfect, treci înapoi, comandă individul, iar Nick sări ascultător în mașină, așteptând răbdător să i se scoată zgarda. Nici măcar nu protestă la închiderea portierei; rămase așezat, privind atent la omul care-i înmâna zgarda lui Alix.

– Se mișcă bine, spuse el, iar ea nu fu capabilă decât să-l aprobe dând din cap. Ești sigură că ți-ai revenit suficient să poți conduce? Oricum, Bundy nu-i chiar așa de departe. Dacă vrei, mai stau puțin cu tine.

– Mă simt perfect, îl asigură ea, și nu cred că am nevoie de dădăcă.

Regretă remarca provocatoare chiar în vreme ce o rostea, dar n-avea cum s-o mai retragă, așa că adoptă o atitudine sfidătoare, spre amuzamentul lui.

– Ei bine, dacă ai fi avut dădăcă în copilărie, poate că deprindeai niște maniere mai civilizate, spuse el. Sau ingratitudea, obrăznicia și purtarea dezagreabilă fac parte din programul vreunei organizații feministe?

– Ei bine, ce ai fi vrut să fac – să-ți cad în genunchi și să-ți sărut picioarele? Mă tem că ar fi o exagerare, pentru o scurtă tractare, dacă nu te superi.

– De fapt, ar fi fost suficient un simplu "mulțumesc". Am să trec peste varianta de a-ți cere scuze că era să ne omori pe amândoi.

– Foarte bine! Mulțumesc. Și scuză-mă fiindcă am condus atât de nesăbuit încât era să provoc un accident. Acum ești mulțumit? Atmosfera

devenise înghețată. Dar nu-i păsa. Aroganța absurdă a bărbatului era insuportabilă, după două zile de șofat prin pustietăți. El scutură din cap cu tristețe.

– Cu toată vârsta fragedă, copilăriile nu-ți stau bine, replică el liniștit, deși privirea era vizibil disprețuitoare.

– Am douăzeci și șapte de ani, deși nu-i treaba ta, declară ea pe ton de ceartă.

– Ca să vezi! Aș fi crezut că doisprezece, sau mai degrabă zece. Dar am să te cred pe cuvânt, deși puțini ar face-o.

– Chestiunea nu mă preocupă deloc, își scutură ea capul cu trufie, iar părul îi înconjură figura ca un halou strălucitor. Oricum, pe bărbați putea să-i ia dracu. O incita vizibil voit, iar ea nu era capabilă să evite capcanele din comentariile lui.

Alix se întoarse și porni spre mașină, foarte conștientă de silueta înaltă de lângă ea. Deschise portiera și aruncă zgarda înăuntru cu un gest mai mândru decât ar fi dorit.

– Ai fost foarte amabil, presupun, spuse ea pe un ton ce se voia calm. Cred că am să plec.

– Dar nu mi-ai sărutat picioarele încă, vorbi el încet, astfel că Alix abia îl auzi. Dar îl auzise și nu-și putu înfrâna impulsul de a se întoarce din nou ca să-l înfrunte.

– Și nici n-o... începu ea, dar se trezi prinsă de umeri, trasă spre el și sărutată pe buze.

Nu fusese un sărut blajin, dar nici nu vădea cruzime sălbatică. Era vorba despre cunoaștere, o experiență deliberată care avu darul s-o surprindă și, înainte de a-și da seama ce se petrecea, se trezi răspunzând. Un fel de curent străbătu trupurile înlănțuite.

Părea să continue la nesfârșit, una dintre mâinile lui coborând pe spate pentru a o lipi mai strâns.

Într-un final, Alix găsi forța de a se stăpâni.

Vru să-l lovească peste figură, cu degetele rășchirate, încercând să se țină departe de buzele acelea chinuitor de bine informate, dar el îi prinse brațul în aer, iar rânjetul care-i înflorise pe figură vorbea de la sine.

– Răutate mică! chicoti el, asistând cu amuzament la eforturile ei inutile de a se elibera.

– Ești un... un... ! Negăsind cuvintele, nu-i rămânea decât să spere că privirea va fi suficient de ucigătoare.

– Încearcă bastard, sugeră el zâmbitor. Pe deasupra, este și adevărat. Și retrag ce-am spus mai devreme – ai mai mult de doisprezece ani.

– Ești demn de dispreț!

– Nu. Cred doar că trebuie să-ți plătești datoriile, iar tu îmi rămăseși datoare. Continua să stea nemișcat.

Alix se pregăti să-l lovească, dar el se mulțumi să ridice din umeri și s-o avertizeze:

– Să știi c-am să te plesnesc și eu. De ce nu te relaxezi? Mai lipsește o singură sărutare ca să-ți șterg datoria.

Și o căpătă. Alix era conștientă că n-avea suficientă forță pentru a se opune străinului. În mod ciudat, nu-i era frică de el. Nu era un violator sau un nebun, doar un bărbat puternic, sigur pe sine, cu o masculinitate ieșită din comun, care își impunea punctul de vedere, dar n-avea să-i facă rău. De unde știa asta? Cum ar fi putut să fie sigură? Și totuși era, deși gândul acesta n-o consola cu nimic.

– Cred că te supraevaluezi, spuse ea, ținându-se cât mai departe și trecând cu vederea senzația de neputință.

– Păi, asta n-o fac niciodată, replică el calm.

– Adică ești și orgolios!

– Doar anul trecut; acum mi-am revenit, declară el cu seriozitate, dar amuzamentul era prezent în ochii verzi, batjocoritori, iar Alix nu reuși să-și reprime o chicoteală, provocată de replica aceea răsufletă.

– Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să nu mai vreau să te sărut? Încercă ea să-și îmblânzească glasul.

– Ah, ba da. Numai că ai s-o faci, fiindcă ești o persoană cinstită, lăsând la o parte celelalte trăsături. Sunt convins că obișnuiești să-ți plătești datoriile.

– Nu-ți sunt îndatorată, protestă Alix.

– Ei bine, ți-aș putea împinge mașina înapoi în șant, spuse el gânditor.

În felul ăsta, n-ai mai fi nevoită să mă săruți din nou. Am fi chit, tu gata-gata să mă scoți de pe drum, iar eu. . .

– Habar n-ai ce tentant sună, îl întrerupse ea. Hai să terminăm o dată. Rămase nemișcată, cu ochii închiși și buzele adunate, cu un aspect de copil răzgâiat și bosumflat.

Pentru o clipă, degetele lui îi strânseseră mai tare umărul, apoi – deși avea ochii închiși – Alix simți că el se îndepărtase. Eliberarea umărului ei semăna cu întreruperea unui contact electric.

Era un truc! Dar chiar când își spunea acele cuvinte, știu că se înșela. Când găsi puterea să deschidă ochii, constată că el se îndrepta spre Rover, fără să privească înapoi.

– Dar. . . scăpă ea o șoptă, sperând ca el să n-o fi auzit. Desigur, n-avea cum să nu audă.

– O lăsăm pe altă dată, spuse el fără să se întoarcă, iar glasul suna de parcă s-ar fi amuzat pe cinste. Îi venea să bată furioasă din picior. Apoi se auzi portiera trântită și motorul pornind. Roverul descrie o curbă de 180°, revenind pe direcția inițială. Străinul trecu pe lângă ea, purtând pe chip un zâmbet batjocoritor și făcându-i un semn de încurajare aproape sfidător cu mâna.

Alix răspunse la semne și se urcă la volan, zâmbind ca pentru sine. La vreo jumătate de kilometru distanță, umorul situației o făcu să izbucnească în râs, înveselită de propria pățanie – binemeritată, de altfel.

Ce fiasco și ce bărbat! Cu toată aroganța și superioritatea lui masculină, trebuia să recunoască, oprise lucrurile înainte ca vreunul dintre ei să fie cu adevărat lezat. Un al doilea sărut n-ar fi fost la fel de satisfăcător pentru ea, iar el nu pierduse nimic amânând – dacă nu luai în seamă improbabilitatea unei noi întâlniri.

Nici măcar nu-i cunoștea numele. Nu că ar fi contat, desigur, fiindcă drumurile lor n-aveau cum să se mai intersecteze. Doar dacă stătea în Bundaberg. Dar el se îndepărta de orașul zahărului când se întâlniseră și fusese suficient de târziu încât să estimeze că se îndrepta spre casă.

Totuși, câteva clipe, gândul îi rămase la el. Mai ales comparația cu Bruce n-avu darul s-o încânte.

Bruce! Să-l ia naiba pe Bruce și pe toți bărbații! își spuse ea, amintindu-și durerea provocată de frumosul ei logodnic canadian – fost logodnic – care-i dăduse papucii într-un mod atât de oribil.

Bruce era arhitect și încă unul bun. La firma unde lucrase și ea, în Melbourne, postul lui constituia obiectul unui contract ce colaborare cu o sucursală din Canada. Încă din prima zi – cu doi ani în urmă – Alix se simțise atrasă de el.

Înalt, blond și frumos, Bruce devenise obiectul atențiilor insistente ale tuturor femeilor de la firmă. Alix avusese avantajul de a fi repartizată să colaboreze direct cu el la prima dintr-o serie nesfârșită de lucrări, ca desenatoare.

După nici o săptămână, o invitasă la cină; în mai puțin de o lună, deveniseră nedespărțiți. La sfârșitul primului an, făceau planuri de căsătorie – iar Alix le privea cu toată seriozitatea.

Cum putuse să fie atât de naivă? Atât de oarbă? Retrospectiv, își dădea seama că toate planurile lor porneau de la un singur eveniment: eventuala întoarcere a lui Bruce în Canada.

Acum, Alix înțelegea că el urâse Australia dintotdeauna, ascunzându-și sentimentul în spatele unei atitudini de amuzament ușor disprețuitor, pe care adesea ea o găsisese dificil de suportat. Numai că-l iubea, așa că reușise să treacă peste micile neajunsuri, păstrându-l imaculat în inimă.

Fusese un iubit suav, gentil lipsit de agresivitate și prevenitor. Nu râsese de timiditatea ei provenită din lipsa de experiență, nu se minunase că la douăzeci și cinci de ani continua să aibă idei învechite privind relațiile sexuale înainte de căsătorie. Într-adevăr, le acceptase puțin cam prea repede, iar ea îl considerase nițel cam prea răbdător.

Răbdător! Ce batjocură! Fusese floare la ureche să se poarte astfel; de fapt, nu se implicase în acea iubire, nu participase la planuri comune de viitor – se mulțumise doar să pună la cale stratagema înșelătoare cu care să-și mascheze interesele reale.

Abia după ce plecase spre Canada – exact în același timp în care Alix îl aștepta la restaurantul lor favorit – un coleg mai vârstnic și mai înțelept avusese bunăvoința malițioasă de a-i deschide ochii asupra adevărului.

Primele câteva zile, răbdase în liniște clipirile semnificative, înghiontelile și privirile miloase ale celorlalți. De fapt, aproape că nu le observa, fiind sufocată de propria durere și confuzie. Bruce plecase! Fără un cuvânt, fără un bilețel de adio, fără nicio explicație. Dispăruse ca un hoț în noapte! Abia luna următoare primise confirmarea că părăsise țara.

Mai târziu, constatase că paralela cu hoțul era mult prea blândă. Când durerea începuse să se mai estompeze, fusese pusă la curent cu activitățile lui din cele două seri pe săptămână pe care insistase întotdeauna să le rezerve "studiului". Studia tipul de femeie australiană mai îndatoritoare ca Alix. Una dintre acele femei fusese chiar colega ei de cameră. . .

Aceea fusese unica satisfacție de pe urma întregii afaceri – să scoată pe ușă bagajele împachetate în grabă ale Monicăi și să-i spună pe un ton de gheață roșcatei impertinente că nu mai avea ce căuta în casa pe care Alix o moștenise de la părinți. Dar fusese o compensație neîndestulătoare față de scrisoarea adresată firmei în care Bruce își anunța cununia cu o prietenă din copilărie și față de ultima lui lovitură veninoasă.

Premiul pe care-l primise Bruce în Canada – pentru ceea ce lucrase în Australia – se datora designului ei. Propria ei muncă, modificată numai atât încât el să-și poată asuma paternitatea, dacă ea ar fi înaintat o plângere.

Desigur, n-o făcuse. Iar el știuse că nu va avea îndrăzneala și mizase pe asta. Nu reclamase nici dispariția altei jumătăți de duzină de schițe din portofoliul ei de idei originale, privind îmbunătățirea unor produse existente și patentate.

Bineînțeles, Alix nu sesizase semnificația acelor îmbunătățiri. Nu era inginer, nici arhitect. Era o simplă desenatoare, cu talent pentru designul detaliilor structurale și – mulțumită "studiului" lui Bruce – cu suficient timp la dispoziție. Nimeni altcineva nu fusese la curent cu respectiva fațetă a talentului ei, întrucât nu era direct legată de sarcinile de serviciu. Câștigase o serie de concursuri, la care se prezentase pe proprie cheltuială, în timpul liber, dar niciunul nu se potrivea cu profilul firmei, așa că singurul care știuse era Bruce. Nemernicul de Bruce!

Totuși, toată lumea observase cât de tare era afectată de plecarea lui intempestivă. După o scurtă pauză, câțiva alți tineri din companie

începuseră să-i dea târcoale. Abia la prima întâlnire cu cel de-al patrulea pretendent din șir, devenise Alix conștientă de cea mai gravă umilință. Acel tânăr care lucrase destul de mult cu Bruce nu era cine știe ce diplomat, iar Alix pricepuse mesajul.

Suportase destul de bine descoperirea – cel puțin aparent. Însă n-avea cum să evite suferința și redeschiderea tuturor rănilor sufletului.

– După ce ai lucrat atâta vreme cu Bruce, mi-am închipuit că descoperiseși cât de mincinos era, îi spusese ea tânărului insistent, pe un ton ca de gheață, care-l făcuse să se retragă zăpăcit. Alix căpătase siguranță și continuase imediat: chiar dacă aș fi fost ușuratică, ca să ai o șansă, ai fi avut nevoie de ceva mai consistent decât o cină și un spectacol de teatru! Acestea fiind zise, îl lăsase baltă – își luase poșeta, deschisese portiera mașinii lui și intrase cu pas măsurat pe alea propriei case. Nici măcar nu se oprise să-l mângâie pe Nick, venit s-o întâmpine la poartă. Nicio lacrimă, niciun tremur, niciun semn al furtunii care-i răvășea sufletul.

Într-o oarecare măsură, reușise chiar să se automistifice. Așteptase ca insistentul tânăr să plece, câinele care-și adusese zgarda îi provocase un zâmbet și-și petrecuse următoarele două cesuri plimbându-l pe Nick în parcul din apropiere. Abia când ajunsese în pat, cu animalul uriaș tolănit pe pardoseală alături, apăruse și prima lacrimă.

Plânsese și suspinase toată noaptea, în acompaniamentul sonor al prepelicarului, care se străduia s-o consoleze fără să știe cum.

Alix nu fusese niciodată superstițioasă, dar ajunsese să considere noaptea aceea ca pe o prevestire. Măcar avusese darul de a o vindeca definitiv de Bruce. Dar o și pregătise pentru ceea ce avea să se întâmple a doua zi.

Ajunsese la birou având demisia deja compusă în minte și, cu ochii roșii, împrumutase o mașină de scris ca s-o compună. Fără scuze, fără motive, doar faptele. Se simțise bine la firmă, dar credea că o schimbare ar fi fost binevenită pentru viitorul ei. Ar fi preferat să nu i se ceară să lucreze în preaviz, dar desigur era gata accepte termenul obișnuit de o lună.

Demisia semnată și înregistrată se afla pe biroul directorului general, înainte de sosirea acestuia, cu numai câteva clipe înainte ca o centralistă

ușor derutată s-o anunțe pe Alix că era căutată din provincie. Un oarecare domn Jennings, din Bundaberg. Îl cunoștea?

Alix nu știa despre cine ar fi putut fi vorba. Nici nu credea că va fi capabilă să se concentreze asupra spuselor individului. Urma să ajungă în Melbourne peste două zile. Voia să discute cu ea, să-i vadă lucrările. Mai mult. Îi oferea o slujbă care ar fi putut-o interesa – design – și apoi menționase denumirea firmei pe care o reprezenta.

După ce puse jos receptorul, Alix își petrecu restul zilei într-o stare de uimire și surprindere. Compania lui Jennings era mică, dar avea un renume impresionant în domeniul inovației și creativității. Și-i oferea un post. Incredibil!

Când domnul Jennings ajunsese la Melbourne și telefonase ca să stabilească o întâlnire, Alix era deja hotărâtă să-i accepte propunerea. Înmarmă cu un portofoliu ce conținea cele mai bune dintre lucrările ei, inclusiv ceea ce nu subtilizase Bruce, Alix ajunsese în camera de hotel a domnului Jennings și fu întâmpinată de un bărbat îndesat, încărunit. Ochii lui veseli și strălucitori, precum și zâmbetul prietenos o liniștiră de îndată.

Îi văzuse. . . de fapt, șeful lui văzuse lucrările lui Alix la o competiție, cu ceva timp în urmă.

Era vorba de un concurs pe care nu-l câștigase, dar se părea că șeful fusese impresionat și își amintise de ea imediat ce se ivise o poziție vacantă în organigramă. I-ar fi convenit să se mute la Bundaberg? Da! Un da cât se poate de entuziast.

Salariul era mai mult decât decent, munca era ce-și dorise ea întotdeauna și desigur oferta venea exact la țanc, deși nu-l informase pe amabilul domn Jennings în această privință.

Își construisese planuri, într-o dispoziție de anticipare tot mai entuziastă, care atinsese un maximum când domnul Jennings îi confirmase angajarea, anunțând-o în același timp că-i găsisese o casă cu tot ce era necesar pentru ea și Nick. Apoi, îi trimisese o hartă, instrucțiuni și chiar o sumă de bani pentru călătorie.

Alix se opri la periferia Bundabergului ca să mai consulte o dată harta domnului Jennings. Îi urmăse sfatul, apucând de la Childers pe ceea ce el

numea "Goodwood road" și intrând în orașul zahărului prin strada Barolin, conform schiței meșteșugit întocmită din instrucțiuni.

O dată ajunsă în oraș, situația deveni mai încâlcită, dar până la urmă reuși să găsească strada și casa. Pentru moment, rămase înmărmurită.

Capitolul 2

Alix se îndrăgosti de casă de la prima vedere, deși știa că nu va locui chiar în ea. Era uriașă, ridicată pe stâlpi, conform stilului colonial specific Queenslandului. Fostul conac fusese restaurat de un arhitect îndrăzneț, care îmbinase materialele moderne cu stilul vechi, punând în valoare avantajele ambelor perioade.

O verandă amplă înconjura întreaga structură, iar unele porțiuni fuseseră închise, pentru a mări spațiul disponibil. O parte din ferestre aveau cercevele vopsite, dar altele fuseseră înlocuite cu tâmplărie scumpă de aluminiu și fuseseră prevăzute cu guri de aerisire care să permită ventilarea totală, eliminând neplăcerea insectelor.

Sub acoperișul extins fusese amenajat un loc de parcare pentru cel puțin două mașini. Alix zărea partea din spate a unui Citroen CX, sugerând că proprietarul nu ducea lipsă de bani. Dincolo de alea dublă de acces, se vedea un drum mai îngust ce trecea de casă, spre curtea interioară de cel puțin o jumătate de hectar.

Acolo se afla viitorul ei cămin, fosta căsuță a grădinarului, convertită într-o garsonieră modernă, dar devenită inutilă proprietarului. Și cel mai important, după spusele domnului Jennings, curtea din spate era complet împrejmuită cu gard și exista o cușcă. Ce bine pentru Nick, fiindcă se obișnuise să aibă la dispoziție o curte unde să alerge toată ziua, câtă vreme Alix se afla la muncă.

Îl calmă pe câine cu un gest, coborî din vehicul și pași pe alee.

Să bată la intrarea principală, sau la ușa din spate? se întrebă ea, dintr-o dată neîncrezătoare. Nu fu obligată să ia o decizie, fiindcă lumina se aprinse la ușa din față, lăsând-o să vadă o femeie micuță, de vreo șaizeci de ani, care cobora în grabă scara de la intrare.

— Trebuie să fii domnișoara McLean, ciripi femeia dintr-o suflare. Sunt doamna Babcock și mă bucur să te văd. Începusem să mă îngrijorez, din cauza înserării. Ia-o pe aleea aceea și ai să ajungi direct la garaj, draga mea. Vin să-ți arăt.

Și dispăru, urmând fasciculul de lumină al lanternei în întunericul din spatele casei, înainte ca Alix să poată scoate vreo vorbă. Se întoarse la mașină zâmbind și o luă pe unde i se spusese, ocolind casa și trezindu-se în fața ușii deschise a unui garaj, lângă o casuță aproape ascunsă privirii de florile de caprifoi japonez. Tulpina uriașă a plantei agățătoare fusese astfel manipulată încât să îmbrace un perete și acoperișul garajului, precum și șarpanta accentuată a căsuței, iar terenul dimprejur era acoperit de petalele portocalii ale florilor căzute.

— Aici, hai să te ajut, dragă. Doamna Babcock apăruse lângă portieră, manifestând o amicitie imposibil de ignorat.

Glasul cristalin, ca de păsărică, precum și accentul specific Queenslandului de Nord, făceau ca vorbirea ei pripită să fie greu de urmărit, dar fluxul continuu de cuvinte o scăpă pe Alix de necesitatea unui răspuns. Doamna Babcock făcea parte dintre persoanele care își răspund singure la întrebări.

Singurul moment în care se opri fu pricinuit de apariția lui Nick, grăbit să facă o tură de inspecție. Cu nasul la nivelul solului, cu coada fluturând în aer ca un metronom, le ignoră complet pe ambele femei.

— Ah, ce frumusețe! se entuziasmă doamna Babcock. Vai de mine, Anna o să se topească după el. . . pe cuvântul meu!

Cine era Anna, nu lăsa să se înțeleagă, schimbând imediat subiectul, trecând la călătoria lui Alix și la stresul unei asemenea aventuri de durată. Probabil că era extenuată. Chiar urmărirea ideilor ei ar fi constituit un motiv suficient de oboseală, își spuse Alix, dar femeia era sincer binevoitoare. Cealaltă dădu la iveală o cheie și descuie căsuța.

Intrarea dădea spre curte și spre luxurianta vegetație subtropicală ce îmbrăca spațiul cu o manta de ferigi masive, arbori poinciana cu coroane bogate, eucalipti locali și tufe înflorite, de nerecunoscut pentru Alix. Era o locuință puțin spațioasă, dar înțelese din prima clipă că era perfectă.

Ușa se deschidea într-o încăpere mare, cameră de zi, sufragerie și bucătărie în același timp, iar ochii fură imediat atrași de o impresionantă movilă de sandvișuri și de un castron enorm cu fructe proaspete.

— Eram convinsă că o să fii prea obosită să-ți mai prepari ceva de mâncare, explică doamna Babcock. Organizează-ți lucrurile și spală-te oleacă, iar eu am să pun de ceai. . . dacă nu cumva preferi cafea. . . ai lapte în frigider, zahărul este în cutia asta. Iar aici, în dulap, există pâine proaspătă, gem de căpșuni și marmeladă. Ajungând sâmbătă seara, m-am gândit că-ți va fi greu să te aprovizionezi mâine. . .

Alix își duse valiza în singurul dormitor al căsutei, din nou surprinsă de dimensiunile acestuia. Patul era deja făcut, acoperit cu cearșafuri albe, apretate, și cu o cuvertură pufoasă. Era pregătită până și o sticlă cu apă caldă! Doamne, își spuse ea, n-am mai văzut așa ceva de la vârsta de zece ani.

— Nu știam dacă-ți vei aduce propriile așternuturi și oricum aveam destule de rezervă, explică doamna Babcock din prag. Acum, vino să mănânci ceva și să bei un ceai fierbinte. Draga mea copilă, pari complet epuizată! Ei bine, n-am să te mai deranjez decât atât cât să mă asigur că ți-ai băut ceaiul și ai mâncat. E nesănătos să te culci cu stomacul gol, mai ales după un asemenea drum. . .

Continua pe același ton, făcând-o pe Alix să se simtă din ce în ce mai mult ca un pui cocoloșit de cloșcă. Închizând ochii, se sprijini de spătar și sorbi ceaiul fierbinte, fără să asculte cuvintele, dar calmată de fluxul lor continuu.

Simțindu-se imediat mai bine, se apucă să îngurgiteze niște sandvișuri, conștientă că nu onora suficient pregătirile gazdei, dar prea obosită pentru a simți foame.

Când în cele din urmă femeia se opri să-și tragă respirația, Alix folosi momentul pentru a-și exprima gratitudinea.

– Nu știu cum să vă mulțumesc. Întreaga căsuță mărturisea grija atentă a gazdei; în mod clar, doamna Babcock pierduse o groază de vreme curățând, ștergând praful și pregătindu-i instalarea.

– Pentru nimic, replică cealaltă. Sunt de părere că prima impresie contează întotdeauna și nimic nu putea fi mai rău decât să termini un asemenea maraton și să fii obligată să te apuci de făcut curat, fără să capeti nimic de mâncare, sau. . .

– Sau să nu poți dormi de neliniște, completă ea, lucru de care m-ați scăpat, doamnă Babcock. De fapt, cu greu îmi mai țin ochii deschiși, să n-adorm aici, pe scaun. . .

– Ei bine, nu poți să faci una ca asta, veni răspunsul. Treci în pat, iar eu o să spăl vasele, ca să nu-ți rămână pe mâine dimineată. Înainte de plecare, am să las câinele înăuntru. Acum, șterge-o – și să n-aud proteste!

Ordinul fusese însoțit de un zâmbet larg, mămos, iar Alix conchise că ar fi fost mai simplu să-i dea ascultare decât să încerce să se opună. Se ridică greu, se grăbi să se retragă în dormitor și să-și caute în bagaj cămașa de noapte.

Se afla în micuța, dar bine utilată, baie, gata să se vâre sub duș, când auzi cîrîpîtul doamnei Babcock:

– Am să plec acum, draga mea. Cheia este pe masă și am adus câinele. Apoi, un bot maroniu împinse ușa, iar Nick veni să cerșească atenția stăpânei.

– Ieși de aici, păcătosule, îl repezi Alix. Nu mai poate o fată să-și păstreze intimitatea nici la duș?

Respins, patrupedul se întoarce în dormitor și se întinse lângă pat. Alix se vâri sub duș, spunându-și că trebuia să se spele măcar, înainte să adoarmă. O dată ajunsă sub apa aburindă, trupul ei tânăr păru să se scuture de toată oboseala; fredonând o melodie, își săpuni părul lung, simțindu-se mai în formă decât la plecarea din Melbourne.

Era o căsuță "super", își spuse ea, colindând prin încăperile ordonate, în halat, în vreme ce-și trecea peria prin păr. Desigur, nu se putea compara cu casa părinților, pe care o lăsase în grija unei agenții, dar având în vedere nevoile ei prezente era ideală.

Nu exista o cameră de primire, dar probabil că nici nu va avea vreme de așa ceva, cel puțin deocamdată.

Cum ar fi fost posibil. . . necunoscând pe nimeni? Singura persoană pe care o întâlnise, exceptând-o pe doamna Babcock, nu era tipul de om pe care să-l invite acasă. Arogant individ! Dar arătos, deși cam necioplit, trebuia să admită.

Poate că era de preferat faptul că nu prea existau șanse să-l mai întâlnească. Era nițel cam prea. . . masculin. . . și cu siguranță n-ar fi fost la fel de docil ca Bruce. Dar cu ce se alesese ea pe seama docilității lui Bruce? Se înfioră sub efectul amintirii. Mișcările molcome ale periei prin păr îi reamintiră cât era de obosită. Se retrase în dormitor și se culcă.

Micul deșteptător de călătorie părea să nu spună adevărul, n-avea cum să fie doar opt și jumătate, își zise ea. Verifică ora cu ceasul de mână, constată că arăta la fel și, în clipa următoare, se cufundă în somn. De astă dată, ultimul gând conștient nu se mai îndrepta spre Bruce și trădarea lui, ci spre un necunoscut cu ochi verzi, focoși și cu păr de culoarea cafelei.

După aproape zece ore, fu trezită de câine, care voia să fie lăsat să iasă în întâmpinarea răsăritului de soare. Alix trase pe ea halatul de casă și-l însoți, desfătată de răcoarea dimineții, în picioarele goale pe pajiște, pentru a admira locul la lumina zilei.

Curând, îi deveni clar că Nick își demarase explorarea în seara precedentă. Dădu o raită prin fundul grădinii, apoi reveni la Alix și începu s-o tragă de tiv spre colțul clădirii principale și spre cotețele ce fuseseră construite acolo.

Curiozitatea fiindu-i stârnită de insistența câinelui, Alix ignoră umezeala și răceala pajiștii și-l urmă, încântată să-l descopere pe singurul ocupant al complexului de patru țăruri.

— Ah, frumusețe mică! exclamă ea, îngenunchiind lângă împrejmuire, în vreme ce femela de prepelcar tremura de nerăbdare și o întâmpina cu lătrături vesele. Ceva mai mică decât Nick, dar evident perfect îngrijită, căteaua avea o culoare cafeniu-roșcată, cu excepția unei pete pe frunte. Blana îi strălucea de curățenie. Ciotul de coadă n-avea o clipă de răgaz, iar atenția ei oscila între Alix și Nick.

Câteva clipe, lipită de ușa împrejmuirii, Alix încercă să liniștească frumosul animal, vorbindu-i cu blândețe, însă când Nick deveni nerăbdător să se apropie mai mult, își zise că venise vremea să plece. N-avea niciun chef să-și înceapă șederea acolo provocând neplăceri; după aspect, era o posesiune prețuită și s-ar fi putut ca stăpânul să nu vadă cu ochi buni o ingerință străină.

— Pe de altă parte, mintea ar trebui să-ți fie preocupată de alte lucruri, măcar astăzi, i se adresă ea însoțitorului dezamăgit. Hai la micul dejun și să ne mai gândim și la muncă.

Câinele își înfulecă hrana, în vreme ce Alix prepara pâine prăjită, ouă și ceai, apoi se așează lângă ușa, așteptând cuminte ca Alix să-și adune lucrurile.

Castronul de apă, o sticlă cu apă proaspătă, zgarda, documentele de înregistrare, actul de proprietar, certificatele de vaccinare și harta pe care domnul Jennings i-o trimisese, indicându-i cum să ajungă la Clubul dresorilor de câini din Bundaberg.

Extraordinar de amabil din partea lui. Nu numai că-i găsisese această casuță minunată, dar, aflând despre interesul ei pentru dresaj, îi trimisese și o copie a publicației lunare a clubului local, la timp ca să se poată înscrie în competiție.

Verifică din nou lista, îmbracă rapid un trening nou de culoare verde și își prinse părul castaniu într-o coadă de cal.

— În regulă... să mergem, spuse ea veselă, iar câinele se ridică, tremurând de nerăbdare, lângă ușa. N-avu nevoie de niciun îndemn pentru a-l urca în mașină; știa foarte bine că treningul și restul echipamentului semnalau o ieșire interesantă.

Alix era convinsă că pleacă prea devreme, deoarece competiția trebuia să înceapă la ora zece. Dar voia să se asigure că are timp să-l alerge pe Nick, pentru a-l scăpa de surplusul de energie acumulat pe parcursul celor două zile de călătorie de la Melbourne.

În afară de asta, era o dimineață cu adevărat încântătoare, cu toate că se aflau în miezul iernii; față de vremea închisă, ploioasă din Melbourne, era ca o zi de primăvară.

Ajunse în centru fără dificultăți, uimită de traficul redus și își spuse că avea vreme să verifice exactitatea celei de-a treia hărți a domnului Jennings, căutând adresa firmei la care urma să lucreze. După cinci minute, se afla în Bunda Industrial Estate, la marginea vestică a orașului, privind complexul în care urma să se prezinte la lucru a doua zi.

Foarte drăguț, își zise ea. O construcție solidă, dar îngrijită, cel puțin la exterior. Fără îndoială, cei care lucrau acolo erau mândri de asta.

– Vom vedea mâine, oricum, murmură ea, pornind înapoi spre centru, peste podul rutier Burnett River. Domnul Jennings făcuse treabă bună cu hărțile; ajunsese la Musgrave Pony Club și la Clubul de dresaj cu puțin înainte de nouă.

– OK, cățelule... a venit vremea să alergăm, i se adresă ea prepelicarului. Nick nu avu nevoie de alt îndemn; sări din mașină și începu imediat o inspecție amănunțită a terenului pe care urma să aibă loc concursul și a împrejurimilor.

Următoarea persoană care apărură fu președinta clubului din Bundaberg, urmată la mică distanță de veterinar. Alix se prezintă, află detaliile participării la concurs și termină controlul medical al lui Nick înainte de apariția oricărui alt concurent.

Apoi îl duse pe Nick în padocul din spatele terenului și începu o ședință temeinică de dresaj.

Alergătura de mai devreme îl făcuse pe Nick suficient de ascultător, dar Alix constată că și pierdea încă prea ușor atenția. Execută perfect toate exercițiile de deplasare la picior și de aport. Nu se aștepta la probleme în acea privință, dar ca de obicei făcu pe surdul la comenzile ei de întrerupere a exercițiului și de revenire la picior.

Putea să le execute. De fapt, la ultimele două sesiuni de antrenament, le îndeplinise întocmai, calificându-se pentru categoria "open". Încă o calificare și titlul de câine de companie "CDX" s-ar fi adăugat la lunga listă de distincții primite.

Totuși, Alix simțea astăzi că lucrurile nu vor merge ușor, așa că reluă exercițiile de mai multe ori, astfel încât, atunci când va conta, cu puțin noroc, Nick să le execute corect.

Ignorând vacarmul nou– veniților, dojenile și comenzile stăpânilor, precum și instrucțiunile celor care instalau traseul, continuă să lucreze cu Nick, utilizând atât semne cât și comenzi verbale. Picior... dă drumul! Iar și iar.

– În locul tău, i-aș da o pauză. Când va intra în concurs, o să fie deja plictisit.

Vorbele o speriară pe Alix într-atât încât se întoarse brusc și alunecă pe iarba umedă. O pereche de brațe puternice o prinseră în vreme ce mâinile ei se încheștau involuntar pe jacheta de tweed. Ridică privirea și întâlnește ochi verzi, strălucitori ca focul... ca gheața. Se retrase brusc.

– Nu intra în panică, zâmbi el. Nu vreau să-mi încasez datoria, încă. E cam prea mare aglomerație.

– Sper să n-o faci, replică Alix, dorindu-și ca Nick să se repeadă și să-l muște de picior pe străin. Desigur, așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla. În loc de asta, trădătorul se așează cuminte, așteptând să fie observat.

– Din câte văd, nu vei fi ultimul, spuse bărbatul, cu blândețe, îngenușind, plimbându-și degetele prin blana câinelui și scărpinându-l ușor după urechi. Fu răsplătit cu o lătrătură prietenoasă. Alix simțea că-i vine să-l pocnească.

– La picior... Nick! comandă ea și obținu o oarecare satisfacție când câinele o ascultă, îi dădu ocol și veni să se așeze lângă călcâiul piciorului ei stâng.

– Păcat că i-au tăiat coada prea scurt; altfel e un specimen arătos, comentă el pe un ton lejer, iar Alix se simți obligată să sară în apărarea lui Nick, deși știa că fusese o observație pertinentă.

– Este așa cum trebuie. Nu l-a împiedicat să câștige majoritatea premiilor la categoria lui. Este deja calificat campion al Australiei.

– Nu fi țăfnoasă; era numai o opinie personală, replică el calm. Cum se descurcă la exercițiile de supunere?

– Îi mai lipsește o singură calificare ca să obțină titlul CDX și ar trebui s-o obțină astăzi, declară ea mândră, cu o nuanță impertinentă în glas.

– Pari foarte convinsă, aprecie el, ridicând o sprânceană a suspiciune. Ai aranjat cu arbitrii?

– Resping acuzația!

– Ah? Sau ai îmbrăcat treningul ăsta sexy ca să-i influențezi pe ceilalți câini?

– Nu fi ridicol. Nu-i sexy, protestă Alix, observând aprecierea mută din ochii lui. Materialul mățos se mula pe trupul ei suplu, atrăgător, iar ea știa asta foarte bine, dar îmbrăcând treningul nu se gândise niciun moment să influențeze decizia arbitrilor. L-am luat numai fiindcă este cald, explică ea, iar zâmbetul lui echivoc o făcu să roșească.

– Foarte bine, fiindcă se întâmplă să-l cunosc pe judecătorul de la categoria "open" și știu că nu se va lăsa impresionat de tine. Și este la fel de bine că nu participi la novici. La acea categorie e o femeie și s-ar putea să fie deranjată de asemenea stratageme.

– Zău? Dar spune-mi, ce cauți aici? replică ea acru. Haina de tweed, pantalonii largi și pantofii erau scumpe. Până și cravata lui părea prea elegantă la un asemenea eveniment.

Majoritatea bărbaților purta blugi și tricouri cu mânecă scurtă, asortați cu pantofi de sport, iar femeile participante la concurs aveau ținute asemănătoare. Un mare număr de tricouri purta emblema clubului de dresaj.

– Nu-s obligat să prezint vreun câine, replică bărbatul cel înalt. Mai ales că nu intru în competiție.

– Ce păcat, surâse ea ironic. Sunt convinsă că doamna de la novici ar fi suficient de impresionată. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să reliau exercițiile cu Nick. . .

– N-ai decât, răspunse el lejer. Dar dacă o să intre în concurs plictisit, să nu spui că nu te-am avertizat. Că tot sunt aici, poate n-ar fi rău să te apleci puțin înainte când îi dai comanda de întrerupere. S-ar putea ca o parte din problemele lui să fie cauzate de mâna ta ridicată atât de sus.

– Mulțumesc, dar nu cred că am nevoie de vreun sfat de la tine, replică ea nepăsătoare. Ne-am descurcat de minune și fără.

– Este privilegiul tău, spuse el și se întoarse să plece. Și, noroc!

– Îți mulțumesc, răspunse ea, simțindu-se dintr-o dată rușinată. Dar individul reușise s-o scoată din sărite. Ce baftă pe ea să dea peste el tocmai

aici! Ceea ce o deranja cel mai mult era că, aparent, avusese dreptate. Îl văzu urmărind-o din priviri, așa că-i ignoră ostentativ sfatul, în vreme ce crainicul îi anunța pe competitori să se pregătească.

Ajunse tocmai la prezentarea arbitrilor judecători și rămase surprinsă să constate că bărbatul cel înalt făcea parte dintre ei. Spre disperarea ei, tocmai el urma să se ocupe de categoria "open". Îl chema Quinn Tennant; de lucrul acesta putea fi sigură. Când privirile li se întâlneau, el clipi poznaș, iar Alix roși.

— Cum naiba reușesc să intru în asemenea încurcături? mormăi ea, neluând în seamă privirile curioase ale celorlalți concurenți. Alix era a cincea, într-o grupă de doisprezece. După primii trei, Alix pricepu că cele mai negre temeri i se confirmau: individul era un judecător aspru.

Un ciobănesc german splendid nu primi niciun punct fiindcă după aportare adoptase o poziție puțin incorectă, iar un doberman fu depunctat pentru o căutătură agresivă la adresa arbitrului, în vreme ce era examinat. Cum avea să judece oare reacțiile excesiv de prietenoase ale lui Nick? se întreba ea.

Abia dacă avu ochi pentru prestația celui de-al patrulea concurent, făcându-și griji, iar când veni și rândul ei, se deplasă spre zona de prezentare cu mai puțină încredere în sine decât oricând.

Până mai adineaori confortabil, treningul verde păru să se transforme într-un cuptor, lipindu-i-se de trup. Pe Tennant părea să nu-l deranjeze; o privea cu un zâmbet care ei i se păru indecent de lasciv, iar conștientizarea faptului că era doar o invenție a creierului ei n-o ajută cu nimic.

Pe parcursul primelor exerciții de mers la picior, lipsa unui suport păru să devină obsesivă, iar ea se concentra când la necesitatea de a pastra o viteză constantă de deplasare, când la dorința de a încetini pentru a diminua mișcarea sânilor. Quinn Tennant se mulțumi să rânjească încurajator, sau cel puțin așa trebuie să le fi părut spectatorilor. Alix era convinsă că se amuza pe seama ei.

Nervozitatea ei se transferă și câinelui, din păcate. Se înfrână cu greu de a-l căuta din ochi pe Nick, iar dacă ar fi descoperit că în loc s-o urmeze era așezat lângă piciorul arbitrului, n-ar fi fost surprinsă deloc.

Quinn Tennant îi dădu instrucțiuni pe același ton folosit pentru cei dinainte, dar în urechile ei răsunau ca niște insinuări ce nu-și aveau locul acolo. Ah, luate-ar naiba, își zise ea. O faci dinadins. Știi bine că mă enervezi, dar te amuzi.

Era atât de preocupată să-l dușmănească, încât aproape că nu-i auzi îndemnul de a trece la demonstrația de întrerupere a exercițiilor la comandă, iar el fu nevoit să repete.

– Da, spuse ea în sfârșit, fierbând de nervi.

Încă înainte de a începe, știu că Nick n-o va asculta. Stătea într-o poziție foarte corectă, dar ochii lui zburdau în toate direcțiile, iar Alix simți o strângere de inimă.

– Cheamă-l, veni instrucțiunea arbitrului, foarte încet.

– Vino! comandă ea, făcându-i semn cu mâna. Lasă jos!

Puse în glas toată voința de care era capabilă, oprindu-se puțin, așa cum fusese sfătuită.

– Lasă jos! strigă ea din nou, atât de tare încât ar fi putut fi auzită și din Melbourne.

Și miracol, Nick dădu drumul obiectului, doar mișcarea cozii semnalând că acea comandă i se părea total illogică.

– Cheamă-l.

Făcu întocmai, iar câinele uriaș țâșni înainte atât de iute încât Alix se temu să nu fie răsturnată.

– Exercițiu încheiat, declară Quinn Tennant, pe un ton oficial apoi adăugă șoptit, în vreme ce Alix trecea pe lângă el. Mă bucur să constat că uneori accepți sugestii.

Ea se crispă, dar nu îndrăzni să-i răspundă. Pe parcursul ultimelor exerciții, reuși să se controleze strict, evitându-i ochii de frica unei reacții regretabile. Nick execută aportarea fără reproș și încheie prima parte a programului cu cel mai ridicat punctaj. Dacă reușea să treacă și de oprii, n-avea cum să rateze cea de-a treia calificare, iar Alix folosi timpul de examinare a restului concurenților plimbând câinele, pentru a-l liniști.

Intrară în sectorul "șezi-stai" și, după ce posesorii își lăsară câinii și se adunară în afara razei lor vizuale, în spatele cantinei, stăpânul ciobănescului

german cel mai bine clasat o complimentă pe Alix în privința norocului avut.

— Nu pricep, replică ea. Ah! Vrei să spui că domnului Tennant nu-i prea plac prepeliciile?

— Nici vorbă, replică tânărul. Probabil că-i singura rasă care-i place, dar din pricina asta este mult mai aspru cu ei, considerându-i superiori. Dacă reușești, va fi primul GSP calificat de Tennant.

— Ah, se lămuri Alix. Apoi adăugă, sperând să nu fi lăsat să se vadă nelișiștea care o cuprinsese: ei bine, poate voi avea noroc. Nick nu ratează niciodată la opri.

Când reveniră lângă câini, la indicațiile unui oficial, Alix îl găsi pe Nick așteptând-o nemișcat, fără să dea vreun semn de agitație. După terminarea exercițiului, îl laudă și-l dezmiardă, dar gândurile îi fugeau la bărbatul cel înalt, ai cărui ochi verzi o urmăriseră neîncetat de la revenirea pe teren.

Regreta tot mai mult că îmbrăcase acel trening, fiindcă, după ce lăsară câinii și părăsiră incinta, de astă dată vreme de cinci minute, se simți de parcă ar fi dezbrăcat-o din priviri.

Tânărul cu ciobănescul german îi oferă o țigară, iar ea acceptă, dar o scăpă din mână.

— Curaj, liniștește-te, spuse el amabil. Îmi pare rău că te-am speriat cu povestea mea.

— Nu-i vorba de asta, replică ea, renunțând la încercarea de a-și ascunde nervozitatea. Dar nu continuă; cum i-ar fi putut povesti acestui străin despre efectele pe care le avea asupra ei celălalt bărbat?

Tresări când auzi prin stație că unul dintre câini se ridicase, ceva spunându-i că era vorba despre Nick.

Desigur, n-avea cum să fie sigură, înainte de a trece perioada și de a se întoarce în arenă.

Se înfioră, amintindu-și de un concurs din Melbourne, când unul dintre câini se ridicase, pornise de-a lungul șirului și fiecare dintre ceilalți îl urmăse la rândul lui, toți fiind descalificați. În mod normal, un om de ordine ar trebui să împiedice un astfel de eveniment, dar atunci arbitrul interzisese orice intervenție, considerând că întâmplarea făcea parte din test.

În sfârșit, fură chemați înapoi, iar Alix constată cu ușurare că nu Nick fusese cel vinovat. Apoi simți imediat privirile insistente ale lui Quinn Tennant. Ochii verzi o măsurau cu bună știință tipic masculină.

Se deplasa atentă atât la Quinn Tennant cât și la Nick. Zâmbetul arbitrului părea să-i fie adresat în exclusivitate. Se împiedică și fu gata-gata să atingă terenul cu mâna.

– Ah! Țipătul fusese involuntar, dar continuarea "la naiba!" era cât se poate de voită.

N-avea nevoie să audă mârâitul grav, instinctiv protegitor al lui Nick; cu coada ochiului îi observă musculatura încordată, în vreme ce părea gata să abandoneze poziția. Apoi se relaxă progresiv, în vreme ce ea își regăsea echilibrul, reintrând în șir.

Descalificat! Nu era nicio îndoială. Privirile lui Quinn Tennant arătau clar că observase începutul de mișcare. Concluzia era clară, deși ea se strădui să termine exercițiul, privindu-l sfidător pe Quinn Tennant, în ciuda disperării care-i strângea stomacul.

Nu fu surprinsă să vadă cifra zero în dreptul numărului ei, dar privirea aspră a lui Quinn Tennant pe când părăseau terenul o îndemnă să-i spună:

– N-a fost vina lui Nick, declară ea mânioasă. Mii de draci! Câinele executase totul ca la carte, ignorase până și ridicarea altui concurent – mișcare care-i costase descalificarea pe alți șase – era incorect să fie descalificat pentru o reacție perfect naturală.

Lui Alix nu-i păsa de calificare. Oricât i-ar fi plăcut dresajul, important era lucrul cu Nick, nu titlurile sau trofee. Totuși, era o nedreptate – ba chiar una dublă, datorită atitudinii lui Quinn Tennant.

– Draga mea, vorbi el pe un ton condescendent, niciodată nu-i vina câinelui, ci a celui care-l conduce.

– Ei bine, nu m-aș fi împiedicat dacă nu te... se opri, incapabilă să formuleze acuzația. Ce rost ar fi avut, neluând în calcul contraacuzele de vanitate, îngâmfare și încercare de a influența arbitru?

– Dacă nu... ce? În vocea lui Quinn Tennant răsună același dispreț amuzat, care reuși să scoată din sărite și mai tare. Totuși, nu-i răspunse. Așa că el completă singur:

– Cred că voiai să spui: dacă nu te urmăream din priviri. Și de ce să n-o fac? Sau menții pretenția absurdă că te-ai îmbrăcat așa doar din cauza vremii?

– Este josnic! Întotdeauna port trening la concursuri, cel puțin iarna. Și în afară de asta, mai erau câteva concurente cu treninguri și n-a protestat nimeni.

– Nici eu nu m-am plâns, zâmbi el malițios. Cred că-i o ținută captivantă; sper doar să nu intre la apă după prima spălare.

– Cum. . . ce vrei să spui? bolborosi ea, dar înțelese, chiar înainte ca el s-o prindă de umeri și s-o întoarcă. Simți că smulgea ceva, apoi mâna lui apăru pe deasupra umărului, fluturând victorios dovada în fața ochilor ei îngroziți.

– Și a mertitat până la ultimul bănuț, aprecie el, legănând eticheta, până ce ea i-o smulse dintre degete.

Alix se înroși puternic. Cu un efort de voință, se întoarse și-i înfruntă din nou privirea. Mintea îi lucra febril; era teribil de stânjenită că defilase toată dimineata purtând eticheta cu prețul treningului. El știuse tot timpul, înțelese ea dintr-o dată. O văzuse de la început, când venise din spate, surprinzând-o pe terenul de antrenament, cu mult înainte de apariția majorității concurenților. I-ar fi putut atrage atenția.

Quinn Tennant nu făcu niciun efort să nege.

– Da, observasem, admise el, cu o dezarmantă nepăsare.

– Ei bine, m-ai fi putut preveni!

– De ce? Nu era treaba mea.

Și oricum făcusem cunoștință cu reacțiile tale la sfaturi. Pe deasupra, de unde să știu că nu era un gest voit?

Îi prinse mâna la câțiva centimetri de obraz, ca într-o menghină de fier, dar fără să-i provoace durere; doar atât cât s-o imobilizeze, în vreme ce-i cerceta figura schimonosită de mânie. Iar Nick, atât de nerăbdător să-i sară în ajutor mai devreme, stătea ca un trădător, dând vesel din coadă, de parcă s-ar fi bucurat de spectacol.

– Și nici nu înjura, o preveni Quinn Tennant. Nu-mi plac fetele care înjură.

– Ești un... lasă-mă... dă-mi drumul... sau strig! scrâșni Alix printre buzele întredeschise. Cred că reputația ta ar avea numai de câștigat dacă ai fi surprins bruscând o femeie...

– Termină cu prostiile, izbucni el, întrerupându-i propoziția. Cine crezi că o să dea atenție unei concurente nemulțumite că a fost descalificată? Acum, ce ar fi să-mi recuperez o parte din datorie...

Din nou acel oribil rânjel batjocoritor. Și în vreme ce el se apropia foarte încet, Alix se feri de parcă ar fi vrut s-o lovească.

– Ești... ești... un nemernic! șuieră ea.

– Ba nu, iar tu știi foarte bine, replică el, cu un zâmbet larg până la urechi, apoi îi eliberă mâna, îndepărtându-se la o distanță sigură. Apoi ochii lui căpătară o expresie blândă și o întrebă moale: victoria este chiar atât de importantă pentru tine?

Ce să-i răspundă? Din motive neînțelese, Alix simți imboldul de a recunoaște adevărul. N-avea nicio importanță, totuși era amărâtă că descalificarea – de altfel corectă – i se datora în exclusivitate. Dar cum să admită așa ceva în fața acestui individ arogant, batjocoritor...?

– Pur și simplu nu-mi place că Nick are de pățimit fără vină, spuse ea, pe ton de scuză, iar el izbucni în râs.

– Să sufere Nick? Fii serioasă. Nu va păți nimic. Doar dacă nu faci parte dintre cei care-și bat câinii pentru propriile greșeli. Nu, Nick nu va suferi. De ce ar face-o? N-a făcut decât ceea ce credea că se cuvine. Singura care are de suferit este propria ta mândrie, draga mea, fiindcă greșeala-ți aparține. Știi foarte bine, ca și mine, ca toată lumea prezentă. Dacă trebuie să te simți frustrată de tărășenie, încearcă să-ți amintești de acum înainte să fii atentă pe unde mergi.

Dacă te-ar fi preocupat mai mult asta și mai puțin persoana mea, n-ar fi apărut nicio problemă.

– Ești ferm convins că m-am împiedicat doar fiindcă eram cu ochii pe tine? Mi se pare o dovadă de aroganță și oribilă înfumurare din parte-ți.

Probabil. Dar n-are importanță, replică el cu aplomb. Acum, hai să-ți fac cinste cu o cafea, înainte de întrecerile la câini utilitari, pe care n-aș vrea să le scap.

— Am să-mi plătesc singură cafeaua, se zburli ea, dar el o luase deja de braț și o conducea spre cantină. În ciuda încercărilor ei repetate de a se elibera, o trase mai departe în înghesuiala din cantină.

Comandă cafele, plăti și-i întinse ceașca zâmbitor, amical. Ar fi vrut să i-o arunce-n față, dar nu putea din cauza aglomerației. Când concursul câinilor utilitari era pe cale să înceapă, cu tot dlocotul intern, Alix îl însoți.

Capitolul 3

— Quinn. . . iubitele! Atât Quinn cât și Alix se întoarseră, ea mânată de curiozitate, el fără vreo manifestare de plăcere evidentă.

Femeia care se apropia de ei și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Quinn Tennant era cam de înălțimea lui Alix, dar poate puțin mai slabă. Avea păr lung, castaniu închis și ochi de aceeași culoare, strălucind de încântare.

Nu era o frumusețe clasică, dar avea o figură simetrică, gură mare, senzuală, și dantură splendidă.

Tocmai acea gură se oferi spre a fi sărutată de Quinn Tennant, în vreme ce brațele lui o cuprindeau pe nou-venită.

— Michelle! Credeam că ești la Brisbane în weekendul ăsta, spuse el, după ce se sărutară nepotrivit de îndelung.

— E foarte clar, replică femeia, arcuindu-și sprâncenele frumos desenate. N-ai de gând să mă prezinți. . . prietenei tale?

Ha! Să-l vedem pe unde scoate cămașa, își spuse Alix. Dar el se conformă imediat.

— Michelle Keir. . . Alix McLean, făcu el prezentările, în vreme ce Alix rămăsese cu gura căscată. Apoi continuă: Alix vine de la Melbourne și va trebui să-i scuзі atitudinea; tocmai a avut puțin nenoroc cu bătrânul Nick, de colo, la categoria open.

Era mută de uimire. De unde-i aflase numele și cum de știa că venise de la Melbourne? Chibzuind la aceste nelămuriri, nu reuși decât să dea din

cap, ca răspuns la salutul femeii, iar Quinn Tennant continuă să descrie cum se împiedicase Alix și cum reacționase Nick.

– Și desigur, tu n-ai găsit cu cale să lași de la tine, chicoti Michelle Keir, arătându-și dantura într-un zâmbet superior. Mai ales fiind vorba de unul dintre dragii tăi prepelicari.

El ridică din umeri.

– Rasa câinelui n-a avut nicio importanță. Și-a abandonat poziția și atâta tot. Spre surprinderea lui Alix, continuă să disece problema, fără vreo referire la confruntare sau la ineptia ei.

De unde-i aflate numele? Se gândi intens, apoi suspină ușurată. Probabil văzuse fișele de înscriere... dar când? Fiind localnic, era normal să-i cunoască pe concurenți, dar n-ar fi fost etic să cerceteze listele înainte de competiție. N-ar fi trebuit să cunoască decât numărul de concurs. Gândurile obsedante o împiedică să audă de prima dată vorbele lui Quinn Tennant.

– Poftim... ezită ea. Mă gândeam la... ceva.

– N-ar trebui să te gândești și să mergi în același timp, zâmbi el sugestiv. Te-ai putea împiedica din nou. Apoi, ignorându-i indignarea, continuă: te întrebam ce vârstă are Nick.

– A împlinit trei ani luna trecută, răspunse ea absent, continuând să întoarcă lucrurile pe toate fețele.

– Arată foarte bine pentru un GSP, murmură din vârful buzelor Michelle Keir, iar remarca provacă hohotul de râs al lui Quinn Tennant.

– Nu te mai miorlăi, Michelle, replică el aspru. Apoi îi explică lui Alix pe un ton condescendent față de brunetă: Michelle crede ca samoezii sunt singurii câini de pe pământ. Personal, nu-mi pot imagina un animal mai puțin potrivit, mai ales aici, în Queensland, dar unele persoane n-au pic de gust.

Spre surpriza lui Alix, cealaltă femeie râse vesel, fără să se arate ofensată.

– Măcar, câinii mei au personalitate, replică ea. Uită-te la animalul ăsta – nici nu-i pasă de oameni. Nu trebuie să te simți jignită, Alix, desigur.

– Numai fiindcă el știe foarte bine că este câine și e mândru de asta, continuă Quinn Tennant, înainte ca Alix să poată deschide gura. Samoezii

tăi sunt foarte potriviți pentru mediul lor natural, care este cel arctic, dar n-au ce căuta în Queenslandul subtropical. În oricare altă parte a globului sunt un fel de câini de salon. Iar ai tăi sunt și mai răi, fiindcă au început să se creadă oameni.

– Dar chiar sunt, dragule. Și oricât ai lua partea așa-zișilor tăi câini de vânătoare, știi foarte bine că samoezii mei sunt mai deștepti – și mai arătoși – decât majoritatea oamenilor, cel puțin majoritatea cunoscuților mei.

– Inclusiv eu, râse el. Fiindcă nu le permit ororilor ăloră de patruzeci de kilograme să mi se cuibărească-n poală.

– Adevărat, dar am să ți-o trec cu vederea atâta timp cât ai să mă lași pe mine să mă așez acolo. Alix avu impresia că acel comentariu îi era adresat ei, în vreme ce Quinn Tennant se mulțumi cu o mormăială nedeslușită.

– Oricum, Alix nu ține să fie la curent cu disputele noastre în materie de câini, continuă Michelle. Mai ales că pare să fie deja convertită la "religia" ta. Spune-mi, Alix, ce te aduce în Bundaberg?

– Este designer, sau desenator, dacă preferi, interveni Quinn Tennant, iar Alix rămase din nou fără grai, în vreme ce el continua să-i explice brunetei unde urma să lucreze Alix.

De unde știa? Era absolut imposibil, își spuse ea, dar nu avu ocazia să ceară lămuriri fiindcă fu anunțat primul participant la secțiunea câini utilitari, iar Quinn Tennant le făcu semn să tacă.

Michelle Keir se supuse, cu brațul petrecut pe sub al lui Quinn, bătând darabana cu degetele pe coapsa lui și urmărind concursul. În ciuda confuziei, Alix considera gestul total deplasat, însă ochii îi erau atrași irezistibil de mișcarea degetelor lungi cu unghii date cu oă.

Fără îndoială, această femeie se considera stăpână pe persoana lui Quinn Tennant. Și binevenită, din partea lui. Diavol împielit! Dar asta nu explica propria ei reacție la atingerea coapsei lui, ca să nu mai vorbim despre brațul uitat cu nepăsare pe spătarul scaunului ei.

Cum de avea atâtea informații despre ea?

Și mai important: cât de mult știa? Preocupată de tot soiul de speculații, la început nu observă că brațul lui lunecase mai aproape pe spătar, degetele mângâindu-i acum umărul.

Atingerea aceea îi provocă o senzație ciudată și se abținu cu greu să iasă în întâmpinarea mâinii ca o pisică ce se vrea alintată. Apoi ochii ei coborâră spre locul unde coapsa lui era în continuare pipăită de degetele lui Micelle și se scutură ca arsă.

Ce tupeu avea! Scutură capul, nevenindu-i să creadă îndrăzneala celui bărbat, care mângâia o femeie în timp ce era la rândul lui mângâiat de alta. Mânia o îneca, dar Quinn părea să nu fi observat nimic. Întoarse privirea spre ea abia când Alix anunță că voia să plece.

— Atât de repede? Nici cuvintele, nici expresia ochilor verzi nu arătau că i-ar fi priceput motivele. Fără îndoială, trebuia să fi simțit că o atingea, își spuse Alix, la fel de supărată de posibilitatea ca el să nu fi fost conștient.

— Am multe de făcut acasă, replică ea ferm, luptând cu impulsul de a-i evita privirea. Abia m-am mutat și n-am apucat să despachetez.

— Nu mai necăji fata, Quinn, intrerupse Michelle. Doar fiindcă tu poți să-ți trăiești jumătate din viață cu conținutul unei valize nu înseamnă că și ea trebuie să procedeze la fel.

Lui Alix îi devenise foarte clar că prezența ei nu era dorită și, pentru o clipă, încercă gândul de a rămâne doar ca s-o stânjenească pe Michelle Keir. Dar de ce, pentru numele Domnului? N-o interesa Quinn Tennant și doar fiindcă bruneta o călca pe nervi să...

— Și mă enervează, îi destăinui ea total dezinteresatului Nick, pe drumul spre casă. Știa foarte bine că de vină era apariția îngrijită a femeii, mai ales prin comparație cu ținuta ei lejeră, dar mai era ceva. Individă era pisicoasă... sau mai degrabă prefăcută. Da, ca o vulpe... mai ales datorită expresiei ochilor și aspectului dinților mici, atât de albi.

Nelinistitoare constatare, fiindcă Alix avea foarte rar antipatie instinctivă pentru alte femei. Desigur, ar fi fost de înțeles dacă ar fi ținut la Quinn Tennant, dar cu excepția frumuseții lui de netăgăduit, n-o atrăgea în niciun fel. Doar fiindcă o sărutase o dată, nu era suficient să creadă că se simțea atrasă de el.

Ajunși acasă, Nick se tolăni, lăsând-o să se ocupe de bagaje și să-și pregătească ceva de mâncare. Tocmai când începuse și ea să moțăie, câinele dădu semne că vrea să fie lăsat afară.

– Prea bine, dar fără lătrături, și fără săpat gropi. N-ai voie s-o deranjezi pe căteaua aia simpatică din țarc, spuse ea, zâmbind din cauza felului cum dansa de nerăbdare Nick. O să se întoarcă într-un minut, își zise ea, așa că se va tolăni pe sofa în așteptarea obișnuitei lătrături la ușă.

Dar ceea ce o trezi, peste aproape două ceasuri era un glas grav, oarecum familiar, strigând: Nick! Ieși naibii de acolo! Anna... la picior!

Trezită brusc, Alix deschise ușa și se repezi afară, găsindu-i pe Nick și pe căteaua maroniu-roșcată, gonindu-se nebunește prin curte, răsucindu-se și alergând unu lângă celălalt, cu pasul acela specific, de parcă ar fi mers pe ouă.

Lângă colțul casei, Quinn Tennant striga la câini, urmărit de mutra zâmbitoare a lui Michelle Keir.

– Cine dracu ți-a spus că poți să-i dai drumul din țarc? vru el să știe. Întrucât ea rămăsese perplexă, el se răsti din nou: La dracu – răspunde-mi! Ar trebui să știi că nu-i voie.

– Dar eu... Nu reuși să continue. El o ignora deja, întinzându-se să captureze căteaua care se oprise în fața lui. Apoi, Nick îi urmă exemplul, aliniindu-se și ridicând o labă ca pentru a da mâna, gest care o amuza mereu pe Alix.

– Hai Anna, treci înapoi, murmură blând Quinn Tennant, conducând căteaua cu fermitate spre țarc. Dintr-o dată ascultătoare, ea îl urmă, încercând să arunce câte o privire spre proaspăt descoperitul camarad.

Nick scânci, nu prea încântat că joaca fusese atât de repede curmată, iar Quinn se întoarse să-i vorbească liniștit.

– În regulă, bătrâne. Va trebui să aștepti să ți se dea voie pentru asemenea activități. Din partea mea, insistă el aruncându-i o privire lui Alix.

Permisiunea lui? Anna o să-l îndrăgească... cuvintele răsunară din nou în urechile lui Alix.

– Anna este căteaua ta, spuse ea gânditoare. Deci și casa...

– Este a mea, completă el.

– Atunci, doamna Babcock este...

– Menajera mea.

– Iar tu ești proprietarul. Toate se explicau.

Așa aflate cum o chema, ce meserie avea, tot. Chiar și acum ochii aceia verzi o priveau șăgalnic.

— Îmi închipui că știi cine sunt încă de aseară, când ne-am întâlnit pe autostradă. Nu fusese o întrebare, dar expresia de pe figura lui Michelle Keir părea să indice că o explicație e necesară, acum sau mai târziu.

Quinn Tennant izbucni în râs.

— N-a fost cine știe ce ghicitoare.

Alix nu se simțea capabilă să răspundă unei atitudini atât de arogante. Pentru a câștiga timp, îl chemă pe Nick și se aplecă să-l prindă de zgardă. O vreme, câinele uriaș acceptă, apoi se scutură și se așază lângă piciorul stăpânei.

Alix ridică privirea spre Quinn Tennant.

— Am senzația că ți se pare foarte amuzant. Începuse să fiarbă de mânie. El ridică din umeri. "N-are importanță" spunea gestul.

— Ei bine, pe mine nu mă amuză, replică ea. De fapt, mi se pare că-i o atitudine copilărească.

Michelle chicoti ușor, dar Quinn Tennant nu reacționează imediat. Când o făcu, în ochii lui nu exista nici urmă de umor.

— Din cauza asta mi-ai lăsat câinele afară din țarc?

— N-am făcut așa ceva, replică Alix cu emfază, dar se retrase puțin la gestul lui de neîncredere.

— Sau vrei să mă convingi că Anna a reușit doar cu ajutorul lui Nick?

Auzindu-și numele, cățeaua scânci, iar Nick îi răspunse ridicându-se pe picioarele dinapoi și vârându-și nasul prin plasa de sârmă a porții.

— N-am nici cea mai mică idee cum a ieșit din țarc, dar eu nu i-am dat drumul.

— Cinstit, domnișoară McLean, cred că mă iei peste picior, replică el mohorât. Ochii lui mărturiseau dispreț față de ceea ce părea a fi o minciună sfruntată. Totuși, știa sigur că nu ea dăduse drumul câinelui.

— Cinstit, domnule Tennant, mă doare-n cot că nu mă crezi, declară ea mușcător. Nick, ieși de acolo!

Câinele reacționează imediat, dar în vreme ce se depărta de poartă, aceasta se deschise, iar Anna îl urmă, la câțiva centimetri de ciotul lui de coadă.

Alix și Quinn Tennant rămaseră perplecși, dar Michelle izbucni într-un hohot de râs gâlgâitor, în vreme ce câinii încântați o luară la goană spre fundul curții.

— Cred, spuse Michelle în cele din urmă, că-i datorezi scuze domnișoarei McLean, Quinn dragule.

El nu scoase nicio vorbă. Și Alix păstră tăcerea. În schimb, se duse la porțiță, privind cu suspiciune zăvorul și încercând să-l închidă și deschidă de mai multe ori. Apoi împinse porțița cu podul palmei, iar zăvorul sări imediat.

Deci, Nick deschisese porțița! Nicio îndoială. Se întoarse spre Quinn Tennant. Se priviră câtreva clipe, înainte ca ea să spună:

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Se pare că Nick este considerabil mai inteligent decât credeai. Și eu sunt de părere că-mi datorezi scuze.

Quinn Tennant schiță un zâmbet, dar fără umor. Apoi ridică din umeri.

— Cu siguranță, îi datorez lui Nick, admise el, dar nu văd de ce ți-aș cere scuze și ție.

Alix rămase cu gura căscată. Cum putea să spună așa ceva? O acuzase pe nedrept și constatase fără tăgadă că fusese nedrept. Iar acum, nu voia să-și recunoască eroarea.

— Nu fi stupid! explodă ea.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Stupid?

— M-ai auzit foarte bine.

— Sigur că te-am auzit. Poate că sunt... stupid, dar nu-s deloc surd, replică el, stăpânindu-și cu greu mânia. Aș dori să-mi explici cum ți-ai ales cuvintele.

— Dar e foarte clar. Apoi vorbi rar, de parcă ar fi explicat ceva unui copil retardat. M-ai acuzat că am deschis poarta. N-am făcut-o. M-ai acuzat de minciună. N-am mințit. M-ai acuzat că te iau peste picior, încercând să te conving că Nick a deschis poarta. N-a fost cazul. Faptul că a deschis-o într-adevăr este indiscutabil. Ca urmare, îmi ești dator cu niște scuze.

În timpul recitalului, Quinn Tennant păru să-și fi recăpătat stăpânirea de sine. Cuvintele lui purtau amprenta unei siguranțe de sine, aproape la fel de înspăimântătoare ca și mânia anterioară.

— Câinele tău a dat dovadă de o inteligență surprinzătoare — de acord, începu el. Din cauza asta îi cer scuze că l-am subestimat. Totuși, n-am să-mi cer iertare de la tine, domnișoară McLean, fiindcă te consider responsabilă pentru acțiunile câinelui. Pe viitor, îți sugerez să ai mai multă grijă de el. Este clar?

Alix rămăsese fără cuvinte. Clar? Sigur că era! Închise gura, iar mânia îi întunecă privirea. Aroganța aceea extraordinară. . . îi stârnise emoții pe care nu crezuse că le poate avea. Până și felul nemilos și premeditat în care o tratase Bruce nu-i provocase o dorință atât de arzătoare de răzbunare fizică. Degetele ei se încheștară, în vreme ce încerca parcă să-l distrugă pe Quinn Tennant din priviri, să-l sfâșie, să-i smulgă inima haină și s-o calce-n picioare.

— Este.. cât se poate de. . . clar, mormăi ea, apoi se întoarse și intră în căsuță, chemându-l pe Nick. Câinele cel mare o ascultă fără să crâcnească, intră în casă și tresări constatând că dacă ar fi avut o coadă ceva mai lungă, ușa trântită l-ar fi lăsat fără ea.

— Aaaa. . . ! se descărcă ea, după ce Quinn Tennant își închisese cățeaua și dispăruse după colțul casei, cu Michelle agățată de braț. Ah, tu, porc șovin și arogant! Lipsit de bun-simț. . . obtuz. . . egoist. . . Nu reuși să continue, o podidură lacrimile și se aruncă pe pat plângând incontrollabil.

În cele din urmă, plânsul o scăpă de frustrare, dar nici lacrimile n-aveau cum să-i spele mânia provocată de nedreptate. Incidentul îi răpise — pentru totdeauna, i se părea — bucuria noului cămin.

— N-ai decât să te speli pe cap cu el, strigă ea, pe un ton ridicat. Intră în baie și-și stropi fața cu apă rece, apoi se întoarse și începu să-și facă bagajele, pe care abia le despachetase.

Aruncă la întâmplare hainele în valize, adună cărțile la care ținea și răsti la Nick de fiecare dată când îi stătea în cale. Enervarea o îndemna la acțiune susținută, așa că nu auzi prima bătaie în ușă. Totuși se întoarse spre silueta care intrase.

— Ce naiba faci acum?

Pe moment, rămase fără cuvinte. Cum avea tupeul să intre de parcă ar fi fost la el acasă? Apoi își dădu seama de ciudățenia gândului și încercă să-și înăbușe amuzamentul. Desigur, chiar era acasă. Supărarea puse din nou stăpânire pe ea.

– Coc o prăjitură! răspunse ea batjocoritor. Ieși afară!

Sprânceana lui se ridică a mirare vanitoasă, provocându-i un fior de mânie frustrată, dar Quinn Tennant nu spuse nimic. Se mulțumi să rămână pe loc, studiind-o.

– Am spus să ieși. Afară... afară... Afară! Glasul ei urmasse un crescendo până la intensitatea unui țipăt isteric, în vreme ce trupul începuse să-i tremure.

– Chiar că ți-ai ieșit din fire. Vorbise pe un ton potolit, aproape șoptit. Dar cuvintele căzură ca un tunet asupra timpanelor lui Alix.

Rămăseseră față în față, iar Alix fu din nou zguduită de frumusețea aspră, intens masculină a acestui personaj plin de sine. Ochii ei păreau atrași împotriva voinței de sprâncenele stufoase, de bărbia puternică și de gâtul musculos. Își scosese cravata și, prin deschizătura cămășii, se putea vedea pielea bronzată, acoperită de peri cafenii.

Așa cum stătea, cu picioarele ușor depărtate, cu brațele încrucișate peste piept, Quinn părea cu adevărat stăpânul absolut a tot ceea ce cuprindea cu privirea. Numai că, în cazul acesta, ochii lui erau fixați asupra ei. Gândul acesta o dezmetici.

– Dacă nu pleci imediat am să asmut câinele pe tine, spuse ea, încercând să pară mai sigură pe sine decât era.

Quinn Tennant izbucni în râs, iar ea rămase surprinsă de profunzimea și căldura aceluia hohot. Era atât de neprefăcut, de plin, încât fu cât pe ce să i se alăture.

– Nick? N-are pic de răutate, chicoti el. Auzindu-și numele, câinele sări în picioare și veni din dormitor să se așeze ascultător în fața străinului, ridicând una dintre labe. Bun băiat, Nick, murmură Quinn, aplecându-se să scuture laba întinsă. Acum, fugi afară și eliberează-ți prietena. Așa băiete. Și înainte ca Alix să poată interveni, Nick ieșise, iar ușa se închidea ușurel în urma lui.

– Așa, poate-mi explici ce-i cu graba asta de a împacheta. Doar că n-ai de gând să ne lipsești atât de iute de compania ta?

– Ba chiar asta o să fac, izbucni Alix.

– La tine câștigă întotdeauna impulsivitatea în fața judecății?

– Cîstit vorbind, cred că nu-i treaba ta, replică ea tăfnos.

– Ah, să știi că te înșeli în privința asta, continuă el suav. Ce impresie și-ar face lumea dacă ai pleca după numai o zi petrecută aici? Ar zice că te-am brutalizat, sau așa ceva.

– Mare păcat! Aruncându-i replica, se întoarse să mai îndese o carte în valiza deja prea plină.

– Domnul Jennings și-a dat toată osteneala ca să-ți găsească locul ăsta. Va fi nemulțumit dacă nu-i vei da nicio șansă.

Alix tăcu; încerca să nu-l mai audă și să se ocupe iar de bagaj.

– La naiba, uită-te la mine când îți vorbesc, mârâi Quinn Tennant, prinzând-o de umeri și întorcând-o cu fața spre el.

Alix încercă să-i scoată ochii cu un gest ca de felină, aproape reușind.

– Ia-ți mâinile de pe mine! spuse ea printre dinți.

Quinn Tennant se retrase puțin și-i dădu drumul.

– Numai că nu mă simt în stare să-mi cer scuze de la cineva care stă cu spatele, zâmbi el strâmb.

Scuze? O clipă, lui Alix nu-i veni să creadă. Refuzase deja să-și ceară iertare, iar ea simțise că nu era omul care să-și schimbe cu ușurință părerile. În afară de asta, ce mai conta? O făcuse să priceapă cât se poate de clar că prezența ei nu-i era pe plac.

– Nu te mai obose, spuse ea, dând să se întoarcă, dar oprindu-se.

– La naiba, nu mai fi atât de ostilă, femeie! mârâi el. Ai dreptul să fii nițel supărată, dar n-are niciun rost să faci din țânțar armăsar.

– Ei bine, îți mulțumesc foarte mult, domnule Tennant, replică ea. Mă bucur că-mi recunoști dreptul de a fi enervată. Acum, încearcă să pricepi că aș fi mult mai puțin scoasă din sărite dacă ai binevoi să ieși!

– Dar am venit să-mi cer iertare.

Luase o atitudine de băiețel care în orice altă situație i-ar fi provocat lui Alix măcar o umbră de zâmbet.

– Pe cuvântul meu, ești exasperantă, mormăi el, și pentru o clipă Alix crezu că se va întoarce și va ieși din casă. În loc de asta, el se scutură ca un câine care iese din apă și continuă:

– Draga mea domnișoară McLean, îmi cer scuze că te-am judecat greșit, că te-am acuzat pe nedrept și, în afară de asta, îmi dai voie să te invit la cină, ca o mică recompensă pentru purtările mele inacceptabile?

Pompoasă formulare, amândoi erau conștienți. Dar fusese evident sincer, iar privirea lui directă, pătrunzătoare, mărturisea că n-avea de gând să meargă mai departe. Își ceruse scuze, dar nu-și călca în picioare demnitatea. Alix nu știa ce să aleagă: să râdă de stilul bombastic, sau să-i arunce-n față disprețul față de scuzele lui. Nu făcu niciuna nici alta. Inspiră adânc de câteva ori ca să-și recapete stăpânirea de sine. Era absolut ridicol să continue această animozitate.

Nu mai voia să se certe cu Quinn Tennant și, dintr-o dată, își dădu seama că n-avea niciun chef să înceapă să-și caute altă gazdă. . . mai ales duminică seara. O ieșire necontrolată ar fi însemnat să-și taie singură craca de sub picioare, iar înțelegerea acestui adevăr îi aduse calmul.

– Accept scuzele, șopti ea, dar mă văd nevoită să refuz invitația la cină.

– Cred că ar fi bine să te răzgândești.

– Ce? Îndrăzneala intervenției o făcu să se încordeze din nou.

– Cred că ar trebui să te răzgândești. De fapt, insist. Vocea continua să fie calmă, iar din atitudinea lui lipsea orice urmă de agresivitate. Deoarece invitația nu vine doar de la mine, ci și de la doamna Babcock, iar ea s-a dat de ceasul morții să-ți pregătească o cină de bun venit.

– Înțeleg, declară Alix, dar nu pricepea nimic. Cum putea doamna Babcock să se fi străduit în halul ăsta?

Era vorba evident despre o invitație de moment, iar doamna Babcock urma să-i îndeplinească ordinele.

Quinn părea să-i citească gândurile.

– Ar fi trebuit să-ți transmit invitația azi-dimineață, la concurs, spuse el, dar am fost întrerupți înainte de a apuca s-o fac. Apoi, veneam să te invit când am descoperit că Anna scăpase și din nou n-am găsit momentul de a discuta normal.

– Serios? E destul de greu să discuți pe un ton normal cu cineva care te acuză pe nedrept, replică ea, înfierbântându-se.

– Lucru pentru care mi-am cerut deja scuze, așa că hai să n-o mai luăm de la capăt, dacă nu te superi, continuă Quinn cu un calm suspect. Alix observă că el se controla cu dificultate și simți impulsul de a-și cere și ea iertare că deschisese din nou subiectul. O clipă. . .

– Și cum rămâne cu . . . domnișoara Keir? spuse ea. Nu prea văd cum. . .

– Domnișoara Keir n-are niciun amestec, deși o să fie și ea prezentă, o întrerupse el. Tocmai am condus-o acasă să se schimbe, iar acum cred c-aș face mai bine să te las să faci același lucru. Deci, te putem aștepta pe la opt?

Ultimele vorbe erau mai degrabă o afirmație decât o întrebare. Înainte ca Alix să poată răspunde, ieși, închizând ușa după el. Când Alix ajunsese în prag, el parcursese deja jumătate din curte și se apleca să mângâie câinii.

Brusca lui retragere o împiedicase să mai dea vreun răspuns, așa că se întoarse și se așeză la masa din bucătărie, gândindu-se la ciudata evoluție a evenimentelor. Apoi privi la ceas și-și spuse că venise vremea să se pregătească.

Abia ieșise de sub duș și era dezbrăcată în ușa băii, când răsună o bătaie puternică la intrare, alarmând-o. Dacă și-ar fi urmat obiceiul și s-ar fi năpustit direct în casă?

– Te rog nu intra, strigă ea, cu ochii pe clanță, gata să se refugieze înapoi în baie. Nu sunt. . .

– Îmbrăcată? Cuvântul fu urmat de un chicotit. Nicio grijă, n-am să consider că e momentul ideal să-mi cer drepturile, cu toate că s-ar putea să greșesc. Am venit să te anunț că Nick și-a făcut loc lângă Anna și le-am dat mâncare și apă.

– A . . . mulțumesc, se poticni Alix, nesigură cum ar fi trebuit să reacționeze. Părea puțin nepotrivit faptul că se ocupa de Nick, după tevatura pe care o făcuse mai înainte, dar n-avea rost să pornească o nouă confruntare.

– Bine. Am să vin să te iau la opt. Și plecă. Nu-și dăduse osteneala să aștepte un răspuns. De la fereastră, Alix îl văzu dând colțul casei, în vreme ce le făcea cu mâna câinilor.

Ce individ ciudat, își spuse ea. Atât de schimbător. . . într-o clipă amabil, în următoarea rece ca gheața. Și când te gândești că oamenii consideră că toanele sunt apanaj feminin!

Una dintre vorbele mai fără perdea ale tatălui ei îi veni în minte, iar comparația îi aduse zâmbetul pe buze.

— Ba-n sus, ba-n jos, ca fustița unei dame de companie. Mă întreb cum ți-ar plăcea o astfel de descriere, domnule mare-și-tare Tennant.

Se întoarse în baie și începu să-și usuce părul, pieptănându-l cu mișcări prelungi, senzuale. La început, stătu nemișcată în bătaia jetului de aer cald. După o vreme, începu să se studieze în oglinda fixată pe ușă. În mod inexplicabil, simțea nevoia să-și compare silueta suplă cu cea a lui Michelle Keir. Alix era puțin mai înaltă, dar nu chiar atât de slabă. Sâni erau mici, obraznici și fără îndoială proporționali cu silueta ei. Talia subțire se continua cu niște șolduri ample, infinit mai atrăgătoare ca ale lui Michelle, care era mai degrabă slăbănoagă decât suplă, își aminti Alix.

Trupul ei părea să fie făcut pentru a purta blugi, posteriorul bine desenat nefiind însoțit de niște coapse groase. Deși suavă și zvultă în taionul cu pantaloni, Michelle era probabil prea slabă ca să arate bine într-o ținută lejeră.

— Probabil că taionul acela era ținuta ei cea mai neoficială, murmură Alix, aproape invidioasă. Era un costum vizibil scump.

Gândindu-se la propria alegere pentru seara aceea, regretă faptul că nu-l întrebuse pe Quinn Tennant cât de simandicoasă urma să fie cina. O vreme, stătu în cumpănă dacă să se ducă sau nu să-l întrebe, apoi hotărî că nu era cazul. Dacă ar fi plănuit un eveniment teribil de formal, Alix era convinsă că ar fi avertizat-o. . . iar el n-o făcuse.

Totuși, trebuia să țină seama și de această Michelle. Instinctul îi spunea că ideea brunetei de îmbrăcăminte lejeră însemna ca ea să iasă întotdeauna în evidență. Nu conta dacă Michelle avea să continue să sugereze că Tennant îi aparținea. Lui Alix nici nu-i păsa. Totuși, voia să arate competitiv, măcar de amorul artei.

După ce-și uscă părul, Alix se concentrează asupra sărăcăcioasei ei garderobe, mulțumind cerului că alegerea n-avea să fie prea grea. N-avea

decât o singură rochie potrivită pentru ocazie, suficient de stilată să poată fi categorisită la partea superioară a ținutelor lejere, fără să fie prea extravagantă.

Avea mânecile sub formă de capă, era strânsă în talie cu o fundă lată, iar croiala simplă era compensată de calitatea materialului, moale, în nuanțe calde de roșu și purpuriu, de verde și albastru, căzând în falduri până sub genunchi. O numise "rochia curcubeu", atât din cauza coloritului, cât și fiindcă-i insufla o stare de spirit aparte.

Decise să-și prindă părul într-un coc la baza cefei. Asta îi dădea un plus de maturitate, punându-i în valoare trăsăturile; cu părul desfăcut, părea prea tânără.

Ținuta fu completată cu niște cercei mari, roșii, o brățară, pantofi suedezi și poșetă, iar o scurtă privire în oglindă o asigură că era acceptabilă. Se machiase foarte discret, știind bine că tenul ei proaspăt nu putea fi ameliorat de niciun fard.

Și terminase prea devreme; nicio surpriză, având în vedere că părinții îi vârâseră în minte că o fi fost șic să întârzie, dar era și o dovadă de proastă creștere. Având încă cincisprezece minute la dispoziție, Alix își turnă un pahar de vin alb, rece și se așează în fotoliu să-l savureze.

Începu să cugete asupra motivului care o mânase să se gătească atât de atent. Una era să pretindă c-o făcuse din spirit de competiție și cu totul altceva să se convingă că nu era deloc impresionată de Quinn Tennant. Poate că era arogant și certăreț, dar n-avea cum să-i nege atractivitatea masculină. Și cu atât mai puțin, nu putea să uite freamătul pe care-l stârnise-n ea atingerea mâinii lui, când o prinsese de umăr, ceva mai devreme.

În anumite privințe, își spuse ea, era păcat că reușiseră deja să se calce pe nervi reciproc. Sărutul de pe marginea drumului conținuse promisiuni la care ar fi făcut mai bine să nu se gândească.

Faptul că locuia atât de aproape putea deveni sursă de necazuri, ținând cont că Michelle Keir părea să fie bine ancorată în inima lui Quinn Tennant. Nu putuse să nu observe interesul cu care o privea cealaltă, dar n-ar fi fost rău să-l considere o atitudine normală.

Pe Alix n-o interesa o aventură, cu atât mai puțin una serioasă. Simțea încă rana provocată de trădarea lui Bruce și deocamdată nu era capabilă să se încreadă în alt bărbat, mai ales unul atât de închipuit ca domnul Quinn Tennant. Era un bărbat obișnuit să-și impună voința, iar ea fusese nițel deranjată de felul cum menționase datoria restantă. Oare n-avea s-o dea uitării niciodată?

Dar de ce s-o fi făcut? Nici ea nu uitase și nici nu existau premise, având în vedere că perspectiva implica plăcere și risc. Ar fi fost plăcut s-o sărute din nou, dar era ferm hotărâtă să dicteze ea momentul și locul.

Poate chiar deseară, își spuse ea și chicoti. Cum să fie posibil, cu Michelle Keir gata să intervină pentru a-și proteja posesia? Totuși. . .

Fu scutită să termine ideea de o bătaie în ușă și-i deschise lui Quinn Tennant. Era lejer îmbrăcat, dar cu haine scumpe: un sacou sport de cașmir, pantaloni și cravată asortate. Însemna că propria ei ținută era potrivită, iar gândul îi aduse un zâmbet pe buze.

– Nu numai punctuală, dar și bine dispusă, constată el. Va trebui să te invit mai des la masă, Alix; este o schimbare foarte plăcută.

Alix. . . Felul cum îi pronunțase numele sugera o senzualitate subtilă, iar ea se simți din nou străbătută de un fior. Aproape ca atunci când o atinsese. Observă că îi cerceta rochia cu vădită plăcere.

– Foarte frumos, veni confirmarea, iar ochii lui mărturiseau că nu se referise doar la haine.

– Îți mulțumesc, replică ea exagerat de rece, luptându-se să-și stăpânească emoțiile. Nelinistitoare realitate, acest bărbat era capabil să-i înmoaie picioarele doar pronunțându-i numele.

Iar situația se agravă când îi luă brațul și o conduse spre casa cea mare, oprindu-se o clipă să adreseze o vorbă câinilor din țarc. Alix nu se putu opri să atingă zăvorul cu degetele și fu plăcut surprinsă de privirea apreciativă a lui Quinn Tennant.

Pătrunseră în holul cu tavan înalt, de unde Quinn o conduse spre un salon cu aspect foarte confortabil. Mobila era de calitate superioară și fusese aleasă cu vădită grijă, pentru a se potrivi cu încăperea aceea grațioasă. Era vizibil că pentru Quinn casa reprezenta în primul rând un cămin.

Când, după câteva clipe, doamna Babcock își făcu apariția, deveni clar că nu era doar o simplă menajeră.

– Dragă mea, cât de bine arăți, declară ea, în vreme ce se învârtea prin cameră preparându-le băuturi. Alix observă că domnul Quinn accepta limbuția menajerei cu un zâmbet amuzat, tratând-o pe femeia vârstnică mai degrabă ca pe o mamă.

Își degustară băuturile – Alix se menținuse la vin alb, în vreme ce Quinn preferase un whisky, iar doamna Babcock își turnase un pahar de Xeres sec – și o lăsară pe doamna Babcock să susțină conversația. Se părea că aceasta era starea normală de lucruri, deoarece Quinn se mulțumi doar să intervină sporadic.

De fapt, era mulțumit s-o lase să-i vorbească musafirei, în vreme ce el o studia fătș. La început, Alix fu deranjată de privirea cercetătoare, dar în timp se lămurii că nu era deloc senzuală, ci mai degrabă curioasă. Totuși, fu încântată de soneria de la intrare, care anunța sosirea ultimului oaspete.

Michelle Keir era îmbrăcată exact așa cum se așteptase Alix. Costumul din pânză topită, foarte deschis la culoare era tivit cu o broderie aurie. Bluza avea mâneci lungi, iar panglica de la gât era lăsată deschisă, atât cât să stimuleze imaginația unui privitor masculin.

Costumul îi puneă în valoare silueta subțire, iar Alix fu vexată să constate că picioarele lui Michelle, deși subțiri, erau aproape la fel de frumoase ca ale ei.

– Quinn, dragule! Am întârziat, dar blestemata de mașină n-a vrut să pornească și am fost obligată să găsesc un taxi, anunță ea. Apoi manevră conversația astfel încât el să se ofere s-o conducă acasă după cină. Deloc surprinsă, Alix îi acordă puncte suplimentare pentru manevra din deschidere.

Mai neașteptat fu tratamentul la care o supuse Michelle pe doamna Babcock, de-a lungul cinei excelente. Dacă s-ar fi mulțumit să-l monopolizeze pe Quinn, așa cum prevăzuse ea, Alix ar fi acceptat situația. Numai că atitudinea celeilalte față de femeia mai vârstnică avea o constantă notă de... superioritate? Sau condescendență? Nu pe față, însă suficient ca să creeze o atmosferă tensionată.

Veselia obișnuită a doamnei Babcock păru să devină ușor sfidătoare, iar flecăreala ei se stinse îndată ce Michelle intră în casă. Nu-i plăcea Michelle, își zise imediat Alix, iar bănuiala îi fu confirmată de vizibila răceală dintre cele două femei.

Dacă observase, Quinn nu lăsa să se vadă, cu excepția faptului că-și îndreptă toată atenția spre Michelle, lăsând-o pe doamna Babcock să discute cu Alix. Menajera încerca să-și mascheze nervozitatea anormală, iar Alix se trezi că o place tot mai mult.

Oricare ar fi fost statutul ei, doamna Babcock vădea o sinceritate și o generozitate excepțional de calde. Din conversație, Alix constată că era o persoană inteligentă și bine informată. Se purta cu Alix de parcă i-ar fi fost nepoată; Quinn beneficia de același tratament. Numai față de Michelle manifesta rezervă, iar Alix era convinsă că totul se datora încercării brunetei de a-i acapara atenția lui Quinn.

Una peste alta, seara se dovedi destul de jenantă, în ciuda fripturii de rață și a celorlalte delicatese, așa că lui Alix nu-i păru rău când veni vremea să se retragă. Își ceru scuze și-și ascunse cu greutate neplăcerea provocată de atitudinea lui Michelle Keir.

Se oferi să ajute la spălatul vaselor, dar fu viguros respinsă.

– Nu-i cazul să te pun la treabă după propria ta cină de bun venit! declară potolit menajera. Aparent, nimeni nu luă în seamă faptul că Michelle nu făcuse nicio tentativă de a ajuta. Alix suspecta că și ea ar fi fost refuzată, cu condiția ca doamna Babcock să supraviețuiască șocului. După plecarea lui Quinn și a brunetei, doamna păru să se relaxeze brusc și-i sugeră lui Alix un ultim pahar de vin.

– Pur și simplu n-o suport pe femeia aia, oftă ea după ce ușa se închisese în urma celor doi. M-am tot străduit, dar are ceva... gâlcevitor!

Alix chicoti, constatând cât de mult coincidea descrierea cu propria ei părere, dar își zise că ar fi bine să evite o discuție prelungită pe tema femeii pe care o iubea Quinn.

– Ah, cred că se poartă astfel numai fiindcă domnul Tennant are o părere atât de bună despre dumneata, replică ea. Domnișoara Keir vede asta ca pe o amenințare, cred. Nu arată a fi persoana obișnuită să împartă.

Râsul doamnei Babcock izbucni tare și neprefăcut.

— Pe cuvântul meu că nu-i. Cred că ar trebui să mă simt flatată, dar nu sunt. Nu-mi pot imagina ce-i place lui Quinn la ea, afară de ceea ce sare-n ochi. Deși m-am cam lămurit ce vede ea la el.

— N-ai cum s-o acuzi pentru asta, zâmbi Alix.

— Ah, dar n-o acuz, veni replica. Numai că mă întreb dacă el o vede așa cum este în realitate. Ceea ce este ciudat, fiindcă e cel mai ager judecător al caracterului oamenilor pe care-l cunosc. Tu l-ai cucerit, mi-e foarte clar.

— N-am observat, răspunse Alix sec, foarte conștientă de micul freamăt interior provocat de acele cuvinte. Când plecă, freamătul se stinsese deja, din cauză că el nu se întorsese încă. De fapt, mai trecură câteva ceasuri. Alix era încă trează, întrebându-se dacă lipsa somnului nu se datora cumva gândului că cei doi erau împreună.

Ridicol, își spuse ea și adormi aproape instantaneu după ce-i auzi mașina.

Capitolul 4

Dimineata următoare începu cu o senzație de panică, iar situația evolua continuu spre mai rău. În primul rând, Alix se trezi cu două ore mai târziu decât își propusese, iar asta numai datorită lui Nick și insistențelor lui de a fi lăsat afară.

Mulțumind deciziei norocoase de a-l lua pe Nick în casă, aseară, Alix îi deschise ușa și se grăbi să intre sub duș.

Trebuia să se prezinte la noul loc de muncă la ora opt. Din cauza grabei, reuși să-și ude părul, pierzând încă cincisprezece minute cu uscatul. Își rupse o unghie și agăță penultima pereche de ciorapi, fiind obligată să caute alții. Uită unde văzuse lacătul.

Asta o deranja cel mai tare. După ieșirea lui Quinn Tennant din ziua precedentă, era hotărâtă să-l încuie pe Nick în țarc, ca să fie sigură că avea să rămână acolo.

Nu mai era vreme pentru micul dejun; ieși în fugă, urmată de câinele pus pe joacă, îl închise în țarc, lângă Anna, potrivește lacătul și se repezi spre mașină. Ajunse la sediu cu un singur minut înainte de ora stabilită.

De afară, clădirea nu era cine știe ce impresionantă, cu toate că arăta mai bine îngrijită decât majoritatea celorlalte construcții din parcul industrial. Pe dinăuntru, situația era cu totul alta.

Din holul larg, confortabil mobilat, se deschidea accesul atât spre ateliere cât și spre compartimentul de proiectare. Tot pe hol se găseau și ușile birourilor administrative. Alix nu avu de așteptat decât o clipă sub

privirea recepționarului, înainte ca zâmbitorul domn Jennings să-și facă apariția și s-o salute cu un entuziasm neprefăcut, făcând-o să se simtă binevenită, iar ea începu să se relaxeze pentru prima dată în dimineața aceea.

— Mai întâi, vom face un tur rapid, o anunță el și porniră într-o vizită maraton a tuturor secțiilor. Alix fu prezentată mai multor zeci de persoane, ale căror nume le uită imediat, i se arătară o mulțime de echipamente și, în cele din urmă, fu condusă într-un atelier de design mic, dar bine luminat, în care începu să se simtă mai la largul ei printre obiecte cu care era familiarizată.

— E o dimineață cam încărcată, îi explică domnul Jennings. Peste câteva minute aștept niște clienți, iar șeful cel mare pare să întârzie. Așa că, dacă nu te superi, am să te las aici să cugeți la cele văzute, iar unul dintre noi va veni după tine îndată ce va fi posibil.

N-avea ce să comenteze; deși i se păruse un mod ciudat de a-și începe activitatea, rămase singură printre mulțimea de echipamente de desen și proiectare, fără nici cea mai vagă idee despre ce se aștepta de la ea.

Câteva minute, își găsi o ocupație studiind lucrările începute probabil de altcineva, dar curând fu copleșită de plictiseală. Trecuse o jumătate de ceas și nimeni nu intrase în cameră.

Trebuia să facă ceva, își spuse, sau risca să se transforme într-o epavă până la sosirea șefului.

Se așază la una dintre planșete și începu să se distreze desenând la întâmplare. În vreme ce liniile și mângăliturile se aglomerau pe hârtia imaculată, mintea i se relaxă.

O oră mai târziu, coșul de gunoi de alături era plin cu schițe aruncate, iar ea se cufundase în muncă, total neatentă la trecerea timpului și uitând de nervozitatea inițială.

Mai trecu un ceas până să termine cu schițele, dar în cele din urmă luă o hârtie proaspătă și se apucă să-și definitiveze opera.

Aproape terminase și era năpădită de o senzație de satisfacție interioară, întrucât rezolvase problema zăvorului de la țarc, când ușa se trânti de perete.

– Ce... ce cauți aici? Apoi Alix reuși doar să se zgâiască la Quinn Tennant, care intrase în cameră și se oprise în fața ei, cu o figură supărată.

– Cheia, ceru el brusc, întinzând mâna atât de brusc, încât ea se feri. Mânia vibrantă părea să fi umplut încăperea, iar prezența lui era amenințătoare.

– Eu... poftim... nu pricep, reuși ea să îngaime, ridicând privirea de la mâna întinsă spre ochii cu expresie înghețată.

– Vizibil! Pronunțase cuvântul cu un atâtă dispreț, încât se retrase speriată. Apoi el oftă și lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Vreau cheia! Ți se pare destul de clar, domnișoară McLean?

– Care cheie? replică ea, și apoi se întrebă ce căuta acolo Quinn Tennant, îmbrăcat în ținută de acoperire.

– Pe Dumnezeu meu, femeie... ești complet stupidă? strigă el. Vreau cheia de la nenorocitul de lacăt pe care l-ai trântit la poarta țarcului, desigur. Ce altă cheie aș fi putut căuta?

– Ah, acea cheie, se dumeri ea și trebui să-și înăbușe un chicot. Dar la ce-ți trebuie?

El își agită brațele prin aer, într-un gest de frustrare, iar Alix crezu că degetele mâinilor lui vor sfârși prin a se încheșta pe gâtul ei. Mușchii încordați pulsau sub pielea de pe gât, iar maxilarul încheștat demonstra că încerca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Fiindcă... fiindcă aș dori să-mi scot câinele din țarc, domnișoară McLean, pronunță el printre dinți. Cândva, poate, când voi dispune de mai mult timp și răbdare, voi încerca să aflu ce naiba ai căutat acolo, dar deocamdată vreau numai s-o iau pe Anna. Acum, te rog, binevoiește să-mi dai cheia!

– Câinele tău...? îngână Alix, încercând să revadă întâmplările acelei dimineți. Nu o înțuiase pe Anna; pusese lacătul pe țarcul lui Nick. Oare așa procedase?

– Vrei să spui că... Ochii i se rotunjiră. N-ar fi putut să comită o asemenea greșală. Era imposibil... și totuși...

– Chiar așa, replică el sarcastic. Acum, ești amabilă să-mi dai blestemata de cheie? Am întârziat deja o oră.

– Dar de ce-ți trebuie câinele într-o zi de lucru? Întrebarea formulată de creierul ei fusese rostită cu voce tare, iar Alix se retrase, speriată de expresia pe care o stârniseră acele cuvinte pe figura deja mânioasă a lui Quinn Tennant.

– Asta, domnișoară McLean, nu-i treaba ta, strigă el. Dar dacă trebuie să-ți răspund ca să-ți revii, am s-o fac. Am un client – unul foarte important, foarte mare amator de vânătoare de prepelițe. Voiam să plecăm la vânătoare. Și încă dorim s-o facem, dacă vei binevoi să-mi dai cheia, ca s-o pot scoate pe Anna din blestematul de țarc. Ți-am răspuns la nelămuriri? Acum, vrei să-mi dai cheia?

Alix întinse automat mâna spre poșetă, dar o retrase, aducându-și aminte cu groază:

– Păi... n-o am, șopti ea, făcându-se mică în fața expresiei de neîncredere de pe figura lui.

– Ce?

– Este acasă, cred.

– Sper doar că prin "acasă" te referi la căsuța în care stai, spuse el, cu un calm înspăimântător. Deși, n-aș fi surprins din cale afară să aflu că ai lăsat-o la Melbourne.

– Bineînțeles că vorbeam despre căsuță, izbucni ea, dintr-o dată scoasă din pepeni de atitudinea lui trufașă. Sper să nu mă crezi atât de tâmpită să-mi încui câinele cu un lacăt la care n-am cheie?

Quinn se mulțumi să ridice o sprânceană.

– Îndrăzneală declarație, venind de la cineva care nu-i în stare să-și recunoască propriul câine, replică el.

– Nu fi prost, se repezi Alix. Azi-dimineață mă cam grăbeam, asta-i tot. Și aș prefera să nu mai faci din țânțar armăsar. Ție nu ți s-a întâmplat niciodată să greșești?

– Nu când era vorba de a deosebi un mascul de o femelă, replică el rânjind batjocoritor, și de obicei sunt capabil să-mi recunosc câinele. Bine, cheia este acasă – sau asta pretinzi. Să mergem s-o luăm, sau preferi să-mi petrec restul zilei scormonind printre lucrurile tale?

– În niciun caz! Alix era indignată. Cât tupeu la acest bărbat!

Imaginea lui inspectându-i lucrurile îi provocă un fior.

— Îmi închipui că mă și vezi șterpelind ceva, spuse el răutăcios, iar Alix roși. Privirile lui o studiară cu îndrăzneală, de parcă ar fi încercat să se lămurească ce purta pe sub ținuta simplă de lucru. Arboră un zâmbet de prădător. Te-ar deranja chiar așa tare dacă aș afla că porți chiloți demodați, roz, din dantelă? N-ar trebui, fiindcă nimic nu m-ar putea surprinde la tine — cu excepția unui comportament dominat de bun-simț și logică. Dar nu-i nevoie să fii neliniștită, domnișoară McLean. Spune-mi exact unde-i cheia și-ți promit că am să-ți las în pace chiloții.

Cuvintele și privirea lui avuseseră o anumită senzualitate, accelerându-i pulsul, dar reușiseră să-i și stârnească mânia.

— Cine să creadă în promisiunile tale? Dar nu contează, oricum, fiindcă nu-mi amintesc exact unde am lăsat cheia. Așa că va trebui să aștepti până iau pauza de prânz, când voi fi fericită să mă duc acasă, să-ți caut cheia și să scap de tine.

— La naiba cu pauza de masă! Ai să te duci chiar acum, replică el, iar cuvintele arătau o hotărâre de nezdruncinat.

— Dar n-am cum, protestă Alix. Nu pot să plec de la slujbă la jumătatea dimineții... este prima mea zi de lucru. Uite ce-i, domnule Tennant, îmi pare extrem de rău pentru cele petrecute, dar mă aflu aici cu treabă, nu ca să-ți stau la dispoziție dumitale. Aș fi fericită dacă ai pleca înainte de întoarcerea managerului. Sau vrei să-mi faci greutăți din prima zi? Da, cred că exact asta dorești, nu-i așa?

Ochii lui erau contraziși de cuvinte.

— Nu, domnișoară McLean, nu asta doresc, replică el, cu un calm teribil. Tot ce vreau este să capăt cheia cu care s-o salvez pe Anna de efectele miopiei tale. Iar dacă asta te consolează, te asigur că ajutorul pe care ți-l cer n-o să-ți provoace nicio neplăcere aici.

— Ușor de spus, replică Alix. Își imagina deja reacția domnului Jennings la cererea ei de a-și pierde jumătate din dimineață numai ca să elibereze câinele acestui individ încrezut. Auzi colo, vânătoare de prepelițe! Tocmai voia să continue, când ușa se deschise și domnul Jennings intră, urmat de alt bărbat pe care Alix nu-l mai văzuse până atunci.

— Ah, aici erai, Quinn, vorbi Jennings. I-ai dat ceva de lucru domnișoarei McLean? Dacă nu, m-am gândit că n-ar fi rău să. . .

Alix nu mai auzi restul. Mintea ei se opri asupra vizibilei subordonări a domnului Jennings și a confirmării pe care o citea în ochii verzi și strălucitori ai lui Quinn.

El era șeful cel mare. În fața lui avea de răspuns ca nou angajată. Și era proprietarul locuinței în care stătea. Și. . . și. . . Se împletici și ar fi căzut, dacă un braț puternic n-ar fi prins-o. Încercă să se elibereze, simțindu-se rușinată și naivă, fără vreun motiv anume, însă strânsoarea lui părea de neînvins.

Și râdea. Un hohot crud care-i sfășie ultimele redute de apărare, ca un cuțit.

— Înainte de a o lăsa pe mâna ta, am câte ceva de făcut pentru ea, chicoti el spre manager, ai cărui ochi treceau de la unul la celălalt în vizibilă derută. Era clar că nu pricepea nici amuzamentul lui Quinn Tennant, nici tăcerea și paliditatea lui Alix. Acum, să revenim la cheia aia, Alix. . .

Îi rosti numele încet, cu senzualitate, iar ea se simți de parcă ar fi mângâiat-o. Genunchii începură să-i tremure și pulsul i-o luă razna.

— Cum doriți, domnule Tennant, răspunse ea, sperând că vocea nu-i va tremura ca restul trupului. Cum putea să i se întâmple una ca asta? Oare individul ăsta odios, dominator, înfiorător va continua să apară peste tot? Râzând de ea, bătându-și joc, mai grav — răscolindu-i ființa, capabil să se joace cu emoțiile și sentimentele ei, ca un virtuos pianist magic? Era înspăimântător să-i stârnească mânia, înfricoșător să se trezească atât de amestecată în afacerile lui, în casa lui, dar nimic n-o speria mai tare decât efectele pe care le avea acest bărbat asupra persoanei ei intime.

— Ascultă, amice, va trebui să amânăm vânătoreea, interveni cel de-al treilea personaj din cameră. Tocmai am primit un telefon că este nevoie de mine la Brisbane după-amiază, așa că va trebui să iau avionul de ora două.

Rămase pe gânduri, iar Alix observă abia atunci că purta aceleași haine de camuflaj din postav bej și încălțări de teren.

— Înapoi la Brisbane, deja? Dar abia ai ajuns aici azi-dimineață. Quinn îl privea cu o expresie care ar fi putut însemna fie amuzament, fie exasperare.

Alix nu îndrăzni să aprofundeze analiza.

Bărbatul ridică din umeri.

– Știi cum merg lucrurile. Există anumite decizii pe care nu le poți lăsa în seama altora. Apoi îi zâmbi lui Alix, iar ea răspunse involuntar acelui surâs deschis, cinstit. Nu-l lăsa să te fugărească prea tare, domnișoară, spuse omul. Oricine putea greși și, după cum stau lucrurile, ar trebui să-ți mulțumesc. Altfel am fi fost prea departe de civilizație și cei din Brisbane n-ar mai fi putut da de mine.

– N-am nicio intenție s-o fugăresc pe domnișoara McLean, se apăra Quinn. În vreme ce vorbeau, trecuse în fața planșetei și ținea în mână schița aproape completă a zăvorului.

– Presupun că-ți aparține. Ea dădu din cap. Quinn o studie din nou, apoi o lăsa să cadă pe masă, cu un gest pe care Alix nu reuși să-l aprecieze. Îl termini până după-amiază? întrebă el.

– Da, așa cred. . . , dacă nu. . .

– Bine, o întrerupse el, întorcându-se spre tovarășul de vânătoare. Vino, am să-ți fac cinste cu masa de prânz, ca recompensă pentru vânătoarea ratată. Apoi am să te sui în avion și să sperăm că data viitoare o să avem mai mult noroc.

Chiar înainte de a ieși, se întoarse iar spre Alix.

– Nu te mai gânde la problema lacătului, fiindcă acum poate fi lăsată să aștepte până te vei întoarce acasă, deseară. În schimb, mi-ar plăcea să văd desenul ăla definitivat până după-amiază. Mesajul era atât pentru Alix cât și pentru domnul Jennings, care luase schița și o privea curios.

Dar acesta se mulțumi doar să spună "foarte interesant", înainte de a-i urma pe ceilalți doi bărbați, închizând ușa cu grijă.

La zgomotul produs de clanță, Alix se lăsa să cadă pe scaun, suspinând ușurată. Se simțea extenuată, atât fizic cât și psihic, de succesiunea de evenimente din acea dimineață. Cum reușise s-o încuie pe Anna în locul lui Nick? I se părea imposibil, dar era clar că asta făcuse.

Și descoperirea că bosul cel mare era chiar Quinn Tennant – s-ar fi lipsit bucuroasă de o asemenea revelație. Și de ce se arătase interesat de mâzgăliturile ei?

Până și lui trebuia să-i fi fost clar că era o metodă de a-și ocupa timpul, însă acum. . .

Își petrecu restul dimineții la planșetă, făcu o pauză de prânz, mâncând la un restaurant micuț din centrul comercial Sugarland, situat în apropiere și termină planșa cu zăvorul, însoțită de epură, puțin înainte de ora trei. Era un exemplu reușit al abilităților ei, dar nu-și putea imagina ce relevanță ar fi putut avea pentru Quinn Tennant. Personal, ar fi preferat să lucreze la ceva necesar companiei.

În timpul pauzei de ceai, se văzu nevoită să-l abordeze pe domnul Jennings, atât ca să-l anunțe că terminase desenul pentru domnul Tennant, cât și pentru a-i cere altceva de lucru, pentru restul zilei.

Acesta îi aduse câteva perspective ce trebuia puse la punct, dar Alix abia se apucase de treabă când o femeie înaltă de vreo patruzeci și cinci de ani intră în încăpere, anunțând-o că era secretara domnului Tennant și că el voia s-o vadă imediat.

Era un ordin, nu o invitație, iar Alix se grăbi s-o urmeze pe secretară prin labirintul de coridoare, spre birourile conducerii. Cel care o aștepta era departe de acel mânios Quinn Tennant de azi-dimineață.

Acest Quinn era îmbrăcat îngrijit cu un costum maro-deschis, cu dungi, o cămașă orbitor de albă, cravată discretă și batistă în buzunarul de la piept. Atât butonii de aur ce se șteau prin deschizătura mânecii, cât și pantofii tip mocasin erau strălucitori și vizibil scumpi.

Se ridică din spatele biroului enorm s-o întâmpine, invitând-o să ia loc.

— Nu acolo, spuse el răgușit, pe când ea se îndrepta spre scaunul din fața biroului. Îi arătă o canapea comodă, mai puțin formală, situată într-un colț al încăperii, iar Alix observă că desenele ei erau întinse pe o măsuță de cafea, în fața scaunului pe care-l ocupase el.

Din ce în ce mai nelămurită, refuză cafeaua, precum și ceaiul oferit ulterior. Când el îi propuse un pahar de băutură, nu-și mai găsi cuvintele. Ce fel de șef era gata să ofere alcool unui angajat, la mijlocul după-amiezii? Făcea eforturi de a-i alunga neliniștea, dar tratamentul atât de neobișnuit avu ca rezultat o nervozitate sporită din partea ei.

— Pentru numele Domnului, liniștește-te.

N-am să te mușc, mârâi el, după ce secretara îi adusese cafeaua și plecase, aruncându-i o privire curioasă lui Alix. Din contră, aş zice că ești o tânără surprinzătoare, Alix.

Ce să-i răspundă? Spre norocul ei, Quinn nu-i lăsă timp de gândire. Ridicase proiectul zăvorului îmbunătățit, astfel încât să nu se mai deschidă accidental și-l studia atent.

– Te-ai ocupat de chestia asta de aseară, după confruntarea aceea?

– De fapt, m-am gândit la problemă azi-dimineață, răspunse ea.

– De ce? Întrebarea era neașteptată, dar tonul lui sugera interes.

– Ei bine... habar n-am, replică ea jalnic. Nu prea... aveam de lucru și... după seara trecută...

– Ah, renunță la modestie și la rușine... nu fi stupidă! explodă el. Nimeni nu se aștepta să muncești pe brânci din prima zi și știu foarte bine că n-a fost vina ta că n-aveai nimic de lucru. Ceea ce vreau să aflu este de ce asta?

– Mi s-a părut că zăvorul putea fi îmbunătățit, atâta tot, răspunse ea, întrebându-se ce anume urmărea Quinn. Nu făcuse decât să modifice puțin două din componentele mecanismului; doar nu proiectase ceva unic.

– Și ți-ai spus că poți ameliora un dispozitiv patentat în lumea întreagă, care a fost încercat și utilizat ani de zile? În vocea lui apăruse o tonalitate nouă, dar Alix nu-i putu descifra semnificația. Supărare? Nu, ci un soi de atenție scormitoare. Se întrebă dacă nu cumva făcuse vreo greșeală copilărească în desen, dar își răspunse singură că nu. Nu greșise.

– Da, consider că l-am îmbunătățit, răspunse liniștită, nefiind însă absolut sigură.

– Și n-ai impresia că ești nițel cam înfumurată?

După toate necazurile pe care i le provocase dispozitivul ăla stupid? Toate acele încurcături, acuzele nemeritate?

– Nu, răspunse ea, cu o hotărâre de neclintit. N-am dat dovadă de niciun pic de înfumurare. Dacă obiectul ar fi fost bine conceput, Nick nu l-ar fi putut deschide sprijinindu-se doar de poartă.

Ochii lui deveniră puțin mai duri, iar nou descoperita ei încredere se evaporă.

– În afară de asta, murmură ea, nu cred că are vreo importanță. E numai un simplu zăvor stupid.

– Stupid? spuse el, privind-o cu uimire și fără pic de dispreț.

– Uite ce-i, îmi pare rău, continuă ea, obosită. Nu înțeleg ce dorești. N-aveam de lucru, mă plictiseam și m-am gândit cum l-aș putea perfecționa. Nu erau decât niște mâzgălituri, așa că nu pricep de ce le acorzi atâta importanță.

Spre surprinderea ei, Quinn Tennant îi zâmbi – un zâmbet deschis, onest, carei împlânzi toate trăsăturile. Transformarea era năucitoare.

– Nu, eu ar trebui să-mi cer scuze, spuse el apoi. Și o fac, fiindcă ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai cum să înțelegi. Chicoti, un sunet care avu darul să-l umanizeze aproape complet, lucru la fel de greu de priceput pentru Alix. Ridică-te-n picioare, domnișoară McLean.

Alix se supuse, aruncându-i o privire cercetătoare. Quinn se ridică la rândul lui și veni în fața ei, foarte aproape.

– Închide ochii, o îndemnă el blând, iar Alix făcu întocmai, în ciuda unei voci interioare care-i recomanda prudență. Quinn vârâse o mână-n buzunar, iar Alix se întreba cu ce scop. În clipa următoare primi răspunsul, sau măcar o parte din el, când buzele lui le atinseră pe ale ei într-un sărut incredibil de cast și de blând.

– Asta a fost în semn de mulțumire, Alix. N-are nimic de-a face cu datoria cea veche, adăugă el, zâmbind. Și asta-i tot în semn de mulțumire.

Alix se zgâia la bucata de hârtie pe care i-o întindea, nevenindu-i să creadă. Un cec, pe numele ei și pentru o sumă enormă.

– De fapt, cred că ai scris o pagină de istorie, spunea Quinn. Să capeti primă înainte de terminarea primei zile de lucru trebuie să fie un fel de record.

– O primă? Dar... iartă-mă... nu pricep, se bălbâi Alix. Privirile îi treceau de la cec la figura lui amuzată și înapoi. Cum să iau o primă? N-am făcut nimic s-o merit. Și oricum, suma este... exagerat de mare.

Îi întinse cecul, dar el se feri, cu un gest care ar fi fost comic în alte circumstanțe.

– Nu, la naiba! protestă el vehement.

S-ar putea dovedi chiar insuficientă. Ai îmbunătățit acea schiță mai mult decât îți dai seama, fetiço, și îndată ce ne vom modifica patentul, s-ar putea să înregistrăm vânzări la scară extinsă în întreaga lume.

– Patentul vostru? Vrei să spui că...?

– Este una dintre primele mele realizări, replică el, cu mândrie. Și singura mea scuză că n-am încercat să-l îmbunătățesc este că incidentul de aseară a fost primul – cel puțin după știința mea – care-i dădea în vileag defectele, admirabil corectate de tine.

Se retrase și o privi cu mulțumire amuzată.

– Ei bine, nu mai sta zgâindu-te așa la cec; ar trebui să spui: mulțumesc, Quin! și să te grăbești să-ți cumperi o rochie nouă.

– Dacă ajung să cheltuiesc atât pe o rochie, ar trebui să-mi fac un control medical, declară Alix cu jumătate de voce. Uite ce-i, nu pot să-l primesc. Pur și simplu nu pot. Vreau să spun, n-am făcut nimic să-l merit; mângăleam doar...

– În acest caz, ferească sfântul ce o să iasă când vei lucra din greu, replică el cu un zâmbet larg. O să mă dai gata. Și lasă prostiile; mângălind sau nu, meriți banii. Haide, acceptă. Nu trebuie decât să zâmbești grațios și să spui mulțumesc frumos.

– Ești sigur? Alix nu era convinsă de seriozitatea ofertei. Cecul fusese completat pentru o sumă exorbitantă, iar Alix trăia senzația că doar se distra pe seama ei.

– Bineînțeles că-s sigur. Nu-i nicio glumă, iar cecul nu se va dovedi fără acoperire, reluă el cu un rânjel. Și mâine, în pauza de prânz, poți să-ți iei o rochie nouă, iar mâine-seară te invit la cină, ca să te poți mândri cu achiziția.

– Ah, dar...

– Dar... nimic! Ia-o ca pe un ordin, domnișoară McLean. Acum, spune, "îți mulțumesc, Quinn", ca o fetiță cuminte. Hai...

Iar ea se execută, după care Quinn se întoarce la treburile lui, lăsând-o total incapabilă să se concentreze asupra întâmplărilor incredibile ale acelei prime zile de lucru. Quinn Tennant nu-și arată figura în seara aceea, în timp ce ea se grăbea să îndepărteze lacătul de pe poarta țarcului, lucru care ar fi trebuit s-o mulțumească, dar nu reuși.

Cea de-a doua zi de lucru nu semănă deloc cu prima. Se trezi la timp pentru duș, un mic dejun frugal și o scurtă sesiune de antrenament cu Nick, iar la birou găsi de lucru din abundență. Se întâlni cu mai mulți funcționari de la birouri și, cu excepția câtorva remarcе malițioase privind prima – despre care părea să știe toată lumea – constată că aproape toți erau amabili și plăcuți. Dacă domnul Tennant avea obiceiul să arunce-n dreapta și-n stânga cu asemenea prime, nicio mirare că angajații păreau mulțumiți, plini de energie și de entuziasm, își spuse ea.

În pauza de prânz, se duse la centrul comercial Sugarland și renunță la mâncare ca să caute o rochie potrivită atât gustului ei, cât și ordinelor șefului. N-avea de gând să arunce cu banii din primă și fu extrem de mulțumită să găsească o rochie midi de jerseu, care-i venea perfect. Era simplă, se mula pe corp, ca orice astfel de material, punându-i în valoare silueta, fără să fie stridentă. Mai mult, verdele pal se potrivea cu nuanța ochilor ei, precum și cu pantofii de seară favoriți, ceea ce însemna că nu mai trebuia să cheltuiască pe accesorii.

Restul banilor avea să rămână în contul ei bancar, mai bine garnisit decât fusese vreodată de când muncea. Și acolo va rămâne, își jură Alix. Nu era absolut sigură că va reuși să se descurce cu Quinn Tennant, atât ca șef cât și ca gazdă, iar o rezervă se putea dovedi salutară.

Numai că nici ăsta nu-i adevăratul motiv, își spuse ea, în vreme ce se machia. Îl cam plăci și aceasta-i pricina pentru care o să apară probleme, nu vreo neînțelegere între gazdă și locatar.

– Nu-i adevărat, se adresa ea imaginii din oglindă. Și chiar dacă ar fi așa, care-i problema? El e deja acaparat de Michelle – iar ea nu-i persoana care să renunțe cu ușurință.

Dialogul tăcut, continuă, dar singurul efect fu decizia ei de a nu-i permite lui Quinn Tennant să se apropie prea mult în decursul cinei.

Veni s-o ia exact la timp și o duse să vadă singurul peisaj de atracție al zonei, vulcanul Hummock. Se afla la câțiva kilometri est de Bundaberg, ridicându-și silueta conică din relieful de câmpie. Dar nu exista niciun semn de activitate vulcanică, aceasta încetând cu multă vreme înainte de colonizarea Australiei.

Nu rămăsese decât un delușor ce constituia zona rezidențială cea mai prestigioasă a orașului și oferea o priveliște magnifică a zonei – mai ales noaptea, la vremea incendierii câmpurilor de trestie de zahăr.

Pe drumul spre vârful colinei Hummock, Quinn vorbise foarte puțin, iar după ce părăsiră Citroënul pentru a parcurge pe jos părculețul înverzit, continuă să păstreze tăcerea, însă îi oferi brațul, să nu cumva să se împiedice din cauza pantofilor cu toc înalt.

Depart, spre sud-vest, un incendiu aprins ceva mai devreme împrăstia o lumină roșcată pe cale să se stingă, iar mai spre vest, un alt incendiu tocmai se aprindea cu furie.

– Uită-te acolo, o atenționează Quinn dintr-o dată, iar Alix observă ceva ce semăna cu un roi de insecte de foc. În vreme ce observa fenomenul, flăcările izbucniră, luminând marginile altui câmp, care fu în întregime cuprins de foc în doar câteva secunde. Flăcările se ridicau până la cer, alimentând norul de fum întunecat, dispersat mai apoi de briza dinspre țarm.

Apoi altul și încă unul, până avură senzația că întreg pământul exploda într-o mare de flăcări. Fiecare parcelă se lumina puternic, apoi începea să lucească roșiatic și, în cele din urmă, redevenea întunecată; Alix și Quinn păreau să fi rămas singuri, pe marginea unei lumi care o luase razna. Ea se înfioră și imediat deveni conștientă de brațul lui care-i cuprinsese protector umerii.

Trăsăturile lui oricum puternice erau accentuate de lumina insuficientă, iar ochii lui păreau s-o ardă cu intensitatea privirii, amplificată de pâlپările flăcărilor din preajmă.

Se pregătea s-o sărute, iar Alix era convinsă că n-avea să protesteze. Când buzele lui se apropiară cu o delicatete surprinzătoare, brațele ei i se încolăciră după gât.

Haina lui era descheiată, iar prin cămașa fină de mătase, căldura lui îi excită întreaga ființă. Degetele lui o apăsau cu fermitate pe spate, lipind-o de trupul lui puternic.

Alix își împlăti degetele prin părul lui, cu mintea complet golită de gânduri, abia respirând, năpădită de dorință. Simțea parcă mâinile lui cercetătoare, care-i mângăiau spatele, umerii, sânii.

Era o nebunie curată, dar atât de incitantă încât nu-i putea rezista. În vreme ce buzele lui urmau traseul descris de mâini, Alix era cuprinsă de o dorință cum nu mai simțise vreodată. Măinile lui erau peste tot, pipăind, excitând, mângâind. În cele din urmă, buzele se întâlneau, iar ea îl întâmpină cu abandon.

Abandon! Se retrase cu o mișcare slabă, inutilă, aproape prostească. Dar fu suficient pentru a rupe vraja și următorul gest fu mult mai hotărât. Brațele lui îi dădură drumul cu părere de rău, parcă, dar Quinn nu încercă s-o oprească. Cu mâinile tremurând nestăpânit, Alix încercă să-și îndrepte ținuta.

Nu fusese rostit niciun cuvânt, iar când termină, observă că el îi oferea o țigară proaspăt aprinsă. Alix acceptă, fiindcă nu știa ce altceva ar fi putut face. Primul fum fu cât pe ce s-o îneca, atât de neregulată-i era respirația, iar degetele îi tremurau gata-gata să scape țigara.

– Ar trebui să te aranjezi, spuse el, cu un calm impus, ciudat, aproape la fel de rece ca vântul care începuse să bată pe pantele dealului Hummock. Alix îi întâlnește privirea, dar nu-i putu descifra expresia și nici nu îndrăzni să insiste.

Aruncă țigara și se sui în mașină, scotocind în poșetă după farduri, în vreme ce bărbatul fuma liniștit, privind spre ocean.

Când, în final, i se alătură, avea o atitudine de aroganță degajată, lăsându-i lui Alix senzația că ea încălcase regulile, că fusese agresor.

Porniră în liniște, fiecare cu gândurile lui. Corpul ei vibra încă. Focurile de pe câmpurile de trestie de zahăr erau nimic pe lângă lava pe care i-o revărsase-n vene. Își dădu seama că el știa la fel de bine cât de aproape fusese de abandonul total.

– Îmi închipui că aștepți să-ți cer iertare, murmură el, aproape șoptit. Să știi că n-am s-o fac. Fiindcă nu-mi pare rău.

– Nici nu mă așteptam, replică ea, fără un scop exact, dar simțind că trebuia să spună ceva.

– Ție îți pare? Rău, adică.

Era o întrebare surprinzătoare. Și foarte dificil de clarificat. Alix nu era copil; mai fusese sărutată și-i plăcuse. Dar niciodată nu mai simțise acel val

de emoții stârnit în ea de Quinn Tennant, nu mai simțise iminența abandonului total. Și nu îndrăznea să-l lase să aștepte ceva.

– De ce mi-ar părea rău? replică ea, cu pretinsă răceală. Sau aștepti o apreciere critică a prestației tale?

– N-a fost frumos? răspunse el, cu o urmă de enervare.

– Același lucru se aplică și în cazul faptelor tale. N-ar trebui să faci lucruri pentru care ar fi normal să-ți ceri scuze.

– De ce? N-am avut impresia că te-am obligat la ceva împotriva voinței tale.

– Nici... n-am fost obligată... adică... Se opri, complet zăpăcită, conștientă că o atrăsese în cursă.

– Personal, mi-a plăcut teribil, chicoti el amical. Probabil că plata restanței ăleia o să-mi fie foarte agreabilă.

– Aș prefera să nu mai aduci vorba despre asta, replică Alix înfierbântată. Ca să nu mai spun că ultima ta cascadorie te-a recompensat suficient. Cu siguranță, nu mă mai simt datoră în niciun fel.

– Nici nu-i nevoie, continuă el volubil. Dar cascadoria – cum ai numit-o – n-avea nimic în comun cu datoria. Pe aceea o păstrez pentru o ocazie mai favorabilă ca timp și ca loc.

– Consider că vrei cam multe, răspunse ea. Cu atitudinea ta, mă mir că n-ai găsit vreo cale ingenioasă de a mă obliga să plătesc pentru așa-numita primă.

Mașina masivă se opri pe fâșia îngustă de asfalt, atât de brusc încât Alix fu aruncată înainte și s-ar fi lovit de bord, dacă n-ar fi purtat centura de siguranță și dacă mâna lui grea n-ar fi prins-o de umăr.

– Acum, ai mers prea departe, se supără el. Îți vei cere scuze.

Ochii lui păreau niște cărbuni aprinși, iar figura i se schimonosise de furie. Alix pricepu că nu era doar scos din sărite, ci și că avea tot dreptul să fie.

– Iartă-mă, spuse ea. A fost nemeritat și extrem de urât din parte-mi.

Quinn nu răspunse; dar îi eliberă umărul, iar mașina se puse în mișcare. După respirația profundă, Alix pricepu că el se străduia să-și recâștige stăpânirea de sine.

– Îmi pare foarte rău, declară ea cu toată sinceritatea și fu răsplătită cu un rânjel de lup, iar el rupse în sfârșit tăcerea în care se refugiasse.

– Acum, acestea fiind puse la punct, îmi dai voie să te felicit pentru rochia pe care ai cumpărat-o din primă – fără să-mi sari în cap?

– Ar fi chiar indicat, se relaxă ea dintr-o dată. Amândoi zâmbiră, iar atmosfera plăcută se perpetuă pe tot restul drumului și în restaurant.

Abia la aperitive, Quinn aduse din nou în discuție subiectul primei, pe un ton serios.

– Sunt convins că și la fostul loc de muncă ți-a fost recunoscut talentul. Iar proiectele pentru care ai fost premiată cu vreun an în urmă erau excelente.

Alix îi explică faptul că lucrările ei de design n-aveau relevanță la fosta firmă și că nu se simțise niciodată la largul ei în munca de arhitectură. Apoi, spre propria uimire, se trezi ademenită cu pricepere să vorbească despre ideile pe care i le furase Bruce și despre înfiriparea și destrămarea respectivei aventuri romantice.

Mânia pe care o încerca el se manifestă în limbajul grosolan folosit, fără să se scuze, pentru a descrie ce credea că merită cei ca Bruce.

– Cu toate că mi-ar plăcea să te asigur că va plăti cândva, n-am s-o fac. Din păcate, în lumea reală, lucrurile nu merg astfel și asemenea porci reușesc să profite mult și bine de pe urma talentului altora, dacă au suficient tupeu.

– Nu mai contează, îl asigură Alix. Treaba este deja uitată și aş zice că poate fi considerată un preț mic pentru lecția învățată.

– Depinde de ce învățăminte ai tras, spuse el furios. Din păcate, mi se pare că din întreaga poveste nu vei rămâne decât cu o neîncredere sănătoasă în bărbați.

– Și care ar fi eroarea?

– Este o reacție negativă, iar pentru cineva ca tine – o persoană cu fire esențial pozitivă – nu constituie cea mai bună alternativă, declară el serios. Nu mi-ar plăcea să văd cum dispare toată acea vitalitate și căldură interioară din cauza unei experiențe nefaste.

– Îți mulțumesc, cred.

Sunase a compliment, dar unul pe care Alix nu reușea să-l accepte fără ezitare. Dar nu crezi că faci din țânțar armăsar? Adică, nu m-am transformat într-o ființă care urăște bărbații. Sunt doar ceva mai prevăzătoare ca înainte. După mine, nu-i o schimbare chiar așa de importantă.

– Asta fiindcă nu privești situația din punctul meu de vedere, zâmbi el. Nu mă încântă deloc ideea de a fi pus în aceeași categorie cu acest Bruce... care-i numele lui întreg?

Alix îi răspunse fără să se gândească, dar imediat după aceea îi întrebă de ce voia să știe.

– Vreau să-mi cunosc fostul rival, ridică el din umeri, iar ea se zburli, gândindu-se la implicații.

– Nu-mi prea convine să fiu considerată un soi de premiu la tombolă, dar Quinn se mulțumi să râdă.

– Nu te-am considerat obiect de tombolă, iar tu știi foarte bine. Înainte de a dezvolta declarația, chelnerița le aduse primul fel, iar după aceea, până la sfârșitul mesei, Alix nu mai avu prilejul să se convingă că el voise să-și explice vorbele.

În loc de asta, el abordă subiecte de conversație mai sigure, iar la cafea și lichior, Alix era mult mai relaxată și... mai mulțumită decât se simțise vreodată în ultimele luni. Când nu încerca să-i provoace reacții emoționale, Quin Tennant era un om civilizat, încântător. Glumele lui erau sofisticate, fără obscenități și, mai important, amuzante. Umorul lor nu rezulta din nenorocirile altora, și nici nu se baza pe aluzii sexuale.

La sfârșitul serii, Alix aflase o mulțime de lucruri despre firma de proiectare, descoperind că era numai una dintre nenumăratele lui afaceri.

Își dădu seama că și el cunoștea destule despre ea, poate mai mult decât i-ar fi plăcut. Dar Quinn se pricepea să stoarcă informații. Părea să fie... interesat.

Dar ajunseră acasă mult mai devreme decât se așteptase ea, iar el nu făcu nicio tentativă de a o săruta. Mai târziu, în pat, Alix își zise că era mai plăcut așa. Chiar dacă puțin dezamăgitor. Și adormi înainte de a reuși să-și dea seama de ce.

Capitolul 5

Următoarele săptămâni trecură într-un fel de letargie. Alix trăia de pe o zi pe alta, delectându-se în climatul subtropical cu însărcinările de serviciu, care îi dădeau o senzație tot mai importantă de împlinire profesională și-i asigurau periodic întâlniri cu Quinn Tennant.

În afară de asta, nu realiza mare lucru. Puțină lectură, exerciții cu Nick și Anna, pe diferite plaje.

N-o prea preocupa statutul actual și impactul dinamicului ei șef asupra lui.

Quinn devenise o prezență permanentă în viața ei, atât la slujbă cât și acasă, când își plimbau împreună câinii. Faptul că se dovedea un model de comportament circumspect – atât la lucru cât și în rest – precum și un companion deosebit de tăcut, conduse la niște raporturi tot mai confortabile între ei.

Sâmbătă dimineață, ieșeau pe plaja de la Moore Park, departe de orice altă prezență umană, cu mult înainte ca soarele să răsară și să inunde peisajul în lumină strălucitoare. Deși erau împreună, Quinn nu-i adresa niciun cuvânt, cu excepția unui "bună dimineață" zămbitor. Alix era mulțumită de tăcerea aceea, care rima cu propria ei nevoie de singurătate în doi.

De obicei, întâmpina răsăritul solitară, ducându-se cu unul sau cu ambii câini pe plaja pustie de la Mon Repos, unde, printre dunele acoperite de tufișuri, abundau iepurii și unde în afara weekendului nu venea nimeni.

Seara conducea mașina mai departe, până la Moore Park, sau până la coasta accidentată, acoperită cu roci vulcanice, dintre Barga și Elliott Heads.

Quinn o însoțea foarte rar, dar într-o seară caldă, o condusesese pe o culme de lângă Innes Park și-i povestise despre copilăria singuratică și chinuitoare de care avusese parte ca fiu nelegitim. Cunoscutese greutățile vieții de la o vârstă fragedă, când mama lui nemăritată îl abandonase. Schimbaseră diferite orfelinate și o mulțime de familii adoptive, iar spiritul său independent îi provocase o mulțime de necazuri.

Doamna Babcock fusese una dintre primele lui profesoare din ciclul secundar, iar din povestea lui se putea deduce rolul părintesc pe care și-l asumase în timp micuța doamnă. Multe dintre detalii se potriveau cu observațiile lui Alix privind relațiile dintre cei doi, omul de afaceri matur și femeia care-i formase caracterul.

În Quinn Tennant se amestecau cinismul și duritatea cu o tandrețe bine mascată, care se făcea remarcată în cele mai neașteptate feluri.

Angajații lui erau obligați să corespundă unor standarde înalte și erau tratați cu o răceală uneori insuportabilă, dar erau compensați cu prime și timp liber. Își pleca urechea cu obiectivitate și corectitudine la problemele personale, mai ales când era vorba despre copii, iar Alix nu fusese surprinsă să constate că oamenii îl adulau.

Aroanța și ieșirile mânioase erau rezervate numai pentru cei pe care-i considera apti să le suporte, dar n-avea pic de răbdare cu cei care se subevalauau. Alix simți de mai multe ori că și ea era urmărită din acest punct de vedere.

Desigur, o încuraja să încerce noi idei, să exploreze orice aspect care o interesa. Se dovedea a-i fi atât mentor cât și susținător entuziast, iar Alix se trezi că munca devenise centrul vieții ei, în acele săptămâni de adaptare la un nou stil de viață.

Quinn n-avea cum să înțeleagă, spera ea, cât de important devenise sprijinul pe care i-l acorda – atât la serviciu, cât și în restul timpului. De la cina aceea, n-o mai atinsese nici cu un deget, nu scăpase nicio vorbă căreia să i se poată acorda semnificații sexuale sau romantice. Totuși, când îi

oferea mâna s-o ajute să coboare din Land Rover, întregul corp i se înfiora de plăcere. Când îi zâmbea, inima ei o lua razna.

La încheierea primelor două săptămâni, Alix îl iubea, deși nu crezuse că așa ceva ar fi fost posibil. Iar el nici măcar nu observase.

Își spuse că vina îi aparținea în exclusivitate. Ea fusese cea care la început își făcuse cunoscută lipsa de interes, iar acum mândria o împiedica să-și manifeste schimbarea de atitudine. Mai ales ținând seama de influența lui Michelle Keir, care părea să n-aibă nicio greutate în a acapara atenția lui Quinn.

Alix era la curent că cei doi se vedeau destul de des. Era o vizitatoare frecventă a casei și reușea să-și potrivească orarul ședințelor de dresaj astfel încât el să fie mereu de față.

Alix participa asiduă. Antrenamentele de joi după-amiază și sâmbătă dimineața intraseră în rutină, ca și alergările matinale cu Nick. Îi plăcea dresajul avansat al câinelui, precum și atmosfera familială creată de cei cu pasiuni similare.

Dar n-o suporta pe Michelle, iar sentimentul era reciproc, deși ambele se fereau de confruntări. Alix își spuse că semănau cu doi câini străini pe teren neutru — nu erau dispuși să lupte, dar nici nu voiau să-i lase adversarului vreun avantaj.

Problema ei era ușor de definit: era geloasă. Însă Michelle n-avea niciun motiv de gelozie, totuși făcea tot posibilul s-o umilească pe Alix, asigurându-se în același timp că cealaltă își dădea seama. Dacă n-ar fi fost sentimentele ei tot mai puternice pentru Quinn Tennant, ar fi considerat atitudinea lui Michelle cel mult ilară, dar faptul că la fiecare întâlnire o trata de sus, ca o femeie sofisticată în fața unei adolescente înamorate, îi provoca o senzație de incertitudine.

Iar el nu observa niciodată. Deși Alix nu pricepea cum ar fi putut să ignore tensiunea dintre ele. Într-adevăr, uneori părea să le pună față-n față, ca să sară scânteii.

Michelle se bucura de ocaziile de a se da mare în fața ei, dar Alix se sătură rapid de acel joc. Picătura care revărsă paharul coincise cu vacanța școlară din august și cu obișnuitul curs pentru copii, "Fred basetul".

Era menit să popularizeze imaginea clubului și să-i ajute pe cei mici să-și stăpânească mai bine patrupedele, predându-le primele cunoștințe de dresaj. Din motive pe care nu se obosise să le afle, cursul era condus de Michelle, iar Alix dădu de înțeles că era prea prinsă cu propriile activități pentru a se mai implica într-o asemenea acțiune.

Dar Quinn avea altă părere.

– Nici nu poate fi vorba, fusese prima reacție a lui Alix, când el o chemase în birou cu câteva zile înainte de începerea cursului și o anunțase rece că o desemnase să dea o mână de ajutor.

– Cum adică? Sigur că o s-o faci, replicase el, cu o severitate arogantă, care nu reușise decât s-o enerveze mai tare.

Cum îndrăznise să promită în numele ei? Și singura care ar fi avut ceva de câștigat era Michelle – probabil pe seama muncii lui Alix.

– Îmi pare rău, dar sunt hotărâtă, replică ea. Nu-s calificată pentru așa ceva, și în afară de asta, am destul de lucru aici. Sau n-ai observat?

– Nu-mi scapă nimic din ce se petrece în birouri, răspunse el tăios. Dar întrucât eu sunt cel care te plătește, cred că e normal să decid ce ai să faci în timpul programului de lucru.

Cinstit vorbind, nu pricep de ce te opui. Îți plac cei mici, îți plac câinii și câteva ceasuri în fiecare după-amiază de weekend n-au cum să-ți stânjenească activitatea profesională.

"Dar nu-mi place prietena ta și aș prefera să n-am de-a face cu un proiect condus de ea", ar fi trebuit Alix să spună, dar păstră tăcerea. În loc de asta, ridică alte obiecții, care fură respinse cu amabilitate.

– Uite ce-i, n-am de gând să mă cert cu tine pe tema asta, declară el ferm. Nu te costă nimic, este în folosul clubului și ai s-o faci, chiar dacă va trebui să te târăsc până acolo în fiecare zi. Oricum, a venit vremea să-ți pui la treabă cunoștințele de dresaj.

– Ce vrei să spui? replică ea înfierbântată.

– Nimic mai mult decât ai auzit, răspunse el. Gândește-te, femeie! Ai un câine de vânătoare de primă categorie – sau ar putea fi – și ce faci cu el? Îl amăgești cu exerciții de două ori pe săptămână și-l plictisești de moarte. E câine de vânătoare, sau ar trebui să fie, dacă i-ai da vreo șansă.

— Și ce are de-a face asta cu participarea mea la cursul amicei tale? vru Alix să știe. Mi se pare că nu-i treaba ta.

— Poate n-o fi. Quinn se arăta ferm și serios. Dar cred ce-am afirmat despre Nick. Mă îngrozește să văd un câine cu asemenea potențial tratat ca o jucărie.

— Ești... nesuferit! E numai problema mea dacă vreau să-l utilizez pe Nick la vânătoare, sau nu, iar tu știi foarte bine. Dar cred că ăsta-i motivul pentru care l-ai sabotat la concurs — îți închipui că i-ar sta mai bine să urmărească prepelițe sau altceva, în loc să facă exerciții de supunere?

— Nu-i adevărat. L-am depunctat fiindcă n-a rămas în poziția de așteptare, iar dumneata, scumpă domnișoară McLean, știi foarte bine. Nu spun decât că a fost crescut să devină câine de vânătoare și ar trebui să i se dea ocazia s-o facă, nu să devină un blestemat de cățel de companie. Sau poate că nici n-ai observat cât de des îngheață indicând câte o pasăre, când îl scoți la plimbare?

— Bineînțeles că am observat, dar n-are nicio legătură cu discuția noastră, strigă Alix. Nick este antrenat atât să indice vânatul, cât și să-l aporțeze. Să știi că niciuna dintre calitățile lui nu are de-a face cu acest curs pentru copii.

— Tântălăul ăla mare un bun câine de vânătoare? Ah, să fim serioși, domnișoară McLean. Poate că par credul, dar mă pricep la câini, replică el, râzând aspru.

— Nu ești naiv, ci șovin, orb și nițel cam fraier, izbucni Alix, și încă nu mi-ai explicat care-i legătura între participarea lui Nick la vânătoare și includerea mea în cursul ăsta de dresaj.

Quinn trase aer în piept, mușchii gâtului lui reliefându-se deasupra nodului îngrijit al cravatei.

— Foarte bine, domnișoară McLean, atunci să-ți clarific lucrurile. Iată părerea mea: ți-ai petrecut o mulțime de timp dresându-ți câinele. Ai obținut rezultate bune, Nick te ascultă. Totuși, ai ignorat capacitățile pentru care a fost creată rasa — adică vânătoarea, dacă-mi permiți să-ți atrag atenția, nu participarea la concursuri stupide de dresaj. Consider că te pricepi destul de bine să lucrezi cu copiii, că-ți plac câinii și cred că ar trebui să vezi

generozitate în gestul meu de a te implica în cursul "Fred baset". De fapt, eram convins că o să-ți faci plăcere să dai o mână de ajutor, dar văd că m-am înșelat. Păcat! Fiindcă o s-o faci oricum. Ăsta-i un ordin din partea patronului dumitale, domnișoară McLean, și ai să ții cont de el.

– Și dacă n-o fac?

– Dacă nu, probabil că am să fiu extrem de dezamăgit, foarte supărat pe tine și o să am grijă să regreti. Clar?

– Cât se poate de clar, răspunse ea, cu un calm surprinzător. Apoi luă o poziție defensivă și, pe un ton potolit, își prezentă ultimatumul: dar aș vrea să pricepi că nu-mi plac insinuările tale la adresa lui Nick, care este cel puțin la fel de bun la vânatoare ca și câinele tău, domnule Tennant. Mai mult, aștept scuze pentru acele observații incorecte. Consideri că vânătoria este menirea supremă a existenței unui prepelicar, dar părerile noastre diferă și sunt sigură că Nick ar fi de acord cu mine. Măcar nu ajunge să fie închis în țarc decât foarte rar, ceea ce nu poate fi spus despre alți sărmani câini.

Era o lovitură sub centură, iar Alix știa foarte bine, fiindcă văzuse că el își petrece aproape la fel de mult timp cu Anna, diferența fiind că ea nu era lăsată să doarmă în casă. Însă era atât de mânioasă și frustrată că nu reușise să evite participarea la cursul lui Michelle și că astfel era expusă meschinăriilor și săgeților, încât utilizase orice armă care-i era la dispoziție.

– Și în afară de asta, concluzionează ea, simulând încredere în sine, nu-mi dau seama cum ai dedus că Nick nu-i bun la vânatoare. Nu l-ai văzut niciodată participând.

– Ei bine, asta-i foarte ușor de rezolvat, spuse el, cu un surâs încrezut pe care Alix învățase să-l asocieze cu neplăcerile. Peste câteva săptămâni, organizăm un concurs combinat pentru câini utilitari și de aportare. Să-l înscriu și pe Nick. . . ca să vedem cât de bun câine de vânatoare este?

– Neapărat, replică ea. Când văzu satisfacția încrezută din ochii lui, își mască greu propria mulțumire – ce bine că-i ascunsese lui Quinn Tennant că Nick participa la vânători, împreună cu ea, încă de la vârsta de trei luni, că era perfect dresat să aporțeze și că ea însăși era un țințas peste medie. De ce să-i spună acum? Va fi mult mai satisfăcător ca el să afle la momentul

potrivit, că tatăl ei fusese un vânător priceput și că-și educase fiica să-i placă acel sport.

Nick nu fusese niciodată înscris într-un concurs organizat. Nici ea nu participase, dar vânase prepelițe și rațe de când fusese suficient de mare încât să poată ține o pușcă de calibrul 12. Avusese ocazia să folosească prepelicii tatălui ei cu mult înainte de apariția lui Nick.

Quinn habar n-avea de toate astea.

Și nici că Nick era, probabil, cel mai bun câine de vânătoare cu care lucrase vreodată, mai bun decât labradorii pe care-i folosea tatăl ei înainte de a trece la prepelicii germani cu blană scurtă, după ce aceștia apăruseră în Australia.

Ah, cât își dorea să-i arunce-n față lui Quinn adevărul – și anume că văzuse pedigreeul Annei și bunicii ei de pe ambele ramuri proveneau din canisa tatălui ei. Poate așa l-ar fi făcut să tacă și să ia notițe!

Dar n-avea s-o facă... nu încă. Mult mai bine era să aștepte nenorocitul ăla de concurs și abia apoi să-l facă să-și înghită vorbele. Deși n-avea s-o ajute cu nimic în rest...

– Asta n-o să-mi schimbe decizia cu privire la cursul pentru copii, desigur, adăugă Quinn.

– Ah, sigur că nu, confirmă ea. Însă vreau să pricepi că nu obiectez împotriva cursului; pur și simplu, nu-mi convine să mi se ordone să particip.

– Corect. Îmi retrag ordinul, râse el. Dragă Alix, vrei să ne faci favoarea, mie și celorlalți membri ai comitetului de organizare, de a ne ajuta cu experiența și înțelepciunea ta să instruim copiii participanți la curs?

Cuvintele sunaseră voit dulceag, dar era un pas clar spre renunțarea la atitudinea aceea autocratică.

– Dar desigur, replică ea cu dulceață afectată. Mi-ar face nespusă plăcere să dau o mână de ajutor și-ți mulțumesc că-mi permiți să lipsesc de la lucru în scopul ăsta.

Și părăsi biroul lui Quinn, cu satisfacția că reușise să rezolve problema salvând aparențele. Nu că așa i-ar fi făcut mai multă plăcere s-o ajute pe Michelle să crească în ochii șefului. Când se prezentă în Lions' Park, dincolo

de podul rutier, pentru prima ședință a cursului "Fred baset", constată că temerile ei fuseseră întemeiate.

Arătând strălucitoare într-o salopetă portocalie mult prea scumpă, Michelle le dădu de înțeles imediat lui Alix și celorlalte ajutoare că nu intenționa decât să dea comenzi.

Înainte de curs, o trase deoparte pe Alix și-i spuse:

– Personal, mă bucur enorm că ai fost detașată pentru această însărcinare, Alix. Sunt convinsă că te pricepi la copii, iar eu, cinstită să fiu, nu-i suport. Uită-te numai la corciturile scârboase pe care le-au adus. N-ar trebui să te apropii prea mult de ei, fiindcă te-ai putea procopsi cu o droaie de purici.

Ideea lui Michelle de a se ține departe căzu totuși baltă, datorită afluxului de participanți. Deși se așteptaseră la mai puțin de o sută, cifra fusese depășită cu câteva zeci, iar Michelle nu avu de ales și trebui să pună și ea mâna.

Alix își înăbuși chicotul, când un animal uriaș, zburlit, cu ascendență incertă, se prezentă lui Michelle, punându-și labele murdare de noroi pe pieptarul ținutei și aproape trântind-o la pământ. Dar și ea avu parte de dificultăți, ca toți ceilalți voluntari.

În teorie, lucrurile erau relativ simple. Copiilor urma să li se predea cunoștințe elementare de dresaj – cum să-și învețe câinii să suporte lesa, să-i oblige să asculte comenzi simple, de exemplu: "șezi" sau "la picior". Practica însă era mai puțin simplă, dar în numai câteva minute, Alix fu absorbită de plăcerea activității.

Prima ședință avea să fie cea mai grea. După trei zile, bună parte din tinerii stăpâni vor fi atrași de alte activități de vacanță, rămânând numai cei sincer interesați.

La început însă, toți trebuia tratați cu atenție.

Teoretic, cel mai tânăr viitor dresor avea zece ani, dar Alix bănuia că de fapt erau mai mulți cu cel puțin un an mai mici, iar majoritatea prichindeilor nimeriseră în grupa ei. Michelle îi alesese pe cei mai mari și pierdu primele zece minute ale ședinței pentru a-și impune rolul de sergent-major, spre amuzamentul copiilor și al celorlalți instructori.

Spre sfârșitul primei zile, tinerii cursanți și câinii lor începuseră să se miște bine, cu excepția celor câțiva care nu cunoșteau înțelesul cuvântului disciplină. Trupa lui Alix, fiind cea mai tânără, se dovedea mai ușor de instruit, iar ea fu încântată. Pentru Michelle, lucrurile mergeau mai greu.

La conducerea grupei se afla un băiat înalt, cu aspect răutăcios, având un bull-terier cu privire afurisită, care-i atrase atenția lui Alix. Se uita la toți ceilalți câini cu o atitudine care anunța neazuri, așa că Alix o atenționează pe Michelle, înainte ca cele două grupe să se apropie prea mult.

– Fii cu ochii pe ăla. Pare s-o caute cu lumânarea. Apoi își conduse clasa astfel încât să nu se apropie prea mult.

– Fă-ți griji pentru propria trupă, dacă nu te superi, se oțărî Michelle, iar Alix observă cu coada ochiului cum se apropia de următoarea grupă.

Nu avu cum să intervină; știa că ceilalți voluntari auziseră schimbul de cuvinte și erau oricum la fel de neliniștiți de atitudinea bătaioasă a bull-terierului, dar nimeni n-o putea influența pe Michelle nici măcar cât reușea micul mocofan cu javra lui îndesată. Bull-terierul avea toate șansele să-și manifeste agresivitatea înăscută, iar tânărul stăpân probabil că s-ar fi mulțumit să râdă.

Peste două minute, suspiciunea ei fu confirmată. Ultimul copil din grupa ei era un micuț cu un câine enorm, despre care-i mărturisise cu timiditate că-i o corcitură de seter irlandez cu doberman. Roșcatul era un nume potrivit, din cauza culorii și, în ciuda dimensiunilor, era un animal liniștit, extrem de binecrescut. Coloritul de seter și blana scurtă, îngrijită îi dădeau un aspect atrăgător, cu toate că nu era o rasă pură.

Era adult, la fel ca bull-terierul, iar Alix înțelese prea târziu că Michelle n-avea de gând să facă nimic pentru a evita confruntarea.

Alix era cu spatele, când bull-terierul, aparent fără vreun avertisment, se repezi brusc la Roșcat, mușcându-l de ureche. Țipătul de durere al animalului rănit, precum și strigătul de surpriză și teamă al tânărului stăpân o făcură să se întoarcă. Străbătu cu greu prin aglomerație și ajunse în mijlocul grămezii.

Lupta se încheiase deja, bull-terierul fiind deja tras de acolo de stăpânul lui, care părea încântat de superioritatea sa. Roșcatul își manifesta durerea

și mânia în scântece stridente, iar Alix îngenunche lângă stăpânul care lâlânga și constată că lipsea o bucatică din urechea clăpăugă a câinelui.

Încercând să-l calmeze cu vorbe blânde, întinse mâna după lesa câinelui. De fiecare dată când își scutura capul, picurii de sânge o împroșcau pe Alix, dar ea observă repede că nu era o rană gravă. Adevărata problemă o constituia aglomerația nedisciplinată dimprejur; bull-terierul mârâia amenințător și căuta deja o nouă victimă. Alix se ridică în picioare și strigă spre ceilalți voluntari să disperseze grămada de copii și câini și să aducă trusa de prim-ajutor din mașina ei.

— Am una chiar aici, se auzi o voce familiară, în spatele ei, și-l descoperi pe Quinn Tennant grăbindu-se să estimeze gravitatea incidentului. În urma lui, cu un zâmbet ușor batjocoritor, Michelle stătea la o distanță convenabilă de sângele care păta deja bluza și blugii lui Alix.

— Zău, Alix... nu ți-am spus să nu te apropii de bull-terierul ăla, spuse ea, iar Alix rămase mască în fața acelei minciuni sfruntate. Apoi fu dată la o parte de Quinn, care-i aruncă o privire furioasă, în vreme ce ea se străduia să oprească sângerea câinelui.

— ... credeam c-o să fie mai prevăzătoare, Quinn dragule, se văicărea Michelle în continuare, iar Alix simți vorbele cum îi reverberează în timpane. Nu-mi dau seama de ce n-ai trimis pe cineva mai cu experiență... a fost o lipsă de responsabilitate șocantă... sigur că părinții...

Alix sări în picioare. Nu mai putea răbda. Dar cum să contracareze un asemenea atac? Quinn ridicase câinele și-l ducea spre Range Rover, urmat îndeaproape de tânărul stăpân. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme demonstra că o considera deja vinovată și n-avea cum să-i schimbe părerea, cu siguranță.

Luptându-se cu lacrimile, se alătură celorlalți voluntari, care începuseră să-i trimită acasă pe cursanți, asigurându-se că știau la ce oră avea loc ședința din ziua următoare. Quinn plecă să-i ducă la veterinar pe Roșcat și pe stăpânul lui, iar pe locul de lângă șofer Alix zări silueta spilcuită a lui Michelle.

— Ne vedem mâine, îi strigă unul dintre membrii clubului, cu un gest de simpatie, iar Alix îi răspunse dând din cap.

A doua zi, s-ar fi putut foarte bine să nu mai ajungă acolo.

Acasă, îi luă ceva vreme să spele petele de sânge de pe haine, apoi făcu un duș și medită la cele petrecute. Își pregăti o cină ușoară, apoi îl scoase pe Nick la plimbare, până aproape de lăsarea întinericului. Quinn nu-și făcuse încă apariția.

Voia să-l aștepte și să-i explice. Nu că ar fi avut vreun rost să-i deschidă ochii asupra minciunii lui Michelle, dar spera măcar să afle vești despre Roșcat. Abia pe la nouă, Alix văzu farurile mașinii lui Quinn.

Se întreabă dacă mai purta costumul pătat de sânge cu care-l văzuse ultima oară.

Se înființă la ușă, tremurând de nervozitate și răspunse la întrebarea lui Quinn:

– Am venit... doar... se simte bine câinele? se bălbâi ea sub privirea lui aspră.

– O să supraviețuiască, sună rece răspunsul, iar Quinn se retrase dând să închidă ușa.

Alix era însă hotărâtă să încerce o explicație.

– N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva, știu... începu ea, dar fu întreruptă brutal.

– Cu siguranță, nu!

– Ei bine, n-a fost vina mea, izbucni Alix, iritată de răceala lui. Apoi ridică privirile și observă în spatele lui un păr brunet și un zâmbet prefăcut inconfundabile. Michelle era acolo! Se întoarse, neluând în seamă răspunsul lui Quinn.

Izbucnind în lacrimi, ocoli în goană colțul vilei, trecu pe lângă țărcuri și se refugie în sanctuarul căsuței.

Abia mult mai târziu, după ce se foise de nervi, cu somnul alungat de întâmplările după-amiezii, cuvintele lui îi reveniră în memorie: "Ah... nu", spusese el, pe cunoscutul ton sarcastic – "știu". Alix cumpăni acele vorbe o vreme, dar adormi înainte de a se lămuri asupra înțelesului. De dimineață, nu era cu nimic mai aproape de rezolvarea problemei.

Se duse la slujbă, așteptând ocazia să discute cu Quinn între patru ochi, dar el era fie plecat, fie ocupat. Când veni vremea să plece acasă să se

schimbe în vederea cursului, ezită puțin, dar decise că trebuia să-și continue munca de voluntar.

– Și să vă ia naiba, dacă nu vă convine, blestemă ea, îmbrăcând blugii și tricoul. Se sui în masină și porni, pregătită să înfrunte o nouă sedință de instruire și o altă întâlnire cu Michelle.

Blestemata Michelle... servilă, șireată, nesinceră, mincinoasă. Ei bine, n-avea decât să mai încerce ceva și o să-i arate ea! își jură Alix.

Spre norocul ei, o asemenea hotărâre se dovedi nejustificată. Michelle era la fel de șireată ca de obicei, dar nu îndrăzni să-i amintească lui Alix de înfrângerea din ziua precedentă.

Mai important era faptul că bull-terul nu mai era prezent, iar Roșcatul își făcu apariția purtând un bandaj peste urechi. Tânărul Geoff, stăpânul, era încântat de Quinn Tennant, de vizita la veterinar și de faptul că apoi îi dusese acasă, ca să explice mamei toată tărășenia.

– I-am spus că n-a fost vina dumneavoastră, domnișoară, o asigură copilul, dar Alix era convinsă că el nu auzise... sau poate nu-l crezuse. Altfel, cum să explice atitudinea lui glacială din seara precedentă. Sau o fi fost predispus să accepte minciunile iubitei?

Nu-mi pasă, își repetă ea de nenumărate ori, încercând să nege durerea pe care o simțea. Chiar în fața evidenței, nu reușea să-l creadă pe Quinn atât de orb. Sau poate că în preajma lui Michelle se schimba...

– Salut, tinere Geoff. Cum se mai simte Roșcatul? Nu pare să sufere prea tare. Figura copilului se luminează, dar Alix, aflată ceva mai departe, se înfioră la auzul vocii și încercă să-și îndrepte toată atenția spre restul grupei.

Era o soluție complet greșită, fiindcă ședința se încheiase, iar ea se văzu nevoită să se alăture lui Quinn și băiatului, care inspectau urmările luptei. Dar înainte de depăși faza salutarilor, un glas mieros anunță apariția lui Michelle, împiedicând orice tentativă a lui Alix de a explica întreaga afacere.

În vreme ce Geoff se îndepărta, Quinn se ridică sprinten și spuse, fără a se adresa cuiva anume:

– Câinele este bine îngrijit. Urechea aia se va vindeca, dar mă tem că-i va rămâne o cicatrice permanentă.

– Păi, bine că nu-i rasă pură, nu-i așa, remarcă în zeflema Michelle.

Adică, nu contează; este doar o corcitură.

— Sunt convinsă că are importanță pentru stăpânul lui, replică Alix, apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, controlându-și mânia, conștientă că ochii verzi ai lui Quinn Tennant o urmăreau.

"Să-ți fie de bine, Domnule Tennant", își spuse ea. "O meriți!"

Răceala instaurată între ei se perpetuă și a doua zi, la serviciu, iar Alix făcu eforturi să-și păstreze cumpătul în fiecare din cele trei ocazii când Quinn intră în birou. Incidentul nu fu pomenit de el, iar Alix nu vru să-l aducă în discuție. Nu, după atitudinea pe care el o manifestase deja.

Păstră o politețe glacială, referindu-se doar la problemele de serviciu cu calm și profesionalism, dar nedându-i lui Quinn ocazia să abordeze alte subiecte.

Următoarele două zile fură mai ușoare, fiindcă el era plecat din oraș, dar și mai dificil de suportat, deoarece Alix habar n-avea unde — și cu cine. Oricât ar fi încercat să se autoconvingă că nu-i păsa, și-l închipuia participând la spectacolele aniversare din Brisbane, alături de Michelle, iar asta n-o încânta deloc.

Știa că sâmbătă dimineața urma să aibă loc competiția câinilor de vânătoare, așa că vineri, la lucru, era aproape hotărâtă ca a doua zi să ia un avion până la Brisbane și să urmărească evenimentul. Numai că și Quinn va fi probabil acolo, împreună cu Michelle, iar Alix nu se simțea capabilă să-și ascundă sentimentul din ce în ce mai puternic față de el. Nu că el ar fi putut observa, își spuse ea. Dar Michelle... servila, mincinoasa, perfida Michelle... ea cu siguranță ar fi dedus adevărul.

Tocmai își strângea lucrurile înainte de pauza de prânz, când telefonul din birou începu să sune. Ridică receptorul și auzi o voce foarte familiară.

— Mă bucur că te-am prins, spuse Quinn și, în vreme ce ea asculta uimită, îi transmise o listă lungă de instrucțiuni.

Pe lângă faptul că trebuia să caute câteva acte importante, Alix urma să i le ducă la Brisbane, cu avionul de ora două. Unele hârtii se refereau la munca de proiectare la care participase, dar ea nu vedea de ce era nevoie să i le predea personal. Își spuse părerea pe un ton rece, astfel încât și Quinn Tennant să priceapă.

– Draga mea Alix, declară el, respingând orice argument, nu ți-a spus nimeni că manifesti o tendință îngrijorătoare de a ignora ordinele directe ale patronului? Renunță! Nu-i menirea ta să despici firul în patru. . . ci doar să faci cum ți s-a spus.

După o scurtă pauză, continuă:

– Vreau să te sui în blestematul ăla de avion, fără alte proteste. Adu hârtile, ia-ți suficiente haine și găteți pentru două-trei zile, lasă vorbă doamnei B. să aibă grijă de câini și renunță la obstrucții. Nu te avantajează.

– Bine, domnule Tennant. . . cum doriți dumneavoastră, domnule Tennant, mormăi ea și fu gata-gata să scape receptorul când îl auzi tipând:

– Te-am auzit și o să-ți pară rău. Ah, încă ceva. . . să faci bine să împachetezi și rochia cumpărată din primă; o să ai nevoie de ea. După care trânti receptorul.

Alix nu avu vreme să se enerveze pe seama atitudinii lui dictatoriale și lipsite de sensibilitate. Abia avu timp să-și adune bagajul, să facă aranjamentele solicitate și să ia un taxi până la aeroport.

Chiar și pe durata zborului scurt până la Brisbane, se simți mai degrabă intrigată decât furioasă. Ce ascundeau oare comenzile acelea? Oare avea să-i explice motivele? Sau va avea măcar prilejul să-l întâlnească? Știa bine, Quinn Tennant era capabil să-i lase alt set de instrucțiuni la coborârea din avion.

În ciuda grabei, reușise să se îmbrace cu o rochie mai lejeră și mai stilată decât obișnuita ei ținută de serviciu, își prinsese părul într-un coc și se machiase discret. N-avea nevoie de privirile admirative ale pasagerilor pentru a se convinge că arăta bine.

Nici urmă de Quinn Tennant la aeroport; o aștepta doar un mesaj și o mașină închiriată. Care s-o ducă. . . unde? Răspunsul veni atunci când taxiul opri în fața unui hotel atât de luxos, încât Alix nu i-ar fi călcat pragul niciodată din proprie inițiativă. Desigur, Quinn n-avusese de gând ca ea să stea acolo pe banii companiei, își spuse ea, în vreme ce șoferul îi transporta bagajele înăuntru.

Recepționarul amabil o îndrumă spre un apartament situat la etajele superioare.

După ce dădu liber băiatului care o condusese, bătu la ușă cu timiditate. Dintr-o dată, se simțea ridicolă și vulnerabilă, stând așa, cu valiza în mână, în fața apartamentului de lux. Ce-o fi fost în mintea lui Quinn Tennant?

Începu să aibă presimțiri neplăcute, totuși, respingea gândul că el ar fi plănuit ceva. . . nu, n-ar fi făcut-o. Nu era stilul lui.

– Alix! Exact la timp, ca de obicei, o întâmpină el, pofind-o înăuntru și luându-i bagajul.

– Bei ceva? Sigur că bei, zâmbi el, după care presupun că ai să dorești să te aranjezi puțin.

Uimită, Alix se lăsă condusă spre minibarul din cameră. Nu spuse nimic în vreme ce el turna băutura și luă loc precaută pe marginea scaunului ce-i fusese oferit, privind timid la pahar.

– Pentru păcătoasele weekenduri în oraș! închină el, ridicându-și paharul cu o mișcare elaborată și zâmbind malițios.

– Așa să fie, răspunse ea, simțindu-se din nou stăpână pe sine. Quinn pusese la cale o șaradă. Dar cu ce scop? Oare mai avea importanță? Avea să-i demonstreze că era perfect capabilă să intre în jocurile lui aiurite, cu condiția să fie vorba de un joc. . .

– Și este? Zâmbetul dispăruse, dar în ochii verzi strălucea o lumină ironică.

– Ce să fie? replică ea inocent. După toate cele, n-a fost ideea mea.

– Un joc, bineînțeles. Asta-ți trecea prin minte.

Alix se mulțumi să ridice din umeri.

– Sigur, s-ar putea să nu fie, spus el gânditor, de parcă ar fi vorbit singur. Sau ai scos din discuție posibilitatea de a te fi adus aici cu unicul scop de a te seduce, de a te iubi cu pasiune, nebunește?

– Dacă așa stau lucrurile, aș zice că este o pierdere de vreme cam piperată, spuse ea calm. Cinstit vorbind, nu cred așa ceva. Nu ți se potrivește.

El izbucni în râs, iar Alix constată cu ușurare că era un râs prietenos, deschis, unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el.

– Mă flatezi. . . cred. Oricum, mă bucur să constat că nu mă consideri un monstru, cu toate că în ultimul timp așa m-ai tratat.

– Nu-i adevărat!

– Ah? M-ai păcălit cu siguranță. Oare această imagine de fecioară de gheață din ultimele zile este adevărata Alix? Dacă nu te-ai fi cunoscut atât de bine, probabil te-ai fi crezut.

– Nu mă cunoști deloc, replică ea acru. Nu obțin decât încă o porție de răs.

– Te știu mult mai bine decât îți închipui, domnișoară McLean, chicoti el. Mult mai bine, iar după ce am să-mi recuperez toată datoria am să te cunosc și mai bine, dar asta trebuie să mai aștepte, din cauza unor probleme presante.

Se aplecă, ridică valiza și o conduse spre ușa unui dormitor splendid.

– Iată-ți cartierul general, declară el, arătând încăperea, și există și zăvor, pentru cazul că peste noapte ai să-ți pierzi încrederea în bunele mele intenții.

– Foarte... liniștitor, răspunse ea caustic, uimită de luxul camerei. Dar nu cred că vrei să stai aici...

– Cu mine? Sigur că vreau, în ultimă instanță, amândoi suntem adulți, dragă față... și sper că suficient de responsabili. Dar dacă te temi atât de tare... adică, n-ai vrea să-ți petreci weekendul într-o stare de teroare.

– Responsabili sau nu, există încă problema uzanțelor, spuse Alix, neștiind cât de departe voia el să meargă. Dacă ar fi făcut prea mult caz, își zise ea, s-ar fi putut s-o informeze că nu împărțea apartamentul cu el, ci cu altă femeie. Ca de exemplu... Michelle.

– Dacă insinuezi că aș manifesta un interes de proprietar asupra ta, atunci ai dreptate, o luă el în răs. După toate cele, am de protejat o investiție. În zilele noastre e greu să-ți mai recuperezi datoriile.

Alix nu se putu împiedica să zâmbească, iar când el îi sugeră să se aranjeze și apoi să iasă la cumpărături până pe la ora șase, acceptă fără alt comentariu.

După ce se spălă pe față și își despachetă bagajele, se întoarse relativ neliniștită în salon și-l găsi pe Quinn adâncit în studiul actelor pe care i le adusese. Era atât de absorbit, încât nici nu-i observă intrarea, iar ea profită ca să-l studieze.

În costumul lejer, dar scump, cu încheieturile puternice ivindu-i-se din manșetele prinse cu butoni simpli de aur, lăsa o impresie impecabilă de om de afaceri. Numai părul puțin cam lung și tenul bronzat făceau notă puțin discordantă. Dar el nu era sclavul aparențelor; era un bărbat dintr-o bucată.

Ridică brusc privirile, o surprinse urmărindu-l și vorbi ca om de afaceri, nu ca un pseudolibertin.

— Bun, ia-o din loc! Și străduiește-te să fii înapoi până la șase, fiindcă vom cina la șapte. Ți-ai adus rochia de culoarea mierii, sper?

Alix aprobă din cap, luată prin surprindere de brusca schimbare de atitudine. Sigur că-și adusese rochia verde-aurie; era cea mai frumoasă dintre ținutele ei și o prefera și datorită asociațiilor mentale plăcute pe care i le sugera. Bineînțeles că n-avea de gând să-i spună lui Quinn cât de aproape fusese s-o lase acasă doar ca să-i facă-n ciudă.

Apoi, de parcă și-ar fi dat brusc seama de reacția ei, zâmbi și scutură din cap plictisit.

— Scuze, Alix, probabil consideri că te-am luat cam repede. Numai că în următoarele ceasuri lucrurile se vor cam precipita pe aici, iar când vine vorba de afaceri mintea mea funcționează pe compartimente. Zâmbi din nou. Acum, șterge-o și admiră vitrinele. Promit să fiu într-o dispoziție mult mai bună când te vei întoarce. Ah, și dacă nu ți-ai luat o pereche de încălțări confortabile, cumpără-ți, fiindcă mâine o să stăm aproape toată ziua la spectacolul canin și cred că tocurele înalte s-ar putea să nu-ți priască.

Alix îi urmă sfatul și merse mai departe achiziționând și o pereche de blugi la modă, precum și o bluză de bumbac asortată. Și avu grijă să nu depășească ora șase.

Când reintră în hotel, fu chemată de recepționar și află cu surprindere că domnul Tennant ieșise, dar că urma să revină repede. O ruga să-l aștepte în apartament.

Ce logică avusese s-o alunge, dacă el nu utilizase apartamentul? se întreabă ea, apoi își spuse că nu era treaba ei și decise să-i urmeze întocmai instrucțiunile anterioare.

Cina la șapte... foarte bine. Făcu un duș, îmbracă rochia luată din primă și fu mai atentă ca de obicei cu machiajul și cu aranjatul părului. În

final, satisfăcută de rezultat, se întoarse în salon, își prepară un cocteil cu mult lapte și se așază cu o revistă în mână să-l aștepte pe Quinn.

El apărură abia pe la șase și jumătate, iar pe figură purta semne clare de tensiune. Însă expresia aceea fu rapid înlocuită de un zâmbet admirativ.

– Arăți splendid, declară el sincer. Acum, dacă vrei să te iubesc veșnic, toarnă-mi un whisky scoțian și nu scoate o vorbă cinci minute.

Alix ridică o sprânceană, dar se conformă, în vreme ce el se duse la fereastră, privind în zare și sorbindu-și băutura. Ultima jumătate de pahar o dădu peste cap dintr-o singură înghițitură.

– Fantastic, murmură el. Iubito, mai prepară-mi o porție până ma schimb și o luăm din loc.

Alix se înfioră ușor din cauza atmosferei familiale implicate de acele vorbe. După ce el dispărură în propriul dormitor, îi turnă încă un pahar, mai sec decât prima oară și profită umplându-l și pe al ei.

Să-i ia naiba pe toți australienii, cu obiceiul lor de a le spune tuturor femeilor "iubito". Acea vorbă fusese suficientă să-i trimită un fior prin tot trupul și dacă ar fi îndrăznit să creadă că însemna cu totul altceva... dar n-avea nici un rost să se gândească la așa ceva!

Și totuși, nu putea ignora senzația confortabilă provocată de prepararea băuturii și de apariția lui imaculată, în haină de seară, cu pantaloni închiși la culoare, cu pantofi strălucitori și cu părul umed. Cravata era puțin strâmbă, iar degetele ei fremătară de dorința de a o îndrepta. Prea târziu... își aranjase singur nodul.

Își terminară băuturile în liniște, Quinn pe gânduri, iar Alix pierzându-și brusc curajul în preajma lui. Apoi luară mașina închiriată și parcurseră străzile orașului până la restaurantul ales.

Numele lui atrase imediat solitudinea șefului de sală și fură conduși îndată la un separeu spațios, în care se aflau deja alți meseni. Cei doi bărbați se ridicară să-l salute pe Quinn, iar Alix rămase împietrită la vederea celui mai tânăr.

N-avea cum să fie! își spuse ea. Bruce... aici? Pentru o clipă, se temu că va leșina; apoi mâna o salvă, dar fu înlocuită de nesiguranță la auzul cuvintelor lui Quinn.

Capitolul 6

— Iat-o pe tânăra ale cărei proiecte le-ați admirat, domnilor — Alix McLean. Alix, dă-mi voie să-ți prezint pe Dean Sanderson și pe fiul lui, Derek.

De aproape, asemănarea dintre Derek Sanderson și Bruce era mai puțin izbitoare, iar când tânărul vorbea, accentul de Queensland îi elimina complet nesiguranța.

Cei doi erau, după cum descoperi repede Alix, printre cei mai importanți beneficiari ai diverselor afaceri ale lui Quinn, și fuseseră motivul preocupării lui de după-amiază.

Între Quinn și vârstnicul Sanderson exista o atmosferă de competiție amicală, dar Alix simți repede că tânărul era privit cu mai puțin respect. Nu foarte vizibil, doar un soi de... tensiune.

Spera să nu fie vorba despre gelozie; la venire, fusese atât de surprinsă că tânărul din Queensland îi sărutase mâna în stil continental, încât nu apucase să observe reacția lui Quinn.

Totuși, era foarte clar că, în vreme ce Quinn și Dean continuau să considere că se află la o întâlnire de afaceri, tânărul Derek părea mai interesat de prezența ei din punct de vedere social.

Pe tot parcursul excelentei cine, îi făcu o curte asiduă, lăsându-i pe ceilalți doi bărbați să se ocupe de afaceri. Se devotă exclusiv lui Alix și nevoilor ei.

Era destul de stânjenitor, ca să nu spună mai mult.

Dar n-avea ce face pentru a scăpa de atenții, cu excepția unui comportament grosolan, dar întrucât considera propria prezență datorată exclusiv unui interes de afaceri, se mulțumi să-l țină la distanță pe tânărul Derek.

Lucru mai ușor de spus decât de realizat. Pe deasupra, unele mișcări ale capului și expresia gurii îi aduceau aminte de fostul logodnic. Suficient ca Alix să fie nevoită să se concentreze să nu cumva să-i spună Bruce.

Era foarte tânăr. Mai ales prin comparație cu Quinn, care nu avea decât câțiva ani mai mult decât Derek și Bruce, dar care manifesta o coplesitoare încredere în sine și părea mult mai în vârstă. Era chestiune de maturitate, își spuse Alix și se întrebă ce naiba o putuse atrage la Bruce la început.

Nu l-am iubit, recunosc eu. Implicația imediată era că dacă ar fi fost să iubească pe cineva din nou, acela era chiar Quinn Tennant. Nu era cea mai înțeleaptă decizie, dar nu-i rămânea decât să-și ia toate măsurile ca el să nu afle.

Deocamdată, asta nu era o problemă. Quinn se cufundase în discuția cu Dean Sanderson, iar Derek. . .

– Îmi pare rău, dar n-am auzit, îi spuse ea lui Derek. Nepoliticos din parte-mi, dar gândurile îmi fugiseră în altă parte.

– Ar trebui să mă simt profund insultat, dar am să te iert fiindcă ești atât de drăguță, replică el, cu o galanterie care începuse să fie obositoare. Te întrebam dacă vrei să dansăm.

Să danseze? Alix privi prin restaurant și observă pentru prima dată că avea ring de dans și că vreo câteva cupluri profitau deja.

– Da. Da, mi-ar plăcea. Peste câteva minute, își regreta sincer răspunsul necugetat. Stilul continental al lui Derek, adoptat în cursul unei călătorii de trei luni prin Europa nu era nici pe departe atât de irezistibil cum își imagina el.

Desigur, spațiul era limitat, dar Derek nu avea nevoie de nicio scuză; o lipise de el, de parcă ar fi fost în mijlocul unei mulțimi, iar toate încercările ei de a-l descuraja nu fură luate în seamă.

În vreme ce se deplasau pe ring, brațele lui puternice o țineau strâns și-i putea simți pasiunea, cu toate că ea nu încerca o senzație asemănătoare.

În cele din urmă, nu mai răbdă. Îl împinse cu toată forța și își recăpăta spațiul vital, spunându-i că prefera să danseze astfel.

— Ah, nu fi atât de puritană, Alix, replică el. Sau ești încurcată cu Tennant și te temi să nu-ți stric ploile?

— Nu-i cazul, răspunse ea. Nu adăugă că i-ar fi plăcut să fie, bănuind că tânărul Sanderson nu era suficient de perspicace să priceapă singur. Pur și simplu, nu-mi face plăcere să dansez atât de aproape de cineva.

— Ei bine, mie-mi place. Dar se supuse dorințelor ei și, în restul timpului, nu spuse ceva care să-i solicite atenția. Când se întoarseră la masă, spre ușurarea ei, Derek părea să fi renunțat parțial la intensitatea atențiilor față de ea.

Mulțumea cerului pentru asta, mai ales că, la scurtă vreme după aceea, Quinn întrerupsese discuția cu bătrânul Sanderson și o invită la rândul lui la dans.

— Îmi pare rău că seara a degenerat în așa măsură într-o întâlnire de afaceri, își ceru el iertare, o dată ajunși pe ring. De fapt, n-aș fi vrut să ne întâlnim cu cei doi, dar avem unele lucruri de pus la punct. Trebuie să recunosc, prezența ta a fost extrem de favorabilă.

— Zău? Nu-mi dau seama în ce fel, se arătă Alix surprinsă. Se pare că toată contribuția mea se reduce la faptul că am acaparat atenția tânărului. . . Se opri, ridică ochii și-i întâlni privirea zâmbitoare. Chiar asta ai plănuit, nu-i așa? întrebă ea, știind deja răspunsul.

— De fapt, plănuit e prea mult spus, continuă Quinn. De fapt, voisem să cinăm singuri, dar. . . nu pot nega că. . . diversiunea. . . mi-a permis să închei afacerile mult mai repede.

— Nu-mi prea convine să fiu utilizată pe post de diversiune. Implică desconsiderare.

— Ei bine, în cazul ăsta, îmi cer scuze, răspunse Quinn, fiindcă n-a fost cu siguranță intenția mea. De fapt, m-am gândit că s-ar putea să te bucure atențiile tânărului.

— Deloc, izbucni ea.

— Îți aduce aminte de cineva? Îi ignoră tonul glacial și continuă s-o conducă expert de-a lungul ringului. De fostul. . . logodnic?

– De fapt, da, recunosc eu ea. Totuși, nu-mi dau seama ce contează asta.

– Hm! Aș fi zis că gusturile tale s-au mai maturizat.

– Și ce te face să crezi că nu-i așa? se răsti Alix.

El râse gutural.

– Păi, n-am observat să-l fi ținut la distanță în timpul dansului.

– Poate că n-am avut încotro.

– Sau poate că ți-a plăcut, propuse el altă variantă. Ridicând ochii, observă că privirea lui era teribil de rece.

– Și dacă lucrurile ar fi stat așa? replică Alix, cu o inversare de atitudine care o surprinse chiar și pe ea. Tot nu văd de ce te-ai plânge, dacă situația ți-a servit atât de bine interesele.

– Cine se plânge? După o pauză ce păru interminabilă, adăugă: chiar seamănă atât de bine cu... Bruce?

– Numai aparent, răspunse ea.

– În mod clar, sunt atrași de același tip de femeie, rânji el, și n-au gusturi rele.

Alix își simți inima palpitând și era convinsă că toată lumea i-ar fi putut auzi bătăile puternice. Quinn trebuia să le fi simțit direct, prin materialul subțire al rochiei.

Apoi, de parcă le-ar fi auzit cu adevărat, mâinile lui îi încercuiră talia și o traseră mai aproape, fără impetuositatea pasionată a lui Derek, ci cu o blândete imperceptibilă, căreia nu i-ar fi putut rezista nici dacă ar fi vrut.

Ca la o comandă magică, muzica deveni mai lentă, îndemnându-i parcă să plutească pe micul ring. Alix era permanent conștientă de mâna lui ce-i susținea spatele, de atingerea coapselor la piruete. De asemenea, se delecta cu mireasma trupului lui, ținându-și obrazul lipit de pieptul larg.

Era o aromă îmbătătoare, ca de vin vechi, și o stârnea cu o intensitate alarmantă.

Îi cuprinse gâtul cu brațul stâng, jucându-se inconștient cu degetele prin părul lui.

I se părea că se vor contopi, purtați astfel de muzică. N-ar fi vrut ca senzația să aibă un sfârșit, ci să danseze etern, ca într-un vis fericit.

Dar visul fu pulberat.

– Hei, nu-mi adormi în brațe, îi șopti Quinn, revenind la o poziție ceva mai convențională.

Să adoarmă? Oare era orb. . . sau nu voia să priceapă? Întâlni privirea ochilor verzi, scânteietori, năzuind să descopere în ei reflectarea propriilor sentimente; măcar o parte din fericirea pe care o încerca. Nici vorbă; Quinn privea deja altundeva, dând din cap în semn de răspuns semnelor făcute de Sanderson.

În clipa următoare, o conducea spre masă, părăsind cu ușurință, fără vreun aparent regret lumea magică pe care o populaseră împreună pe ring.

Spre surprinderea ei, redevenise brusc Quinn Tennant, omul de afaceri. Când îi auzi propunerea, să meargă toți în apartamentul lui de la hotel, pentru un ultim pahar, fiindcă avea acolo niște schițe pe care Sanderson senior ar fi dorit să le vadă, îi veni să plângă de frustrare.

Pe drum, se găsi în postură de barieră fizică, așezată între Quinn și Sanderson cel vârstnic, care-și continuau discuția de afaceri, în vreme ce Derek stătea în față, lângă șofer.

Ajunși acasă, căpătă rolul ceva mai acceptabil de gazdă, turnându-le băuturi și așteptând în tăcere ca ei să studieze planșele. Dar asta nu dură mult. Dean Sanderson își anunță intenția de a se retrage și toți cei trei bărbați se ridicară în picioare.

– Îmi permiți să te conduc până în cameră, Alix? se oferă Derek, iar ea rămase privind-l prostită, prea tulburată ca să-i poată răspunde.

Ce ar fi putut spune? Căuta în minte o formulare de refuz politicos, când tăcerea fi ruptă de glasul baritonal al lui Quinn.

– Desigur, Derek, vorbi el potolit. Este chiar acolo. Și făcu un semn spre dormitorul ei, cu o atitudine care spunea mult mai mult decât cuvintele.

Stânjeneala de pe figura ei se potrivea cu expresia de neîncredere a lui Derek. Ar fi putut să rădă de expresia feței lui, dacă n-ar fi fost implicațiile cuvintelor lui Quinn și zâmbetul lui ironic.

– Înțeleg, spuse Derek încet. Ei bine, în acest caz. . . Vocea lui se stinse, în vreme ce pornise spre ușă, urmându-și părintele, care părea amuzat de întreaga întâmplare. În prag, se opri, îi întinse mâna și spuse: poate că o să ne vedem mâine, la spectacol, și ieși.

Alix rămase pe loc, îndurerată, în vreme ce Quinn se îndreptă spre bar, să reumple paharele. De parcă ar fi fost bătută și incapabilă să accepte enormitatea întâmplării. Cum putuse să-i facă așa ceva?

Când el reveni cu paharele, Alix îl primi pe al ei fără să se gândească, strângându-l spasmodic între degete, de parcă ar fi reprezentat o legătură cu realitatea îndepărtată. Să se fi înșelat? Dar era imposibil. Omul ăsta, Quinn Tennant – bărbatul pentru care începuse să aibă sentimente – nu numai că o umilise dincolo de orice limită, dar acum îndrăzne să-i ofere de băut de parcă nimic nu s-ar fi petrecut.

Și... râdea! Nu cu glas tare, dar îi vedea amuzamentul în ochi. Un rânjete ironic, răutăcios, provocat de ceea ce tocmai făcuse.

– E insistent; trebuie să recunoști, spuse el.

– Nu-mi vine să cred... una ca asta, șopti ea, nedându-și seama că vorbise cu glas tare. Ochii ei rămăseseră fixați asupra lui Quinn și strângea paharul de parcă ar fi fost un colac de salvare. Sprâncenele lui se ridicară a întrebare.

– Ești... ești... nebun! șopti ea ceva mai tare. Mai rău. Ești răul absolut... ticălos! Nu, ai depășit și stadiul ăsta. Avea ochii larg deschiși și plini de lacrimi.

Râsul lui răsună ca un lătrat, reverberând aspru în liniștea încăperii.

– Probabil ai fost mai atașată de Bruce decât crezusem, dacă te superi astfel că l-am pus la punct pe tânărul Sanderson.

– Mă lasă rece Bruce, replică ea. Însă tu... m-ai făcut să par ușuratică... doar pentru plăcerea de a-l umili pe Derek?

Ce fel de om ești? Glasul ei atinsese intensitatea unui strigăt, apoi revenise la un ton șoptit.

– N-ai impresia că exagerezi? întrebă Quinn, cu paharul în mână, absolut calm și netulburat.

O vreme, Alix își privi fix propria băutură, apoi mânia o împinse la acțiune. Dintr-o singură mișcare a încheieturii, îi aruncă în față conținutul paharului, strigând:

– Exagerez? Îți arăt eu exagerare, nemernic profitor! Nu pricepi ce ți-am spus? M-ai făcut să par demnă de dispreț și dezgustătoare!

Quinn se retrase puțin și, în loc să reacționeze mânios așa cum se aștepta ea, ochii lui căpătară o expresie meditativă. Apoi întinse o mână și-i cuprinse bărbia, ținând-o astfel încât s-o poată privi în față.

Alix încercă să-l pălmuiască, dar gestul se frânse sub influența hipnotică a acelor ochi. Degetele lui o traseră ușurel, abia perceptibil.

— Nu, șopti el. Nu ești demnă de dispreț și în niciun caz dezgustătoare. Doar... foarte atrăgătoare...

Buzele lui urmară șoapta, căutându-i gura, ca pentru a opri orice răspuns. O sărută pe-ndelete, hotărât, posesiv. O dată ce gura lui devenise stăpână pe situație, mâna eliberă bărbia lui Alix și începu să coboare cu o atingere de fulg de-a lungul gâtului. Fiecare mișcare, fiecare atingere constituia un asalt voit senzual asupra fragilității simțurilor ei. Când mâna lui ajunse la baza gâtului, cealălalt braț îi cuprinse spatele.

În mintea ei se perinda un caleidoscop de emoții, oscilând între iubire și ură. Corpul însă nu avea de luptat cu aceeași confuzie. Cele mai intime senzații o împingeau spre supunere necondiționată.

Quinn o strânse la piept. Trupurile păreau să se întrepătrundă, în vreme ce mâinile lui o mângâiau febril. Strigătul de opoziție al creierului alterna cu șoapte de iubire.

Îl ajută să-i elibereze sânii, deși o voce îi cerea să se oprească. Când degetele lui se încălciră în fermoarul rochiei, mintea ei continua să-l lovească și să-l respingă, dar trupul nu făcu niciun gest de opoziție.

Gândul insista, "drac... drac... drac!", dar buzele șoptiră cu totul altceva:

— Quinn... Quinn!

Rochia îi alunecă de pe umeri, ajutată de degetele lui nerăbdătoare. Fu urmată de restul articolelor de îmbrăcăminte.

Când o ridică în brațe și o duse spre dormitorul lui, mintea își regrupă forțele și Alix încercă să se opună. După ce o așeză pe patul dublu, ea se rostogoli și ateriză athletic pe partea opusă, sprintând pe ușă, în salon.

Quinn o prinse cu ușurință și încercă să-o sărute din nou, în tăcere. Nu era nici aspru, nici excesiv de blând, dar insistența și priceperea demonstrate depășeau cu mult capacitatea de rezistență a lui Alix.

Îi simțea din nou căldura trupului, de parcă ar fi luat foc sub atingerea degetelor magice, cercetătoare și a gurii lui înrobitoare.

Deși se afla în pragul deplinei capitulări, își adună toată tăria psihică pentru a ridica o ultimă redută.

– Prea bine, domnule Tennant... ia ce ai plătit, găfâi ea, devenind rigidă. Era sigură că el urma s-o posede. Dar n-avea să capete decât trupul. Alix nu putea, nu voia să-i permită nimic mai mult.

– Plătit...? Cuvântul îi scăpă de pe buze ezitant, demonstrând cât de departe era de conștiința activă. Apoi se depărtă de ea; mâinile lui îi atinseră umerii doar pentru a o împinge cu brutalitate.

Ochii lui ardeau ca focurile verzui ale iadului. Apoi deveniră disprețuitori. Se răsuci pe călcâie și intră în camera lui, trântind ușa.

O vreme, Alix rămase împietrită, tremurând. Apoi, neputându-și controla plânsul, se aplecă și-și adună lucrurile, retrăgându-se în sanctuarul nesigur al propriei camere.

Primul gând care-i încolți în minte fu să caute cât mai curând un bilet de avion. Fără să se mai îmbrace măcar, puse mâna pe telefon și ceru legătura cu agenția. Trebuia să existe un avion care să plece acum, imediat.

Dar nu era. Când primi în sfârșit legătura, un funcționar plictisit o anunță că următoarele două curse erau programate pentru dimineța următoare; și oricum nu mai exista niciun loc. Rezervări nu se mai puteau face decât cel mai devreme pentru după-amiază.

Alix trânti receptorul sub influența furiei paroxistice și a rușinii. Nu putea rămâne! Era pur și simplu imposibil. Să fie nevoită să-l înfrunte pe Quinn Tennant a doua zi?

Se îmbracă și începu să îndese puținele lucruri în valiză, de-a valma, neținând seama că se vor șifona.

Apoi o podidiră lacrimile, ca un torent care-i împiedica orice posibilă acțiune. Cum lăsase lucrurile să meargă așa de departe? Cum de o trădase astfel propriul ei trup... și cum de-l condamnase pe Quinn pentru ceea ce amândoi își doriseră?

Perna se umezise de lacrimi, dar uitase de ideea fugii imediate. Încotro să se ducă la ora trei dimineța?

Chiar și acum, putea simți parcă atingerea lui Quinn, se înfiora la amintirea mângâierilor acelor degete minunate de blestemate. Buzele îi erau umflate. Niciodată în viață nu mai fusese atât de excitată, niciodată nu fusese atât de vulnerabilă... sau atât de umilită.

Nu era total lipsită de experiență. Ar fi trebuit să-l poată stăpâni pe Quinn, fără să recurgă la insulte. Retrospectiv privind, propria ei năzuință o egalase pe a lui, cu diferența că el se stăpânise mai bine.

Împingând într-o parte valiza pe jumătate plină, se întinse pe pat și re trăi experiența iar și iar în minte. Cugetă la ce alte cuvinte sau acțiuni ar fi putut apela. Își permise să viseze cu ochii deschiși la ce s-ar fi petrecut dacă tăcea din gură, lăsând pasiunea să se exprime. O clipă, își dori ca așa să fi stat lucrurile.

Care era realitatea? O distrugere completă. Ce credea Quinn despre ea? Mai mult, ce impresie își va face mâine... astăzi? Adormi cu întrebarea asta în minte.

— Alix... micul dejun peste douăzeci de minute!

Deschise speriată ochii umflați de somn. Să fi fost Quinn...? Probabil că el vorbise. Îngheță. Gura i se deschise și se închise la loc, fără să scoată vreun sunet. Se ridică în capul oaselor, cu ochii la ușă.

— Alix? Glasul nu exprima mânie, nici dispreț. Doar o urmă de neliniște. Te simți bine?

— Da... da, reuși ea să bâlbâie un răspuns.

— Perfect! Douăzeci de minute... sau ai nevoie de mai mult timp?

— Nu... nu, e suficient, răspunse ea, precaută. Doar... Cât e ceasul?

— Șase și jumătate. Să fi fost un început de chicoteală în răspunsul acela prompt? Probabil că mințea. De ce naiba s-o trezească la o oră atât de nepotrivită?

— Șase și jumătate?... începu ea, dar apoi rămase tăcută. Vinovăția cu care adormise o sufocă.

— Așa am spus. De astă dată fu sigură că vocea lui era înecată de râs. Haide, fetițo! Nu-i chiar așa de devreme. Concursul începe curând, așa că sări în picioare și grăbește-te nițel, altfel ai să pierzi jumătate din spectacol. Și nu uita să-ți iei pantofii comozi; o să ai nevoie de ei.

Și plecă. Alix știu fără să-i fi auzit pașii pe mocheta groasă.

Îi trebui mai puțin de douăzeci de minute, însă rămase în cameră, frământându-se progresiv și supărându-se pe sine din cauza asta, până ce el bătu iar în ușă, strigând:

– Micul dejun a sosit. Ești gata?

– Da, își luă ea inima-n dinți, deschise ușa și ieși.

Quinn o privi de pe scaunul lui de la masă, se ridică agale și-i ținu scaunul. Purta pantaloni confortabili de doc și o cămașă subțire, pe jumătate deschisă, lăsând la vedere un lăntșor de aur. Încălțase o pereche de pantofi comozi, din piele moale. Alix nu dădu atenție hainelor; o interesa mai mult expresia de pe figura aspră, frumoasă, încercând în zadar să descopere semne ale stării lui de spirit.

Pierdere de vreme. Ochii verzi o cercetară amical, apoi el dădu din cap în semn de aprobare față de ținuta ei și o pofti să se așeze.

Măsuța era plină de platouri. Grătare, ouă, pâine prăjită unsă cu unt, gogoși, cârnăciori costiță și tot soiul de condimente. Mai existau un ceainic și o cană mare de cafea, precum și tacâmuri.

– Dumnezeu! exclamă ea involuntar. Chiar se aștepta ca ei doi să dea gata toate astea? Imposibil!

Quinn chicoti.

– Nu privi – înfulecă, o îndemnă el liniștit. Nicio grijă, o să-ți rămână loc și pentru vată de zahăr și ce s-o mai găsi la expoziție.

Alix clătină din cap. Nu părea posibil, dar vorbele lui avuseseră darul de a-i stârni foamea, așa că-i urmă exemplul. Quinn mânca repede, dar îngrijit; destul de iute, mare parte din feluri dispăruse de pe masă, iar el se întindea după ibricul de cafea.

– Sau preferi ceai? vru el să știe. Nu eram sigur, așa că am comandat și una și alta.

– Ah, nu... e bine cafea, spuse ea, după o scurtă pauză, fiindcă avea gura plină. Răspunse din cap la obișnuitele întrebări legate de frișcă și de numărul bucăților de zahăr. În vreme ce-și beau cafeaua, Alix fu din nou cuprinsă de neliniște.

– Eu... ă... aseară... începu ea nervoasă.

— Las-o baltă. Vocea lui era blândă, calmă, totuși în ea se simțea duritate.

Alix își adună forțele. Nu putea... pur și simplu n-avea cum să-și petreacă ziua cu el fără să-i arate părerea de rău. N-avea voie.

— Nu vreau să uit, relua ea și se grăbi să-și termine vorba înainte ca el s-o întrerupă: aseară... a fost ... a fost minunat. Iartă-mă... pentru cum am reacționat...

Una din sprâncenele stufoase se ridicase a nelămurire, dar Quinn nu răspunse. Păru doar să se așeze mai confortabil pe scaun, fixând-o cu ochii lui verzi.

— Adică... ce voiam să spun... se bâlbâi ea, a fost vina mea... și n-am crezut ceea ce ți-am spus la sfârșit.

— Ah... Atâta tot, doar acel sunet care ar fi putut fi confundat cu un suspin.

Alix ezită, apoi trase aer în piept și concluzionă:

— Ei bine, oricum, îmi pare rău.

— Eu decid!

— Poftim? N-am înțeles, spuse ea.

— O s-o fac când vreau eu! Asta ai vrut să spui, chiar dacă n-ai rostit vorbele. Quinn zâmbi prietenos. Nu lua o atitudine defensivă, Alix. Nu încerc să provoc altă ceartă. Zâmbi din nou și pe figura lui nu se vedea decât amicizie adevărată. Și mie-mi pare rău, dacă te ajută cu ceva. Acum, vrei să trecem peste asta și — iartă-mi exprimarea — să ne ducem la câini?

— Dar...

— Niciun dar! S-a terminat... s-a dus... gata. Acum, grăbește-te, altfel nu n-am să-ți cumpăr vată de zahăr. Se îndepărta deja de masă, iar Alix n-avu altă soluție decât să-l imite.

Enervant om, își spuse ea, în vreme ce-și aduna lucrurile în poșetă și se grăbea să-l urmeze. Arogant, enervant și...

Mașina închiriată îi duse pe terenul complexului expozițional din Brisbane și, după ce-i dădură instrucțiuni șoferului, Quinn o conduse pe Alix direct la expoziția canină, ajungând exact în clipa când primul câine intra în arenă.

— În ultimul moment, murmură el caustic.

Încă două secunde și ai fi fost obligată să-ți cumperi singură vata de zahăr, tânără doamnă.

– Sunt întotdeauna punctuală, replică Alix, într-o stare de spirit mult îmbunătățită de perspectiva spectacolului și de aparenta acceptare a scuzelor pe care i le prezentase lui Quinn. Reușise cumva să dea deoparte resentimentele apărute în noaptea precedentă.

– Încă o caracteristică prin care te diferențiezi de turmă, remarcă el caustic și se întoarce să observe deciziile arbitrilor.

Următoarele două ceasuri, conversația nu mai atinse teme personale, ci se învârti în jurul câinilor, punctajelor obținute și interesului lor comun pentru rasă. Quinn părea să-i cunoască pe aproape toți participanții și pe mulți îi salută politicos, dar aceștia erau prea ocupați ca să se oprească să stea de vorbă.

Alix era încântată. Se afla acolo, împreună cu Quinn, toate diferendele fuseseră date uitării și amândoi erau relaxați, ca într-un concediu.

– Totuși, trebuie să recunosc, s-ar putea să fie o prejudecată, admise ea cu glas tare. Quinn se întoarce s-o întrebe ce voise să spună, dar fu oprit de o voce foarte familiară.

Michelle! Alix se înfioră. Ar fi trebuit să se aștepte – de fapt chiar o făcuse, în subconștient – totuși nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru neplăcerea realității.

Michelle o ignoră pe Alix și se duse direct la Quinn, sărutându-l lasciv pe buze – un sărut pe care el nu făcu niciun efort să-l evite. Numai Michell era capabilă să vină la spectacolul canin îmbrăcată în alb. Sau cel puțin, numai ea era capabilă să păstreze aspectul proaspăt și imaculat al hainelor.

Își reproșă atitudinea zburliță cu care primise salutul întârziat al brunetei.

– Bună, Alix. Nu știam că vei fi prezentă la spectacol.

Nu-i răspunse, dar dădu din cap în semn de salut, iar Michelle se grăbi s-o dea uitării, preocupată să acapareze din nou atenția lui Quinn. Cu o familiaritate care-i provocă lui Alix mare neliniște interioară, nou-venita i se anină de braț și se lipi de el, șoptindu-i la ureche ceva ce-i provocă un scurt hohot de râs.

S-o ia naiba! S-o înghită iadul! își spuse Alix, dorindu-și să aibă tăria de a se ridica și de a pleca, lăsându-i să se giugilească-n voie. Desigur, nu fu capabilă.

O mână îi prinse cotul și ea tresări, alarmată. Întorcându-se, dădu de fața zâmbitoare a lui Derek Sanderson.

— Ei bine, bună dimineța, zâmbi el. Mă așteptam să te întâlnesc aici. Hai să-ți fac cînste cu o răcoritoare.

O trăgea deja după el, când Alix se opri. Nu putea să dispară fără o vorbă, cu toate că până mai adineauri tocmai așa ceva voise să facă. Când îi spuse lui Derek, acesta se mulțumi să ridice din umeri, se întoarse spre Quinn și-l strigă. Apoi, arătând spre Alix și spre sine, mimă gestul băutului.

Quinn ridică o sprânceană și zâmbi strâmb, dar privirea lui avea implicații aproape sinistre. Apoi le făcu un semn nepăsător de aprobare și se întoarse din nou spre Michelle.

Atâta pagubă, își spuse Alix amărâtă. Ei bine, poate că asta merita, iar compania lui Derek era oricum preferabilă prezenței lui Michelle.

Dacă simțise că reprezintă doar o soluție de moment, Derek nu lăsa să se vadă, ci se arătă gata să-și reia insistențele de aseară. Luând-o de mână, își făcu loc prin mulțime spre un chioșc unde putură să stea jos, fără să se mai lupte cu aglomerația de afară.

La lumina crudă a zilei, izbitoarea asemănare cu Bruce era mai puțin vizibilă, dar ieșea în evidență și lipsa lui de maturitate. Alix începu să regrete că nu rămăsese să urmărească spectacolul canin. Când sugeră ideea, Derek o respinse.

— Să nu-mi spui că ești la fel de obsedată de câini ca și Quinn! La el, nu mă deranjează; de fapt, asta mi-a permis să vă găsesc.

Dar nu cred că vrei să-ți pierzi toată ziua urmărind o gașcă de obezi plimbându-și javrele?

— Ba chiar asta vreau să fac, replică ea. Măcar până se termină concursul prepelicarilor, fiindcă am unul cel puțin la fel de bun ca oricare din cei prezenți.

Chiar dacă fără mare bunăvoință, o conduse înapoi la spectacol, dar spre uimirea ei nu dădu vreun semn de stânjeneală. Nici nu tăcu — iar asta

era cel mai rău. I-ar fi putut suporta compania, dar flecăreala continuă combinată cu căldura îi provocară o durere cumplită de cap.

Printr-o întâmplare nefericită, se așezaseră exact vizavi de locul unde stăteau Michelle și Quinn. Tocmai dădea din cap ca răspuns la una din glumele nesărate ale lui Derek și-și apăsase pleoapele cu degetele, pentru a calma durerea, când, ridicând ochii, observă privirea fixă a lui Quinn, concentrată nu asupra câinilor ci asupra ei. Sau i se păruse? Durase o fracțiune de secundă, așa că nu putea fi sigură.

Apoi, spre surprinderea ei, o privi din nou – fără putință de a se înșela, de astă dată – făcându-i cu ochiul! Luând-o de braț pe Michelle, se aplecă și-i șopti ceva, apoi o conduse spre locul unde stăteau Alix și Derek.

Când Quinn le făcu prezentările, Derek se arătă interesat, dar spre uimirea lui Alix, Michelle păru chiar mai impresionată și își revărsă farmecele cu atâta dărnicie încât Derek căzu în admirație.

Alix se străduia încă să priceapă ce se petrecuse, când Quinn îi luă brațul și o trase de acolo, pretinzând că ar fi mai bine să se ferească de soare. Dacă le-ar fi observat plecarea, Derek ar fi rămas surprins.

Se aflau deja la vreo sută de metri distanță și continuau să se îndepărteze, când, ridicând ochii, Alix constată că el chicotea amuzat, de parcă ar fi auzit cel mai bun banc.

– De ce râzi? Întrebă ea brusc. Ce ai făcut?

– I-am spus lui Michelle că este mort după samoezi, chicoti Quinn. N-o să scape de ea toată după-amiaza.

– Nu-mi vine să cred! Își manifestă ea surpriza. Dar... nici măcar nu-i plac câinii.

– Aha! Știi asta, iar eu sunt la curent, dar crezi că o să-i spună și lui Michelle? Și râse din nou, nemaiascunzând nota răutăcioasă din glas. Era un aspect al personalității lui pe care nu-l cunoscuse încă și, în ciuda plăcerii de a fi iar lângă el, se simți puțin dezamăgită.

– Dar... de ce? Întrebă ea.

– Ca să te scap de micul insolent... sau preferi să ne ai pe amândoi? replică el sarcastic. Aveam senzația că tânărul Sanderson îți provoca dureri de cap.

— Într-adevăr, aprobă ea. Dar asta nu înseamnă nimic față de ceea ce vei primi de la Michelle, când o să-și dea seama. Sau perspectiva nu te îngrijorează?

— Nu cine știe ce, răspunse el, ridicând din umeri. Implicația nerostită, dar clară era că se simțea atât de stăpân pe situație încât putea să riște o asemenea farsă. Se înfioră. Ce fel de bărbat era capabil să-i facă una ca asta femeii la care ținea? Nu se potriva cu cel pe care-l știa ea. . . și totuși. . .

Dintr-o dată, pricepu tot umorul situației și începu să râdă. Întâi înfundat, apoi din toată inima, iar Quinn i se alătură. Nu-l mai vedea din pricina lacrimilor care-i umpluseră ochii. Se împletici, dar el o ajută să-și revină.

Restul timpului petrecut la expoziție se dovedi o încântare pentru Alix. Quinn părea să fi renunțat la toată seriozitatea și sobrietatea sa și devenise aproape copilăros. Se tratăra cu vată de zahăr, napolitane și o mulțime de alte aiureli, inclusiv niște tentante mere caramelizate, cărora niciunul nu le putu rezista. Colindară peste tot. Intrară în multe pavilioane expoziționale, pe care singuri nu le-ar fi vizitat niciodată — agricole și comerciale.

— Nu m-am mai distrat așa de la șaisprezece ani, îi mărturisi Alix lui Quinn, când se întoarseră la hotel, după-amiază târziu. Abia aștept să fac un duș; mă simt de parcă aș fi luat cu mine jumătate din praful de la expoziție.

— Ei bine, nu știu cu ce s-au ales ceilalți vizitatori, fiindcă restul s-a lipit de mine, zâmbi el. Bine că avem camere separate, altfel ne-am război să cucerim dreptul de a intra primul în baie. Apropo, ai pierde confruntarea, deoarece nu-s gentleman în asemenea cazuri. Apoi îi aruncă un zâmbet strâmb și continuă: totuși, dacă mă gândesc mai bine, aș putea fi convins să împart. . .

— Nu, mulțumesc, râse ea. Sunt în stare să mă spăl singură pe spate. Sper doar să nu fie vreo problemă cu apa, în Brisbane; cred că am să rămân destul de mult sub duș.

— Nu cred că va fi o problemă, la acest hotel. Ai doar grijă să fii gata pe la șase și jumătate. Deseară vom încerca să cinăm fără să ne lăsăm deranjați de afaceri. Mi-ar conveni ceva liniștit și pașnic — și nu prea târziu.

— De acord cu propunerea, replică Alix și se retrase în cameră.

Rămase cam jumătate de ceas sub duș și apoi ațipi puțin. Însă nu înainte de a-și aranja părul astfel încât să se poată usca. Habar n-avea ce înțelesese Quinn printr-o cină "liniștită și pașnică", dar își imagina că putea fi orice, de la niște mâncare chinezească la pachet, până la un mic restaurant cu atmosferă liniștită.

Spera să fie ultima variantă și se bucura că-și adusese o rochie potrivită pentru o astfel de ocazie.

Tocmai revenise în salonul apartamentului, când telefonul începu să sune, iar Quinn își vârî capul pe ușa camerei lui.

— Te rog, răspunde, Alix. Voi fi gata imediat.

Ridică receptorul, se prezintă și nu fu surprinsă când cineva întrebă de Quinn. Tocmai voia să-l cheme, când el intra și-i luă receptorul din mână. Părea puțin agasat.

Totuși, de la primele cuvinte arătă o schimbare de dispoziție, și anunță încântat că planurile lor aveau să sufere modificări importante.

Capitolul 7

— Jimmy, bătrâne pădurar! Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-am cum să trec prin Brisbane fără ca tu să afli, izbucni Quinn.

Apoi, după câteva secunde, continuă:

— Este aici? Fantastic! Mă mir că nu te-am văzut la spectacol. . .

— . . . Păi, sigur că are loc în weekendul viitor; doar nu credeai că o să-l aducem pe Andrew atât de departe ca apoi să-l lăsăm baltă. . .

— . . . Astă-seară? Păi. . . îi aruncă o privire lui Alix, în care se amesteca atitudinea încrezătoare a bărbatului sigur pe sine cu entuziasmul unui băiețel. . . Da, bine, amice. Cam într-o oră — dar n-o să stăm mult; am alte planuri, iar mâine mă așteaptă un drum lung. Perfect! Pa.

Tocmai voia să lase telefonul, când primi o ultimă întrebare, fiindcă o privi iar pe Alix, de astă dată parcă prețuind-o, înainte de a răspunde.

— Da, excepțional de frumoasă, vorbi el în receptor. Dar n-o să-ți placă, bătrâne; are un prepelicar.

— Asta-i un fel de recomandare? întrebă ea cam acid. Nu mi-am dat seama că cercul tău de cunoscuți judecă fetele după câinii pe care-i posedă.

Râsul lui fu atât tare, cât și complet neprefăcut.

— Așa procedează Jimmy Grove, îi explică el, dar nu-ți face probleme din pricina asta.

Este prea în vârstă pentru tine și are o soție minunată, pe care o iubește. Îi plac weimeranerii mai mult decât orice.

— Ei bine, atunci este la adăpost în fața mea, ricană ea.

N-aș fi avut probleme cu vârsta și poate nici cu nevasta, dar dacă este stăpânul unui weimeraner. . .

– Bună fată! chicoti Quinn. Ține seama de priorități și ai să ajungi departe. Cred că am face mai bine s-o ștergem. Jimmy stă tocmai la mama naibii, în capătul celălalt al orașului și o să pierdem toată noaptea pe drum dacă nu plecăm îndată.

– N-ai prefera să. . . mergi singur? vru Alix să se asigure. Nu era convinsă că va fi binevenită.

– Nu fi ridicolă, i-o tăie el. Ți-am promis o cină. În afară de asta, Andrew este posesor de prepelicar, așa că o să-i depășim numeric pe Jimmy și pe Sheila. Apoi, oricum va trebui să-l cunoști pe Andrew cât de curând, fiindcă el arbitrează concursul de săptămâna viitoare – sau te-ai răzgândit în privința participării?

– Sigur că nu! Indignarea ei era atât de vizibil simulată, încât amândoi izbucniră în râs. Apoi Quinn îi înmână poșeta și o conduse spre ușă.

Pe drumul ce traversa orașul, Quinn îi destăinuie că Jimmy Grove era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui și asociat de afaceri, nu în ultimul rând pentru că ambii erau mari amatori de vânătoare și de câini.

Andrew Jamieson, era un avocat din Perth, semiretras, considerat printre cei mai buni arbitri din țară, atât la câini utilitari cât și la câini de aport.

– Dar să nu-ți închipui că-l poți vrăji, o atenționează el, zâmbind. Dacă vrei să demonstrezi că Nick nu-i doar câine de companie, va trebui s-o faci corect.

Alix îi aruncă o privire mânioasă, pe care el n-o observă fiindcă își îndreptase atenția spre drum, dar se abținu să spună ceva. "Așteaptă numai, Quinn Tennant", își zise ea. Restul drumului, se consolă gândindu-se la mutra lui, când Nick va dovedi ce poate. Făcuse câteva exerciții și se asigurase că Nick era gata de concurs.

"Și să vezi atunci surpriză, domnule Știe-tot!", murmură ea și chicoti văzând figura lui nelămurită.

Ajunși acasă la Jimmy Grove, Alix încercă să stea deoparte, lăsându-i pe cei trei prieteni să se salute cu entuziasm. Dar după ce-l întâmpinase pe

Quinn, bărbatul scund, cu păr cărunt îi aruncă o privire autoritară și declară:

– Pe asta va trebui s-o iei de nevastă, amice. Pe cinstea mea! Spre amuzamentul celorlalți doi și totala stânjeneală a lui Alix, îi dădu ocol, enumerându-i calitățile, de parcă ar fi fost la un concurs canin. Singurul defect vizibil este gustul ei în materie de câini, chicoti bărbatul, dar asta ar trebui s-o ridice în ochii tăi.

– În ochii mei este perfectă, răspunse Quinn, iar Alix ridică ochii uimită și observă că o privea cu o căldură aparte. Era aproape insuportabil, după ironiile gazdei; se simți prinsă în capcana magnetică a ochilor verzi, genunchii i se muiau și mintea i se încetșă.

– Personal, interveni al treilea bărbat, Andrew Jemieson, nu știu dacă ăsta-i un compliment. Sunt înclinat să cred că se pricepe mai bine la câini decât la bărbați, dacă te place, Quinn.

O fată așa de frumoasă are nevoie de un bărbat distins, matur, nu de un cățelandru ca tine.

– Dacă o să continuați pe tonul ăsta, ca doi țapi bătrâni, nu cred să existe femeie pe lume care v-ar accepta. Alix se întoarse spre ușă și întâlni privirea prietenoasă a unei femei slăbuțe, cu păr alb, care-i zâmbea și-i întindea mâna în semn de bun venit.

– Eu sunt Sheila Grove, spuse ea. Țla mic și gălăgios e soțul meu, Jimmy, iar cel înalt și uscățiv este Andrew Jamieson. Vino să ți-o prezint pe soția lui și, în vreme ce ei o să inspecteze căteii, noi o să bem ceva. De fapt, dacă suntem norocoase, poate că vor rămâne acolo. Rușine, Quinn Tennant, nici măcar n-ai prezentat-o cum se cuvine înainte de a-i slobozi pe bătrânii desfrânați asupra-i.

– N-am avut nicio șansă, se apăra el, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Vom veni toți la băuturi. I-am văzut pe spălăciții aia cărora Jimmy le spune câini.

Următoarea jumătate de oră fu animată de argumentele și contraargumentele stăpânilor privind meritele fiecărei rase, iar Alix luă parte la conversația generală fără nicio reținere. Ann Jamieson, o femeie deșirată, suplă, totuși plină de viață, se dovedi la fel de interesantă, iar

atmosfera vioaie, amicală și lejeră îi aminti lui Alix de întrunirile de acasă, când părinții ei mai trăiau.

Singurul relativ tăcut era Andrew Jamieson, aparent adâncit în gânduri și neatent la veselie generală.

– McLean! exclamă el dintr-o dată, întrerupându-l pe Jimmy la mijloc de propoziție. O ceruri... ești din Melbourne, nu-i așa? Și continuă fără să aștepte răspunsul: acum mi-am adus aminte... Ești fiica lui Doc McLean... Ah, Quinn, de data asta chiar ai dat lovitura! Tatăl ei era unul dintre cei mai pricepuți crescători de labradori, înainte de a se dumeri și de a trece la prepelici.

Apoi râse de expresia nițel uimită a amicului.

– Și habar n-aveai, nu-i așa? Ha! Să-ți mai spun o noutate – tatăl fetei ăsteia i-a crescut pe ambii bunici ai cătelei tale roșcate. Probabil că Alix îi cunoaște pedigreeul mai în amănunt decât tine.

Quinn se alătură râsului general, cu toate că se râdea pe socoteala lui, dar Alix îi surprinse privirea suspicioasă de mai multe ori în ceasul care urmă.

Totuși, nu-i spuse nimic și nici nu prea avu șanse s-o facă. Andrew Jameson o monopolizase, amintindu-și vânătorile la care participase de-a lungul timpului cu tatăl ei. Majoritatea expedițiilor avuseseră loc înainte ca ea să se nască. Alix se străduia să-l abată de la povestiri care ar fi putut să amplifice suspiciunile lui Quinn; nu dorea ca el să afle înainte de concurs prea multe despre propriile ei participări.

La un moment dat, Sheila Grove întrerupse conversația pentru a-i invita să rămână la cină, iar Quinn acceptă, după ce-i ceruse părerea din priviri. Însă imediat după masă, se scuza că trebuia să se culce devreme și ajunseră la hotel nu mult după ora zece.

Pe parcursul drumului, spre surprinderea ei, Quinn nu suflă nicio vorbă despre noutățile aflate.

Își formulase deja în minte răspunsuri pentru orice întrebare de-a lui, dar nu fu cazul.

Ajunși în apartament, Quinn se mulțumi să-i spună că se simțise foarte bine cu toată schimbarea de plan, iar ea se declară de acord.

– Un păhărel înainte de culcare? o tentă el, sau e prea târziu și vrei să te culci?

– Cîstit, nu mi-ar dispăcea un strop de Xeres, replică Alix, cu toate că nu simțea nicio tentație, doar fiindcă astfel găsea o scuză pentru a prelungi seara aceea atât de plăcută.

Fusese atât de reușită mai ales datorită neprevăzutului. Descoperise o nouă fațetă a personalității lui, din multe puncte de vedere cea mai simpatcă.

Fusese mai... copilăros, mai degrabă zâmbitor, mai deschis. Indiferența omului de afaceri fusese lepădată ca o haină inutilă, împreună cu asprimea lui masculină, care o atrăgea și o dezgusta în același timp. Chiar și acum, în camera de hotel, acolo unde cu o seară în urmă existase o atmosferă de senzualitate dezlănțuită, simțea doar lejeritatea confortabilă a plăcutei experiențe comune.

După ce-i aduse paharul, Quinn se duse la fereastră și-și savură propria băutură privind la traficul aglomerat al orașului. La început, Alix avu impresia că era supărat pe ea, dar curând își dădu seama că pur și simplu se bucura de liniștea plăcută a camerei luxoase. Nu simțea nevoia de a vorbi sau de a acționa în vreun fel.

Întreaga scenă era atât de... domestică, în comparație cu incidentele tumultuoase ale nopții precedente, încât simți că i se pune un nod în gât. Dacă ar fi plănuit să facă dragoste cu ea, în seara asta ar fi fost tandru și blând. Dar ar fi avut vreo importanță? În adâncul ființei sale, știa că ar fi fost o mare diferență. Doar gândul fusese suficient s-o incite.

Privindu-l numai, Alix simțea o furnicătură în pânțele, o căldură care-i cuprindea progresiv tot corpul.

Ar fi vrut să se ridice și să se apropie de el, să-și împletească degetele în părul zburlit de culoarea tutunului, să-i simtă încordarea mușchilor cefei și umerilor, să-i savureze mireasma masculină, îngemănată cu propriul ei parfum, mai suav.

Retrăia ca în vis senzațiile mângâierii degetelor lui, atingerile buzelor fierbinți, iar întreaga tensiune se dizolvase, așa că nu rămânea decât încântarea care-i cuprinsese trupul. Cu ochii închiși, impresia era atât de

reală, încât se trezi suspinând. Apoi deschise pleoapele și descoperi că el se întorsese și o privea întrebător.

– Te simți bine? vru el să știe, iar glasul suna mângâietor ca briza mării.

– Da, îl asigură, brusc conștientă de impresia pe care ar fi putut s-o lase asupra acestui bărbat cu experiență, puțin rușinată de propriile sentimente.

– Cred că ești mai obosită decât vrei să recunoști, spuse el blând. Și abia dacă te-ai atins de băutură.

– Într-adevăr, rosti ea ezitant. Crezusem... că o să-mi placă...

– ... până s-o ai dinainte – reacție tipic feminină. În vreme ce ea ridica paharul la buze, adăugă: și nu scrie nicăieri că dacă băutura a fost turnată trebuie s-o și bei.

Traversă încăperea și-i luă paharul din mână.

Îl puse pe masă și apoi se întoarse la fereastră și la tăcerea enigmatică de mai înainte.

Câtăva vreme, nimeni nu spuse nimic, fiecare cu propriile gânduri. Alix n-avea habar la ce cugeta el, dar se bucura că – măcar de astă dată – nu părea să facă vreun efort de a-i citi gândurile. Dacă ar fi făcut-o, ar fi avut un șoc, zâmbi ea pentru sine. Sau poate că știa deja cât de mult o tulbura simpla lui prezență?

Greu de imaginat, mai ales dacă ținea cont de reacția ei aproape isterică de ieri, totuși probabil că nu era complet orb la atracția pe care o exercita asupra ei. Și viceversa. Deși nu știa ce pondere avea elementul pur fizic. Exista vreo șansă să apuce ziua în care el să-i răspundă cu aceleași sentimente?

Lucrul era posibil, cu toată teama pe care o manifesta destul de vizibil față de femei, așa cum indicau ultimele lui remarce. Să fi fost cu adevărat atât de... cinic?

Cu ochii din nou închiși, se cufundă iar în reveria prezenței lor în acea cameră de hotel, eliminând toate opreliștile create de convențiile sociale.

Alix se considera o femeie relativ de modă veche, mai cu seamă în privința relațiilor premaritale. Însă față de Quinn, inhibițiile ei erau pur intelectuale și își dădea seama că ar fi putut fi ușor îndepărtate de acel elan emoțional.

Bruce nu-i stărnise niciodată asemenea pasiune, de fapt nici nu se obosise să încerce. Totuși nu putea fi sigură nici că o asemenea tentativă existase la Quinn. Fusese vorba de atracție fizică și în acest domeniu reușise pe deplin. Zâmbi în gând, apoi tresări simțind o atingere pe mână.

– Nu sări-n sus; n-am de gând să te violez, o liniști Quinn. Ai adormit încă o dată, zîmbi el. Și nu-i locul potrivit. Treci în pat, și nu te mai preocupa să pui ceasul să sune. Nu-i chiar așa important să ne trezim foarte devreme. Dacă ajungem acasă până pe la cinci-șase, totul va fi în regulă, așa că poți să dormi cât dorești.

Înainte ca ea să poată spune ceva, o împinse spre cameră, o sărută ușor pe frunte, de parcă ar fi fost copil mic și închise ușa în urma ei. Ea reuși să îngăime un "noapte bună" înainte de a rămâne singură.

Dezbrăcându-se încet, se întinse pe pat, cu ochii larg deschiși, gata-gata să fie copleșită de năzuință.

Fanteziile ei păruseră atât de reale, atât de tandre, încât ignorarea lor echivalase din partea lui aproape cu o insultă. Resentimentul crescuse în mintea ei, până ce fu potolit de logică.

– Dumnezeu! șopti ea. Aseară îl împrășcai cu insulte fiindcă încercase să te posed, iar acum ești gata să faci același lucru pentru că n-a mai încercat. Nu-i de mirare că are păreri critice la adresa femeilor; dacă ar fi să ne luăm după reacțiile tale, e perfect îndreptățit!

Dar logica n-avea nicio influență asupra furnicăturilor din trupul ei, în vreme că continua să se gândească la Quinn, dorindu-și să nu fi proferat acele insulte, să-l vadă intrând pe ușă, luând-o în brațe și dăruindu-i iubirea de care avea atâta nevoie.

Senzualitatea gândurilor o făcu să tresară la cel mai neînsemnat zgomot și să adoarmă cu greutate. Speriată că ar putea veni și la fel de temătoare că n-o să apară. Încetul cu încetul, se cufundă într-un somn adânc, odihnitor, din care nu se trezi decât atunci când organismul ei tânăr decisese că fusese suficient.

Ceasul de mână îi arată că era deja aproape ora zece, așa că sări din pat, făcu un duș și îmbracă hainele de călătorie cu o eficiență uimitoare. Cum de dormise atât de mult?

Intră în salonul apartamentului destul de neliniștită, și constată că era singură. Unica urmă a prezenței lui Quinn era un bilețel care demonstra că plecase de câteva ceasuri.

"Sper să nu dormi PREA mult, scria el. Am lăsat instrucțiuni să nu fii trezită înainte de ora unsprezece. Plecăm pe la amiază, cu condiția să mă întorc până atunci."

Biletul era semnat cu litera "Q", fără vreo formulare de încheiere și singura referire personală era cuvântul "prea" scris sarcastic cu litere mari. Ar fi putut să-l acuze că-i cobise.

Sună să i se aducă micul dejun, numai pâine prăjită și cafea, fiindcă observase că lucra mai bine cu stomacul gol, apoi se grăbi să-și facă bagajele. Dacă el venea mai devreme și o găsea pregătită, ar fi putut pleca înainte de ora stabilită, ceea ce ar fi ajutat-o să treacă peste jena că dormise atât de mult.

Dar el nu apărură și, după ce termină de citit tot ce se găsea prin apartament, Alix riscă să nu fie acasă și ieși zece minute să-și cumpere niște reviste.

Nu apăruse nici la întoarcere, dar intră pe ușă exact la ora douăsprezece, însoțit de — cine altcineva? — Michelle Keir. Supla brunetă nu dădu semne de surpriză s-o găsească pe Alix în apartament, dar privirea veninoasă pe care i-o aruncă vorbea de la sine.

Aparent, avea din nou probleme cu mașina. Îl sunase devreme pe Quinn și-l rugase s-o ajute, dar nici el nu reușise să-i grăbească pe cei de la atelier să repare în grabă transmisia distrusă a mașinii. În schimb, se oferise s-o ducă până la Bundaberg.

Alix era convinsă că fusese vorba despre un aranjament, dar nu spuse nimic, deși Michelle acaparase locul de lângă șofer și se asigurase că era omisă din conversație, ca și când nici n-ar fi fost acolo.

Bine că-și cumpărase revistele. Își putea imagina supliciuul călătoriei, dacă ar fi fost obligată să stea tăcută și să asiste la flecăreala lui Michelle.

Nu putea să-l acuze pe Quinn că ar fi ignorat-o. Michelle se dovedi expertă în a-i întoarce orice comentariu astfel încât Alix să fie exclusă din conversație. Când se lăsa tăcerea, Alix profita, deoarece prefera oricum să

căltorească în liniște și orice ar fi fost mai suportabil decât bârfa mărunță a celeilalte.

Dacă ar fi fost singură cu Quinn, probabil nu s-ar fi discutat nimic, își spusese ea, apoi își aminti cu satisfacție că și el declarase că preferă să conducă pe tăcute.

Poate că și pe el îl deranja sporovăiala de coțofană a lui Michelle. Nu lăsa să se vadă așa ceva, dar refuză brutal sugestia lui Michelle de a se opri la o gustare, pretinzând că trebuia să ajungă cât mai repede, din motive de afaceri. Răspunsurile lui erau scurte, dar politicoase, și deși Alix trăia cu senzația că voia să înăbușe conversația, n-o făcu niciodată fățiș.

Se străduia să se lase prinsă de lectură, iar la un moment dat luă în considerație și un pui de somn. Mersul lin al Citroënului prin traficul tot mai rarefiat era aproape hipnotic, mai ales datorită șofatului expert al lui Quinn.

Nicio surpriză când preferă s-o ia pe Goodwood, în locul autostrăzii spre Bundaberg și când Michelle manipulă astfel lucrurile încât s-o lase întâi pe Alix și abia apoi s-o conducă pe ea acasă.

— Trebuie să recunosc, Michelle, ești regina manevrelor, murmură Alix pe neauzite. Cu toate că nu-i convenea ușurința cu care cealaltă își impusese punctul de vedere, fu fericită să coboare și să scape de vocea ei. . . măcar deocamdată.

— Vrei să-i spui doamnei B. că n-am să întârzii și că toată lumea trebuie să apară deseară, cum rămăsese stabilit? o rugă el, în vreme ce-și lua valiza și cobora din mașină.

Făcu un semn de aprobare și scăpă un suspin de ușurare. După plecarea mașinii, ocoli vila, primi salutul entuziast al celor doi câini și ajunse în sanctuarul ei.

Când constată că Alix n-avea de gând să-i dea drumul din țarc, Nick începu să protesteze pe limba lui, ceea ce provocă o reacție similară din partea Annei.

— Așteptați un minut, se răsti ea. Păstrați liniștea până scap de calabalac și vorbesc cu doamna B. și pe urmă poate vă scot la plimbare.

Dar la casa cea mare nu-i răspunse nimeni. Tăcere. . . și. . .

Ascultă cu atenție, nesigură că auzise ceva, dar sunetul se repetă, ceva mai tare. Nu mai stătu pe gânduri, deschise ușa și se repezi înăuntru, în direcția bucătăriei.

O găsi pe doamna Babcock căzută lângă un scaun răsturnat, iar strigătul ei de alarmă fu întâmpinat de geamătul slab al femeii.

— Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Se lăsă în genunchi lângă micuța femeie. Piciorul stâng al doamnei Babcock era răsucit, provocându-i mari dureri. La început, nu reuși decât să se vaite, dar după ce Alix îi șterse figura cu un prosop muiat în apă, bătrâna spuse șoptit:

— Mi-am sucit. . . piciorul. . . am căzut. . . voiam să schimb un bec, dar Alix o îndemnă să nu se mai agite. Rămășițele becului spart și cele câteva cuvinte ale doamnei făceau inutile alte lămuriri. Un singur lucru trebuia să mai afle.

— De câtă vreme zaci aici? întrebă ea cu blândețe, temându-se de răspuns și simțind mare ușurare când află că nu trecuse mai mult de jumătate de oră.

— Am leșinat. . . probabil, gemu bătrâna. Durerea. . .

O obligă din nou să tacă și dădu telefon la ambulanță. Datorită unui curs de prim-ajutor urmat cândva, se lămurii că nu era vorba decât de o entorsă puternică. O ajută pe doamna Babcock să se întoarcă pe partea cealaltă, pentru a slăbi apăsarea pe piciorul dureros, dar se hotărî să n-o miște mai mult, în caz că mai existau și alte vătămări.

Un pahar de apă păru să aibă calități terapeutice miraculoase. Până să vină ambulanța, doamna Babcock o informase pe Alix în privința pregătirilor întrerupte pentru petrecerea plănuită de Quinn în seara aceea.

— Nu te mai gânde; voi avea grijă de toate, o asigură ea, cu o încredere pe care de fapt n-o simțea. Siguranța ei se evaporă și mai mult după ce descoperi meniul pus la cale de doamna Babcock și constată că muncă mai rămăsese de făcut. Strânse spărturile, înlocui becul și dădu fuga până la căsuță să-și caute un șorț.

Întârzierea lui Quinn o deranja destul de mult și pierdu cinci minute căutând în biroul lui numărul de telefon al lui Michelle. După ce încercă și la informații, fără succes, decise că era mai important să termine pregătirile.

– Să-l ia naiba, murmură ea. O să fie informat când s-o putea.

Pregătirile doamnei Babcock fuseseră destul de avansate, așa că Alix nu mai avu nevoie de prea mult timp. Își permise să schimbe un singur fel. Optă pentru o supă senegaleză rece, adăugând niște praf de curry peste o conservă de supă de pui.

Mușchiul enorm de vită era deja împănat cu usturoi și stridii tinere, dar Alix nu știa cât de mult trebuie să stea la cuptor o friptură atât de mare. Oare Quinn prefera friptura rozalie și succulentă, sau bine făcută, tipic australiană? Dacă se întorcea la vreme, l-ar fi întrebat, dacă nu... trebuia să se declare satisfăcut cu ce va avea.

În vreme ce pregătea soteul de cartofi și alte legume, își spuse că nimeni nu s-ar fi chinuit cu un asemenea mușchi uriaș dacă l-ar fi dorit bine făcut, așa că decizia fu luată.

Cea mai mare problemă o ridicau lipiile calde pe care doamna Babcock voise să le servească la masă. Aluatul fusese lăsat la crescut, iar acum trebuia porționat, rulat și lăsat să crească din nou vreo douăzeci de minute. Apoi se întindeau rotocoale de vreo cincisprezece centimetri diametru, se lăsau la crescut încă douăzeci de minute, înainte de a fi coapte la foc rapid. Dar cât de subțiri să fie?

Câtă vreme să stea la cuptor? Nu mai făcuse niciodată pâine după metoda izraelită.

– Ei bine... dacă nu riști, nu... și așa mai departe, oftă ea. Să te ia naiba, Quinn Tennant, puteai măcar să vii la timp ca să te duci să cumperi niște chifle, sau așa ceva!

– Și de ce să fac una ca asta? răsună un glas familiar, în spatele ei. Alix se întoarse brusc, dintr-o dată conștientă că era mânjită de făină pe nas și că părul ei arăta ca naiba; Quinn o privea întrebător.

– Fiindcă lipiile astea nu cred să iasă ca lumea, apucă ea să răspundă înainte de a fi întreruptă.

– Doamnei B. îi ies întotdeauna... începu el, dar de astă dată el fu cel întrerupt.

– Doamna Babcock este la spital, lucru pe care l-ai fi știut dacă te întorceai mai devreme! strigă ea, după care îl potopi cu un șuvoi de cuvinte.

Quinn păstra tăcerea în vreme ce ea îl bombarda, aproape fără să știe ce-iese din gură. Când obosi în sfârșit, el clătină admirativ din cap.

– Nu-l invidiez pe cel cu care ai să te măriți, dragă Alix. Sper doar să nu fie un tip sensibil. Acum, crezi că te poți calma suficient ca s-o iei de la capăt? Am priceput aproape tot, dar unele părți au devenit neclare din cauza atacului la persoană.

Să mă calmez! Îți dau eu calm, își zise Alix. Totuși, inspiră profund și-i relatează întâmplarea.

– Grozav, așa e mult mai bine, aprecie el și avu îndrăzneala să zâmbească. Și după ce ai scăpat de toate acele invective – sper – am să-ți comunic că doamna B. a suferit doar o entorsă și se odihnește. Va fi externată mâine sau poimâine. Trebuie să-ți transmit mulțumirile ei și avertismentul să nu întinzi lipiile prea subțiri. E bine să aibă cam doi centimetri grosime

– Dar... dar... Alix rămăsese cu gura căscată.

– De unde știi asta? Pentru simplul motiv că eram la spital când a fost adusă doamna B., nicidecum vârat în cine știe ce activități obscure pe care mi le puneai adineaori în cârcă, rânji el. N-am mai cunoscut o femeie care să se repeadă să tragă niște concluzii pripite, așa ca tine și, cu toate că este destul de interesant, nu-mi face nicio plăcere să fiu acuzat de desfrâu, destrăbălare și toate cele legate de femei. Dacă eram atât de stricat, dragă Alix, n-aș fi avut vreme de nimic altceva. Acum, că veni vorba de timp, musafirii trebuie să apară în jumătate de oră, așa că ai face bine să dai o fugă până alături, să te schimbi.

– Să mă schimb? Nu pricep...

– Văd, spuse el. Să te schimbi... știi tu. Să îmbraci ceva mai potrivit cu ocazia. Sunt o persoană destul de lipsită de pretenții, în ciuda tuturor presupuselor defecte, dar nici prin cap nu-mi trece să te las să faci pe gazda în ținuta asta. Și șterge-ți făina de pe nas, cu ocazia asta.

– Cum îndrăznești...

– Draga mea copilă, dacă sunt așa cum m-ai acuzat, îmi pot permite orice... absolut orice. Și întrucât nu dai niciun semn că ai intenționa să-ți ceri scuze, ai măcar decența să faci ce ți se spune.

– Dar nu pot să joc rolul de gazdă, protestă ea.
– Și de ce, mă rog? I-ai ținut locul doamnei B., lucru pentru care-ți mulțumesc, iar ea ar fi fost cu siguranță gazda. Sau îți imaginezi c-o închid în pivniță când vin musafirii? În vocea lui se simțea mânia, cu tot calmul afișat, iar Alix se înfioră sub privirea tăioasă a ochilor verzi.

– Ai dreptate... și îmi pare rău, spuse ea. Și-mi cer scuze și pentru cele spuse mai devreme. Numai că eram foarte preocupată și supărată...

– Și geloasă... poate? Nu, nu-mi răspunde; nu-s convins că aș suporta replica, râse el, întinzându-se brusc și scuturând făina de pe nasul ei. Totuși, am să mă aventurez să-ți spun că arăți grozav de gospodină. Te avantajează, dar nu se potrivește cu rolul de gazdă. Fugi să te schimbi, și am să te aștept cu o băutură.

Complet zăpăcită și puțin demoralizată, Alix se supuse, dar ajungând la ușă mai făcu o încercare:

– Te rog, vrei să te duci după niște chifle? N-am mai făcut niciodată în viață așa ceva și sunt convinsă că n-o să iasă bine.

– Absurd! îi înlătură el obiecțiunile cu un gest autocratic. Mai multă încredere, dragă Alix, asta-ți trebuie. În afară de asta, nu mai avem timp; așa că, dacă ies rău, dă vina pe mine.

Alix făcu un duș scurt, reușind să nu-și ude părul și se întoarse chiar înainte de apariția musafirilor, purtând o rochie potrivită, dacă nu chiar exotică. Poate că era chiar mai exotică decât crezise, judecând după insistența cercetătoare a privirilor lui Quinn.

Își făcuse singură rochia lungă, foarte decoltată, utilizând un material curgător, în nuanțe de albastru, de la bleu pal în zona umerilor până la ultramarin spre poale. Avea mâneci trei sferturi, larg croite, care scoteau în evidență restul brațelor, participând la senzația de curgere fluidă a materialului în jurul taliei.

Alix nu găsisese încă un sutien suficient de redus încât să se potrivească în decolteul rochiei și, sub privirea lui scrutătoare, se întreabă dacă nu făcuse o alegere prea îndrăzneată. Quinn era splendid îmbrăcat cu un smoching de velur, de un verde atât de închis încât părea negru.

Contrastul furnizat de albeața cămășii îi dădea o eleganță satanică.

În vreme ce el se apropie să-i lege șortul, Alix simți o undă de after-shave, dar șoapta lui o luă pe nepregătite.

– Să ai grijă de rochia asta la bucătărie. N-aș vrea să pătească ceva.

Ea ridică ochii, surprinsă. Gura lui era foarte aproape, iar el se aplecă și o sărută ușor pe buze, atât de delicat și totuși însuflețit, încât își simți inima palpitând. O clipă, crezu că o va săruta din nou, dar el se întoarse, luă un pahar de le masă și i-l oferi.

– Mulțumesc cerului pentru lipsa de punctualitate a musafirilor, murmură el. Acum, dă-l peste cap și hai să vedem ce-i de făcut cu pâinea.

– Dar nu poți. . . vreau să spun, astfel îmbrăcat. . .

– Ți faci prea multe griji. În afară de asta, n-am de gând să pun mâna; mă pricep mai bine să dau indicații.

– Exact asta-mi lipsea, zâmbi ea nesigur.

– Într-adevăr, replică el sobru. Fiindcă eu am văzut măcar cum se face. Suficient ca să știi că le strici dacă le întinzi prea subțiri. Urmându-i instrucțiunile, Alix întinse coca și o lăsă la crescut, în vreme ce încingea cuptorul și termina celelalte pregătiri. Ținându-se deoparte, Quinn o puse la curent cu numele oaspeților, cu preocupările lor, astfel încât să nu fie complet nepregătită, după care o amuză cu o serie de bancuri seci, până ce se auzi soneria. N-avu vreme să-și mai facă griji, mai ales că el insistase să întâmpine musafirii împreună și-i respinsese protestele la fel de expeditiv cum o scăpase și de șort.

– Nu te agita degeaba, o îndemnă el, cu un zâmbet larg. Arăți absolut fermecător, iar dacă pâinea nu iese, n-au decât să mănânce cozonac!

– N-avem nici cozonac, șopti Alix, dar Quinn o luă de braț și o conduse spre hol. Își îndreptă umerii și-și ridică bărbia într-un gest aproape triumfător. Într-adevăr, să mănânce cozonac! Atâta vreme cât Quinn o considera fermecătoare, mâncarea își pierdea din importanță.

Oaspeții erau oameni mai vârstnici, purtând pecetea succesului în afaceri și triumfului personal. Soțiile lor aveau stilul inimitabil al persoanelor educate și fericite în mariaj. Când Quinn relatează pățania doamnei Babcock, exagerând puțin rolul de salvator pe care-l avusese Alix, reacția musafirilor fu cea așteptată. Dar când îl auzi declarând că:

– Alix a reușit să se transforme pe negândite din invitat în gazdă, fu cât pe ce să cadă de pe scaun.

"Bine-bine, diavol împielit", își spuse ea în spatele unui zâmbet. "Nici nu-ți trecea prin minte să mă inviți!"

– Chiar voiam să te invit, să știi, continuă el, iar Alix păru evident surprinsă, distrugând propriile eforturi de a-și masca starea de spirit.

Nu îndrăzneă să-i pună la îndoială spusele, iar Quinn continuă să le explice oaspeților, fără să se deranjeze s-o consulte:

– Acum, stă acolo și se întreabă dacă nu cumva sunt un mincinos, dar chiar plănuisem s-o invit. Numai că am fost deturnat din cauza altui eveniment. . . accidentul, bineînțeles.

Comentariul atrase un zâmbet politicos din partea musafirilor, dar Alix nu putu lăsa lucrurile așa.

– Mă surprinde că ai lăsat invitația pentru ultima clipă. Ce te-a făcut să crezi că n-am alte obligații?

– Faptul că-ți pot citi gândurile, desigur, chicoti el. Și am dovedit-o adineauri, în prezența martorilor.

– Ah, te-a pus în încurcătură, Alix, observă cea mai vârstnică dintre cele două soții. Când se apucă să-ți citească gândurile, este vremea fie să cedezi și să-i iei în căsătorie, fie s-o rupi la fugă. Alix îi aruncă o privire lui Quinn, observă o ușoară incertitudine și răspunse:

– Nu-mi trece prin minte nimic mai înfrorător decât să te măriți cu cineva care-ți poate ghici gândurile! Aleg fuga, mulțumesc.

– Nu înainte de a-ți verifica talentele culinare, replică el. Dacă mâncarea nu-i grozavă, poți sta liniștită; nici nu-mi trece prin minte să mă căsătoresc cu cineva care nu știe să gătească.

– Poți oricând să-ți angajezi o bucătăreasă, spuse ea, dar roși imediat, dându-și seama de implicații. Cealaltă se făcură că nu observaseră, dar nu și Quinn. El se ridică în picioare și zise:

– Prea bine, bucătăreaso, treci la cuptor! Vin cu tine să-ți leg șorțul.

– Fii fără grijă, Alix, asta-i iubirea care trece prin burtă, o liniști una dintre soții, însă cealaltă interveni cu altă părere.

– Nu-i așa.

Când încep să ne urmărească în bucătărie, e semn că lucrurile au devenit serioase. Poate că în dormitor se aprinde pasiunea, dar în bucătărie se întreține.

— Ah, ce riscuri trebuie să înfrunt ca să fiu sigur că oaspeții n-o să rămână nemâncați, se compătimi Quinn, apoi umplu toate paharele înainte de a o urma pe Alix. O ajută să-și pună șorțul, apoi se găti în același fel.

— Pâinea asta blestemată are nevoie de doi oameni, explică el. Așa că lasă deoparte speranțele matrimoniale și să ne concentrăm la ce avem de făcut. Ceea ce și făcură. Iar treaba merse surprinzător de bine; așezară coca în formele unse și observară cum creștea ca un balon, formând goluri în interior.

— Vezi? Ți-am spus că va fi în regulă. Acum am să mă întorc la oaspeți și am să te las să termini treaba.

Masa se dovedi un succes, în ciuda repetatelor înțepături pe care i le adresa Quinn. Erau menite s-o necăjească, iar cele două doamne o sfătuiră în glumă să fie cu ochii-n patru.

Însă surpriza cea mai mare se produse după plecarea musafirilor. Alix rămase uimită când Quinn insistă s-o ajute la strânsul mesei, arătându-se a nu fi străin de particularitățile anticei mașini de spălat vase.

— Doamna B. o face să meargă cu câte un șut, îi explică el zâmbind. Eu sunt obligat să-i dau două lovituri, de obicei, dar până la urmă reușesc.

— Am observat, replică ea scurt, dar obținu doar un alt zâmbet fericit. Era într-o dispoziție mult prea bună pentru a-l putea tachina.

După ce terminară treaba, el insistă ca Alix să rămână la un păhărel, iar ea avu ocazia să asculte pe derivație când Quinn telefonă la spital să se intereseze de starea doamnei Babcock.

Mai târziu, îi mulțumi pentru ajutor, cu o seriozitate complet diferită de înțepăturile glumețe dinainte.

— Ești o fată cu multiple talente, declară el, conducând-o până la ușa casei. Dar mă tot întreb ce surprize îmi rezervi pentru weekendul următor. Răspunsul se limitează la un surâs, iar el o sărută pe frunte, își luă bun-rămas și plecă. Se opri doar cât s-o avertizeze peste umăr să nu exagereze cu surprizele, fiindcă și el mai păstrase niște ași în mânecă.

Capitolul 8

Totuși, Alix avu un somn agitat. În mintea ei se ciocneau gânduri ciudate, de la unele pur senzuale până la reluări ale ajutorului pe care-l primise la coptul pâinii. . . Quinn participând la curățenie. . . Quinn lovind cu piciorul mașina de spălat vase.

Aspectul casnic al acestor activități și cina amicală care le precedase aveau asupra ei un efect mai puternic decât amintirea sărutărilor și mângâierilor lui. Simțise că se potriveau. . . că erau mențiți să fie împreună. Fusesse ca și când ar fi fost căsătoriți și, pentru prima oară, pricepu că asta-și dorea – căsătoria, întregul – că nu se putea mulțumi cu mai puțin.

Toate visurile ei, senzualitatea pe care acest bărbat i-o stârnea, nu însemnau nimic fără implicarea completă a amândorura.

Dar oare avea de ales? În ciuda schimbării lui de atitudine, Quinn nu manifestase niciodată fie și cel mai slab interes într-o relație permanentă, într-o implicare deplină, așa cum visa ea. Exceptând-o pe Michelle, care părea capabilă să obțină un răspuns ceva mai consistent din partea lui.

Gândul o făcu să scrâșnească din dinți și să suspine, iar sunetul provoca un fornăit întrebător din partea câinelui, care își aducea propria contribuție la insomnia ei. După câteva zile în care nu beneficiase de suficient exercițiu, Nick era agitat și-și petrecu prima parte a nopții umblând de colo până colo prin casuță.

Nu progresase în niciun fel când adormi în sfârșit, dar la trezire Alix luă singura decizie care-i părea de bun-simț. Dacă nu se schimba nimic, va fi

nevoită să părăsească Bundaberg și să întrerupă orice contact cu Quinn. Pur și simplu nu suporta să-l știe cu altcineva și cu atât mai puțin cu Michelle, dar nici nu se vedea în rolul care începuse să se contureze pentru ea.

Nu putea accepta să fie o variantă comodă la îndemâna lui, înrobită propriilor năzuințe și iubirii pentru acest bărbat. Asta ar fi distrus-o mai sigur decât întreruperea relațiilor.

Așa că avea să plece, dar nu astăzi. . . nu imediat. Nu voia să plece cât timp doamna Babcock era în starea actuală. Chiar după întoarcerea acasă, micuța femeie nu putea fi lăsată complet singură. Quinn va aranja ceva, cu siguranță; îi era mult prea devotat menajerei.

De fapt, își spusese Alix, era foarte probabil ca ea să fie cea însărcinată cu îngrijirea bătrânei; dacă putuse s-o trimită la cursurile alea stupide, fără îndoială o putea degreva de sarcinile de serviciu și pentru ceva mult mai important.

Bineînțeles! Iar după seara trecută când sârise să-l ajute, ea era soluția logică.

Se îmbracă, îl închise pe Nick în țarc, după o alergătură menită să-i amelioreze dispoziția și porni spre serviciu într-o stare de spirit optimistă. Până la amiază, lucră cu spor, deranjată numai de lipsa lui Quinn, apoi decise să sară peste masa de prânz și s-o viziteze pe menajeră.

Ajunsă la spital, află că doamna Babcock fusese deja externată și probabil se întorsese acasă.

Excelent, își spusese Alix, dar bucuria îi fu umbră de un gând mai puțin plăcut. Quinn ar fi putut s-o anunțe măcar!

Uitându-se la ceasul de mână, constată că nu mai avea vreme să dea o fugă până acasă, să verifice personal situația. Subconștientul o îndemna să-și facă timp, dar când intră în parcare a firmei, văzu că era urmată chiar de mașina lui Quinn și se grăbi să-l salute și să-i ceară vești.

– Se simte bine, răspunse el. E doar o entorsă și nu-i așa gravă cum se crezuse la început. Se pare că mai mult s-a speriat din cauza căzăturii. Oricum, este acasă și se odihnește confortabil, așa că nu-ți mai face griji.

– Dar . . . dar . . . se bălbăi ea, doar n-ai de gând s-o lași singură?

– Singură? Sigur că nu, replică el. Michelle stă cu ea.

– Înțeleg, spuse ea și se întoarse repede, ca să nu-l lase să vadă ce efect avusese vestea. O clipă, se temu că o să izbucnească în lacrimi.

Quinn Tennant spunea ceva, dar ea nu-l auzi din cauza țiutului din urechi. Și nici nu-i păsa. Nu dorea decât să scape, să se ascundă înaintea de a se da în spectacol.

– Îmi pare rău, răspunse ea pierit, dar trebuie să intru, ca să nu întârzii. Și o zbughi imediat.

Se duse direct la grupul sanitar, își stropi fruntea cu apă rece și se privi în oglindă, tremurând și suspinând.

– Proastă... proastă... proastă! strigă aproape, în vreme ce primele lacrimi începeau să-i alunece pe obraji. Apoi se porni torentul, iar ea își ascunse fața în mâini. După un timp, se privi din nou în oglindă; de astă dată avea ochii roșii.

Restul după-amiezii fu o adevărată tortură. Încercă de nenumărate ori – fără folos – să-și recapete stăpânirea de sine, să nu se mai gândească la ochii aceia verzi, la furia provocată de gelozie, la lacrimile de frustrare.

Trebuia să asculte de logică. Cum de ajunsese să fie atât de afectată? De ce crezuse că va apela la ea și nu la Michelle? Nu era normal să aștepte așa ceva, întrucât era angajata lui și era plătită să muncească, nu să facă pe infirmiera. Michelle, cu posibilitățile ei de trai independent, constituia o alegere mult mai logică, chiar dacă Alix știa foarte bine că doamna Babcock n-o prea suporta.

Și dacă totul era logic, de unde suferința? Încetul cu încetul, rațiunea lăsa locul mâniei, iar asta păru să aibă mai mult succes.

Era furioasă pe Quinn, pe ea însăși – mai mult pe sine. Supărată că lăsase sentimentele să-i conducă viața, că-i permisese lui Quinn s-o sărute, că începuse să se îndrăgostescă de el. Ah, câtă stupizenie! Ce prostie să sară din lac în puț!

Nu mai putea sta.

Acum devenise imperios necesar să se îndepărteze de locul acesta, de influența bărbatului care-i putea răvăși tot sufletul cu o privire. Va pleca imediat după concursul canin.

Acolo avea cel puțin o mică șansă de a se răzbuna. L-ar fi putut atrage pe Quinn la un pariu, sau la altă pretenție prostească de felul ăsta! Apoi, l-ar fi făcut să-și înghită vorbele!

Nu reuși să mai facă cine știe ce în restul după-amiezii. Minteia ei nu mai stătea la desen tehnic, ci era plină de planuri, în majoritate lipsite de sens. Trebuia să se apuce imediat de antrenamente. Rămăsese mai puțin de o săptămână – destul de puțin, dar poate suficient. Va face câte o ședință în fiecare seară și câte o reluare dimineața, înainte de slujbă. Avea să-i arate ea lui Quinn Tennant!

Mânia o însoți pe drum, dar se evaporă îndată ce dădu colțul casei și o găsi pe doamna Babcock așezată confortabil într-un fotoliu, pe verandă.

– Cum te simți? strigă Alix, alarmată. Cârjele de alături și bandajul elastic de la genunchi erau vizibile; doamna Babcock n-ar fi trebuit să urce trepte, cu atât mai puțin de una singură și în cârje.

– Nu începe și tu, veni răspunsul răstit. Am alungat-o pe Michelle fiindcă încerca să mă cocolască și n-am să accept așa ceva nici de la tine. E doar scrântit.

– Doar scrântit? Dacă nu ești atentă, s-ar putea să ai doar gâtul frânt, replică Alix, într-o ieșire nervoasă parțial simulată. Vrei să-mi spui că ai coborât scara singură și în cârje?

– Am făcut-o. Și am s-o repet, dacă o să am chef, răspunse femeia. Și ți-aș rămâne îndatorată dacă nu m-ai mai bate la cap, domnișorică. Ce ar fi să prepari un ceai, după care îmi poți povesti cum a mers cina de aseară. Desigur, cunosc deja părerea lui Quinn, dar vreau să aflu și punctul tău de vedere.

– Despre ce, pentru numele lui Dumnezeu? A fost o cină, atâta tot. Știi foarte bine ce am mâncat, fiindcă dumneata ai făcut pregătirile.

– Nu integral. Acum, vrei să lași discuția în contradictoriu și să-mi prepari ceaiul ăla?

În fața încăpățânării, Alix făcu precum i se spusese, iar peste zece minute cele două stăteau la masă, lângă ceainic.

– Acum, să revenim la cină. Toate au fost în regulă? Te-ai descurcat cu lipiile?

– Ah, da, răspunse Alix. Pâinea a ieșit bine. Quinn. . . domnul Tennant m-a ajutat, desigur. Și mai târziu. . . la strâns masa.

– Ce-a făcut? Doamnei Babcock nu-i venea să creadă.

Uimită, Alix repetă cuvânt cu cuvânt, apoi adăugă relatarea asaltului lui Quinn asupra mașinii de spălat vase și-i povesti despre cunoștințele lui de brutar.

Ochii doamnei Babcock aruncau scânteii și era clar că-și stăpânea alte exclamații, dar la întrebarea lui Alix preferă să se retragă în tăcere.

– Dar nu-i cinstit, mimă ea revolta. Vrei ca eu să-ți povestesc tot, dar refuzi să-mi satisfaci curiozitatea. Ce era atât de deplasat. . . în ce-am povestit?

– Nu mă pisa, mi-e rău, replică doamna Babcock. Apoi zâmbi. Zău, Alix, n-am ce să-ți spun. Cu excepția faptului că nu-i în stare să deosebească un capăt de celălalt al mașinii de spălat vase – iar imaginea cu el lovind în mașina mea este. . . ridicolă.

– Nici pe departe atât de ridicolă cât ce pui la cale, se auzi o voce familiară dinspre intrare. Se întoarseră și-l descoperiră pe bărbatul despre care vorbeau sprijinit alene de cadrul ușii, privind prin încăpere de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci.

– De ce nu ești în pat? vru el să afle de la doamna Babcock, apoi se întoarse întrebător spre Alix, de parcă ar fi considerat-o pe ea vinovată.

– Clar, fiindcă nu-s obosită, replică menajera, zâmbind cu toată fața. Și nu mai face pe seriosul; nu-s o babă fragilă.

– Nu, ești o femeie vârstnică, încăpățânată și irascibilă, i-o întoarse el. Dar asta nu răspunde la întrebare. Și unde-i Michelle, care trebuia să te supravegheze?

Micuța doamnă ridică din umeri.

– Acasă, cred. Nu-i sunt tutore și nici ea nu-mi este mie. Țăfna din glas nu trecu neobservată de Quinn, nici de Alix.

– Deci, ai gonit-o. . . pur și simplu? Quinn își trecu degetele prin păr. Cum să procedez cu tine, doamnă B.?

– În niciun fel! Sunt perfect capabilă să-mi port de grijă, replică ea aprins. Orice este preferabil prezenței acelei. . . femei. Mă scoate din sărite.

– Nu te-ai mai plâns de ea, constată Quinn, ușoara lui surpriză manifestându-se doar printr-o scurtă ezitare.

Alix rămase tăcută, nedorind să fie de față la asemenea conversație, dar incapabilă să scape.

– Nu m-ai întrebat, răspunse doamna Babcock, ridicându-și bărbia. Nu mă plâng. Pur și simplu prefer singurătatea, atâta tot.

– Nu-i chiar atâta tot, la naiba! aproape strigă el. N-am să admit să rămâi singură în împrejurările date!

Alix privea fix în ceașca de ceai. Tăcerea coborâse asupra-le ca un vâl. Era o nebulie, își zise ea. Ar fi vrut să țipe, sau să fugă ... sau să scape cumva de tensiunea nevăzută ce umplea întreaga casuță.

– Ei bine? reluă Quinn.

Alix nu-și ridică ochii, iar doamna Babcock rămase tăcută, dar probabil că făcuse un gest, fiindcă răspunsul răsună în încăpere ca un bubuit de trăsnet.

– Alix? Zău așa, doamnă B! N-o putem obliga pe Alix să facă pe infirmiera. Aseară a fost altceva și sunt convins că știe cât de mult i-am apreciat amândoi ajutorul, dar. . .

Glasul lui ezită, iar Alix fu cât pe ce să se piardă cu firea, simțindu-se înghiontită în picior.

– Ce părere ai, Alix? Vocea lui se împlânzise, dar abia al doilea ghiont mult mai puternic reuși s-o scoată din muțenie și s-o facă să răspundă bâlbâit:

– Cred. . . că ar fi. . . bine, nu m-ar deranja. Era uimită de ceea ce se petrecea. Cu siguranță, Quinn trebuie să fi observat semnele pe sub masă ale doamnei Babcock. Doamne, își spuse Alix, parcă am fi într-o comedie bufă. Nu-mi vine să cred!

– Ești sigură?

Fu obligată să-i înfrunte privirea și se înfioră de stânjeneala ce se citea probabil în ochii ei.

– Da, sunt sigură, rosti ea moale.

– Ei bine, eu nu-s chiar așa de convins, replică el, vorbind însă cu doamna Babcock, de parcă Alix nici n-ar fi existat.

Ea este desenatoare, nu infirmieră; nu-i prea corect să-i cerem asemenea lucruri.

– Păi, ricană doamna Babcock, e la fel de incorect ca atunci când ai trimis-o să participe la școala de dresaj Fred Baset. Sau poate că liniștea mea nu-i la fel de importantă. . . ?

– Nu-i vorba de asta! exclamă el. Numai că. . . ah, fie. . . foarte bine. Dar să știi că nu trebuie să rabzi toate aiurelile astea, Alix, se întoarse el din nou spre ea. Doar fiindcă zgripturoaica asta e sigură că-mi poate conduce viața, nu înseamnă că trebuie s-o lași să te domine la fel.

– O să ne înțelegem perfect, răspunse doamna Babcock în locul ei. Acum, poate-mi dai o mână de ajutor să urc scara, Quinn. Am obosit puțin; am cam exagerat.

Quinn o luă în brațe pe micuța femeie și o purtă până la etaj în camera ei din spatele casei, lăsând-o pe Alix să vină cu cârjele.

– Ah, bătrână prostuță! spuse el cu afecțiune, așezând-o-n pat. Niciodată nu ascuți de nimeni, nu-i așa?

– Ba da, atâta vreme cât sunt capabilă, replică ea zâmbind. Cred că am să ațipesc puțin și sunt sigură că n-o să-mi fie foame mai încolo, așa că scoate-o pe Alix la cină, undeva.

– Nici nu-mi trece prin minte. N-ai să rămâi singură, oricâte șmecherii ai să încerci. Am să comand niște mâncare chinezească și o să mâncăm împreună, după ce te vei odihni.

– Ah, protestă Alix, lasă că găsesc ceva de preparat prin casă, când o veni vremea. Nu-i niciun deranj. . .

– Ba da, o contrazise Quinn. Ai gătit destul aseară și n-am să te las să intri iar în bucătărie. Apoi se opri, privind-o încurcat. Sau poate nu-ți place mâncarea chinezească?

– Nici vorbă, răspunse ea, uimită de întrebare și de tonul direct utilizat.

– Perfect, atunci rămâne stabilit, replică el abrupt. Hai să ieșim de aici și s-o lăsăm pe doamna B. să se odihnească, înainte de a ne acuza și pe noi că o călcăm pe nervi.

Mâinile lui puternice îi cuprinseseră umerii și o împinseră spre ușă, înainte ca ea să poată formula un răspuns.

– Îmi imaginez că vei dori să te schimbi înainte de cină, reluă el, când ajunseră la parter. Când te întorci, am s-o scot pe Anna la plimbare. Și pe Nick, dacă nu te deranjează. Amândoi au nevoie de exercițiu. La întoarcere, cumpăr de mâncare.

Alix dădu din cap în semn de asentiment. Evoluția era prea rapidă și se simți brusc confuză. Era surprinsă și șocată de manevrele doamnei Babcock. Și foarte îngrijorată de reacțiile lui Quinn, când își va da seama cum fusese manipulat.

– O să dea vina pe mine, i se destăinui ea doamnei Babcock, atunci când aceasta, vizibil revigorată, o strigă, la nici zece minute după plecarea lui Quinn.

– Ce vină? mimă bătrâna o inocență exagerată. Zău, Alix, cred că începi să-ți imaginezi lucruri.

– Cu siguranță, răspunse ea acru. Și nu-mi prea convine. Încep să mă simt... nesincera.

– Pfi! Nici nu cunoști înțelesul cuvântului, răsă cealaltă. Ești mult prea de treabă, Alix. Asta te pune în dezavantaj când ai de-a face cu persoane cu adevărat viclene. Când eram de vârsta ta și dacă aș fi arătat ca tine, aș fi alungat-o pe încrezuta aia de Keir cu coada între picioare, înainte să-și dea seama ce a lovit-o.

– Ei bine, eu nu-s așa, deși nu pot nega că uneori mi-aș dori să fi fost. Pentru mine, asta nu-i o soluție.

– Așa că te retragi fără să opui rezistență? Hm! aprecie menajera. Nu te-aș fi luat drept o persoană care dă bir cu fugiții.

– Nici nu renunț. Dar n-ai cum să te retragi de undeva, dacă nici măcar n-ai fost acolo, replică ea energic. Lăsând de o parte toate fanteziile, în cazul ăsta nu poate fi vorba de renunțare. Până și dumneata vezi asta, desigur.

– Nu accept nimic, veni răspunsul tăios. Ochii mei sunt perfect sănătoși.

– Încep să mă întreb dacă ai pățit ceva la picior cu adevărat, se încruntă Alix. Doar n-ai... imposibil să...?

– Sigur că nu! Nu fi și proastă pe lângă faptul că ești naivă, fetițe. Nu-s chiar atât de senilă să ocup un pat de spital doar ca să-mi pun în mișcare

micile mașinații, replică doamna Babcock, cu o candoare care te lăsa fără replică. Dar mă bucur să constat că n-am stat trează o jumătate de noapte degeaba. Îl iubești, nu-i așa? Într-atât chiar încât ești gata să ne părăsești cât de curând?

Alix rămase cu gura căscată.

— Ești... vrăjitoare! exclamă ea surprinsă. Sau te pricepi să citești ce-i în mintea omului.

— Sunt doar o bătrână foarte înțeleaptă — uneori, răsă doamna Babcock. Alteori sunt la fel de naivă ca oricare, dar să sperăm că de astă dată nu-i cazul. Numai dacă nu cumva nu-l iubești destul de mult ca să merite să lupți pentru el?

— Nu așa se pune problema, răspunse ea, întristată. Aș fi luptat pentru el dacă ar fi fost al meu — poți fi sigură. Dar n-a fost al meu niciodată. Și nu mi-a dat motive să cred că așa ceva s-ar putea întâmpla.

— Pfiu! Ați făcut dragoste, nu-i așa?

— Păi... eu... nu prea știu unde bați, replică Alix, luată prin surprindere de întrebarea directă.

— Ba știi. Și mi-ai dat răspunsul. Ah, nu mai fi așa de susceptibilă, fetițo. Nu-i nimic rău în a fi... de modă veche, dacă nu te deranjează termenul. În zilele noastre, bărbații au parte de sex oricând doresc; o fată cu principii tradiționale este dificil de găsit.

Conversația trecu apoi la aspecte mai generale, privind schimbările apărute de când doamna Babcock fusese tânără. Scăpată din centrul atenției, Alix începu chiar să se simtă bine.

Când Quinn reapăru, încărcat cu tot felul de cutiute de material plastic, tocmai se distrau pe seama unei aventuri din tinerețea doamnei.

— Doamne! E suficient ca să poți hrăni un regiment, exclamă Alix, după ce așeză masa și aduse bețișoare chinezești din bucătărie, la indicațiile menajerei.

— Ce nu mâncăm o să păstrez pentru micul dejun. La exclamația ei de revoltă, adăugă: în timp, am avut și zile mai rele.

— Te cred, dar aș putea...

— Doar n-o să te pun să-mi pregătești micul dejun, o întrerupse el.

Atât tu cât și doamna B. o să stați în pat până mai târziu și o să vă petreceți ziua comod. Ești pe post de infirmieră, nu de menajeră – să nu uiți.

Alix nu protestă, ajungând la concluzia că ar fi fost mult mai simplu să facă ceea ce credea că se cuvine, fără să-i mai ceară părerea. Cu siguranță, cineva trebuia să se ocupe și de treburile casei. Dacă nu le-ar fi făcut ea, atunci doamna Babcock s-ar fi simțit obligată să nu mai țină seama de entorsă.

Dar Quinn demonstrează că era cu un pas înainte, deduse ea din următoarea lui remarcă.

– Și ca să nu vă vină cine știe ce idei, mâine la prima oră o să vină o femeie de serviciu. Iar ea o să lucreze sub ordinele mele, doamnă B., având instrucțiuni speciale să ignore toate încercările tale de-a scăpa de ea.

– De ce aș face una ca asta? replică menajera cu răceală. Alix însă își manifestă nemulțumirea.

– Atunci, ai face bine să trimiți pe cineva să-mi aducă de lucru. Nu pot să stau toată ziua uitându-mă la altcineva cum muncește.

Quinn se mulțumește să râdă.

– Nu poți să stai degeaba, nu-i așa? Dar ar trebui să fii mai atentă, Alix. N-am spus nimic despre prânzul care va trebui pregătit... sau despre cină. Iar după ultimele realizări, abia aștept să văd ce fel de bucătăreasă ești. Dacă te dovedești bună, poate că o să te iau de la planșetă și o să te mut permanent în bucătărie.

Zâmbetul lui ironic n-o ajută deloc să treacă peste insinuare, dar nu reuși decât să-l privească în tăcere. Nu îndrăznește să-i dea vreo replică.

Oricum, n-ar fi avut șanse; următoarele lui cuvinte fură la fel de uimitoare – ba chiar mai provocatoare.

– De asemenea, n-ar fi rău să mai lucrezi și cu Nick, dacă nu vrei să te faci de râs la concursul care se apropie. Animalul ăla este cea mai nedisciplinată creatură pe care am întâlnit-o, deși sunt sigur că lucrează mai bine cu tine decât a făcut-o cu mine astă-seară.

– Ei bine, așa-i normal, răspunse ea. Apoi încercă să schimbe subiectul, ca să n-o păcălească și să-i dezvăluie mai mult decât ar fi vrut.

Totuși, îi fu destul de greu să evite discuțiile; în timpul cinei, stabiliră ca ambii câini să fie scoși la antrenament de Quinn, astfel încât Alix să se poată ocupa de bucătărie. După argumentări complexe, reuși să-l facă să renunțe la ideea de a-și exersa câinii împreună, în fiecare dimineață. Pretinse că n-ar fi fost înțelept s-o lase singură în casă pe doamna Babcock, iar Quinn nu putu răsturna argumentul, având în vedere că acesta era singurul motiv pentru care ea se afla acolo.

Totuși, Alix era hotărâtă să lucreze cu Nick îndelung și temeinic în fiecare dimineață din cele rămase până la concurs.

Îndată ce apărea femeia de serviciu, ea urma să iasă cu patrupedul pe lângă unul din numeroasele canale de irigație și să-i arunce păpușa în apă, printre buruieni, încurajându-l pe Nick să aducă fără să se lase tentat de alte animale, sau păsări de apă.

Apoi, se vor duce la un padoc larg, unde observase câțiva iepuri și câte o prepeliță. Nick era un "pointer" excelent, dar ea era mai puțin încrezătoare în capacitatea lui de a rămâne locului după ce stolul își lua zborul, iar teama se accentuă pe măsură ce se apropia sâmbăta concursului.

Știa că și Quinn este ocupat cu pregătirea Annei și începu să regrete hotărârea de a nu ieși cu el. În fiecare dimineață, se suia în Range Rover și se întorcea înainte de a pleca la slujbă. În fiecare seară își petrecea cel puțin un ceas cu ambii câini, lucrând cu ei până la lăsarea întinericului.

Frustrant era refuzul lui de a discuta progresele înregistrate.

— Se descurcă, obișnuia el să spună și schimba subiectul. Uneori, lui Alix îi venea să-l plesnească pentru zâmbetul ironic cu care însoțea remarca laconică.

Sâmbăta veni mult prea repede, însoțită de uimitoarele progrese ale doamnei Babcock, care decisese că vrea să vină la concurs, ca spectator.

Micuța menajeră înlătură argumentele lui Quinn, vineri seara, pe când se aflau la masă. Alix se amuză de felul în care reușea să-l domine.

— Desigur, n-am de gând să vă urmez în padoc, i-o tăie doamna Babcock. Dar pot foarte bine să stau la umbră în Rover și să urmăresc întrecerile prin binoclu, n-am dreptate? Și așa voi proceda.

Niciun argument nu-i putea schimba hotărârea, așa că sâmbătă dimineată se cuibări pe bancheta din spate a mașinii, având la îndemână un binoclu, o ladă frigorifică plină cu alimente și băuturi răcoritoare, precum și o carte. În spate se aciuară câinii și Alix se trezi pe locul pasagerului, lângă Quinn.

La examenul medical dinainte de concurs, se prezentă o mulțime pestriță de posesori de câini de vânătoare, iar Alix începu să se simtă prea elegant îmbrăcată, cu blugii ei curați, bluza cu mânecă lungă și pantofii de sport. Își luase și o batistă pentru cazul că i-ar fi trebuit ceva de pus pe cap.

Prin comparație, și Quinn putea fi categorisit ca prea bine îmbrăcat, cu pantalonii scurți de doc, ghetele de teren și cămașa subțire. Doar pușca de vânătoare și pălăria cu boruri largi îl integrau în adunare. Cei mai mulți aveau blugi murdari și jerpeliți, cizme de cauciuc și bluze ponosite.

După aspect, cam jumătate dintre ei păreau să-și fi petrecut noaptea la petrecere și, din unele comentarii, Alix deduse că așa stăteau lucrurile.

Dar ochii îi fură atrași aproape exclusiv de câini. Concursul era deschis doar pentru rase de vânătoare: pointeri și aportori. În speță, câmpul era dominat de prepelicari și weimeraneri.

Cei patru weimeraneri, cu toate că erau niște exemplare foarte reușite ale rasei, păreau doar niște copii palide ale mult mai viu coloraților prepelicari. Cei mai mulți trăgeau deja de lesă, nerăbdători să înceapă vânătoarea. În majoritate, erau câini de talie mare, brun-roșcați, cu excepția unei femele mignone, care în ciuda coloritului chiar mai viu decât al lui Nick, părea să aibă o conformație mai puțin reușită.

Directorul de concurs era un tânăr înalt cu o barbă roșu-aprins și accent scoțian. Acesta nu pierdu vremea și dădu semnalul de start. Câinii fură examinați de veterinar, primiră numere de concurs și porniră spre padoc.

Locul se afla cam la cincisprezece kilometri de oraș, iar ultimii trei-patru fură parcurși pe niște poteci, printre țărcuri pentru vite.

Toată lumea coborî din mașini, cu excepția doamnei Babcock. Se adunară în fața porții, observând ultimele pregătiri și așteptându-și rândul.

Primul cuplu de câini fu trimis înainte, fiecare animal purtând câte o zgardă viu colorată, astfel încât să poată fi distinși, iar restul asistenței îi

urmă. Nu merseseră mai mult de o sută de metri, când un iepure ce nu fusese observat de primii doi câini țâșni de lângă nasul lui Nick, iar acesta vru să pornească-n urmărire. Se smulse în lesă, scăpând un hămăit de nerăbdare. Pierzându-și echilibrul, Alix țipă și ar fi căzut fără îndoială dacă n-ar fi prins-o de mână Quinn.

— Auspiciile nu par favorabile, comentă el, iar ea roși, stânjenită.

Într-adevăr, începuse cu stângul. Dintr-o dată, începu să se teamă că se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Instinctul o îndemna să renunțe acum, înainte de a se face de râs.

Dar era prea târziu. Dacă pricepuse cum stăteau lucrurile, Quinn avu delicatețea să nu spună nimic. Așa că înaintară, urmărind la lucru prima grupă de câini, apoi pe a doua și pe a treia. Niciunul nu-și pierdu concentrarea, sau nu fu observat de la distanța la care se aflau observatorii.

O parte dintre câini mârâiau aproape permanent, mai ales prepelicarii, spre uimirea lui Alix, atrăgând dojeni repetate din partea directorului. Destul de slabă consolarea că nici Nick nici Anna nu se aflau printre făptași.

Quinn și Anna făceau parte din perechea a patra de concurenți, iar Alix le ură "noroc", fiind răsplătită cu un zâmbet generos și un semn din cap. Anna căpătă zgarda roșie, iar Alix se strădui s-o urmărească, în vreme ce câinele se deplasa înainte și înapoi, în căutarea urmei.

De două ori păru să înghețe în poziția specifică pointerului, dar de fiecare dată porni mai departe, negăsind nici urmă de iepure, sau de prepeliță. Când termină traseul fără să găsească ceva, Alix n-ar fi putut spune cine era mai dezamăgită, ea însăși sau căteaua.

— Există destule păsări pe aici, observă Quinn la întoarcere, dar s-a făcut cam cald și urma se pierde.

A cincea pereche păți același lucru, iar apoi veni și rândul lui Alix. Nu reușea să-și mascheze teama, iar Quinn își permise o aluzie, când îi înmâna pușca. Nici vorbă de "noroc" din parte-i. În loc de urări, murmură:

— Încearcă să nu-ți tragi un glonț în picior.

Alix rânji sarcastic, dar întorcându-se să plece, pricepu că în felul acesta reușise să-i ridice moralul mai temeinic decât în felul tradițional. Ridicând bărbia cu hotărâre, îi fixă lui Nick zgarda albă și-l trimise pe traseu.

Nick își făcu treaba cu pricepere și entuziasm, iar faptul că nu găsi nicio urmă nu se datora lipsei de efort. Mai mult, își urmă drumul sub control strict, exact prin fața trăgătorilor și judecătorilor. Nu același lucru s-ar fi putut spune despre partenerul de concurs. Era un câine mai tânăr, condus de unul dintre petrecăreții din seara precedentă și, fie dintr-un motiv fie din celălalt, se purtă deplorabil. De patru ori trebui chemat înapoi, fiindcă se îndepărtase de vânător, neluând în seamă fluierăturile și strigătele acestuia.

– Ești un câine grozav! îl laudă Alix pe Nick, în vreme ce se întorceau, lăsând locul ultimei perechi.

Quinn ridică o sprânceană, apoi admise:

– A făcut treabă bună, dar cu asemenea concurent nici nu avea cum să arate rău.

Prima etapă se încheie fără să se tragă vreun foc de armă. După o pauză de zece minute în care câinii se răcoriseră înotând într-un iaz din apropiere, începu runda a doua.

Teama de mai înainte fu nimica toată față de trauma resimțită când se trezi repartizată în aceeași pereche cu Quinn.

– Dar de unde o să fac rost de armă? întrebă ea, blestemându-se imediat de stupiditatea întrebării.

Întotdeauna se aducea câte o pușcă de rezervă și, oricum, așa cum o asigură el ironic, băieții ar fi fost oricând gata să îndatoreze o competitoră atât de drăguță.

N-avea cum să se opună argumentului, cu toată convingerea ei intimă că după patru ceasuri de umblat prin tufăriș nu mai arăta chiar așa bine. Totuși, nu-i lipsiseră ofertele de ajutor la sărit garduri sau alte obstacole, mai ales că era singura femeie.

Bărbatul al cărui câine o luase razna în timpul primei runde își ceru scuze personal.

În a doua mână, ei erau perechea a treia și aveau de parcurs un lăstăriș des pe versantul unui dig, dincolo de care lebedele negre și celelalte păsări acvatice înotau liniștite, ignorând prezența oamenilor, armelor și câinilor. De parcă n-ar fi avut de ce să se teamă, iar Alix își dori să se poată integra în iluzia lor de siguranță.

Cei doi câini lucrau temeinic și aproape, ceea ce nu era surprinzător având în vedere că făcuseră exerciții împreună timp de o săptămână. Foarte rapid, găsiră păsări. După numai cinci minute, Nick rămase înțepenit în poziția specifică pointerului, cu una dintre labe ridicată în aer, cu botul apropiat de pământ. Anna îl urmă imediat. Văzând că cei doi nu mai mișcă, arbitrul le făcu semn stăpânilor să înainteze.

Brusc, Alix fu cuprinsă de temeri. Arma străină părea ca de plumb, iar ea își dădu seama că nu era deloc potrivită. N-avea cum să țintească suficient de bine cu o asemenea pușcă.

Aruncă o privire spre Quinn, dar acesta era concentrat la ceea ce făcea. Păsările aveau să-și ia zborul dintr-o clipă în alta și Alix uită și ea de toate celelalte considerente. Oare-și va păstra Nick poziția? Sau va țâșni după ele, făcându-se astfel de rușine și umilind-o pe ea ca dresoare? "Ușurel... ușurel", își spuse ea, deplasându-se pas cu pas, atentă să-și păstreze echilibrul.

Apoi stolul își luă zborul, cu un freamăt de pene care o luă prin surprindere, deși îl așteptase. Însă își reveni imediat. Ridică pușca, înlăturând piedica în același timp, urmări mișcarea primelor trei păsări, trase, se întoarse spre următorul grup, trase din nou și fu fericită să constate că Nick își păstrase poziția.

În continuare, tensiunea se risipi. La îndemnul arbitrului, îl trimise pe Nick mai întâi după pasărea căzută cel mai departe și abia după aceea s-o aporțe pe cea apropiată.

Pornind din nou, cu încă mai mult de zece minute timp rămas de concurs, Alix fu convinsă că de acum înainte Quinn Tennant avea să se gândească de două ori înainte de a-l mai critica pe Nick. Sau înainte de a lua în răs abilitățile ei de vânător. Brusc, șoapta lui Quinn o trezi la realitate.

Câinii – nu, Nick al ei descoperise altă urmă.

Era deja prea mult!

Se opri și constată că Nick înghețase din nou, în vreme ce Anna – care se găsea departe spre stânga – văzu ce se petrecea.

Neavând permisiunea arbitrului, rămase tăcută lângă Quinn, atentă la manevra Annei, care pivotă și descrie un ocol larg pentru a prinde urma.

Nick părea statuie, iar Anna se mișca într-un pas ca de dans minunat, aproape poetic.

Ajunse în poziția ideală – "de respect", conform limbajului specific vânătorilor – apoi, spre uimirea lui Alix, își continuă drumul cu același pas săltat.

Alături, Quinn încercă s-o stopeze cu o șoptă destul de înceată să nu fie auzită de arbitru. Dar Alix observase și-l simți încordându-se, anticipând ce urma să se petreacă.

Ana se opri puțin, dar își relua înaintarea cu mișcări hotărâte, se apropie și apoi îl depăși pe Nick.

– La naiba! mârâi Quinn, exasperat. Alix nu simți nicio încântare la descalificarea Annei și dezamăgirea lui Quinn.

Când își chemă căteaua, vocea lui era aspră, iar Anna răspunse imediat, înțelegând că dăduse cu oiștea-n gard. Știa că greșise.

Iepurele care pricinuisе incidentul sări de la locul lui, îndată ce căteaua se întorsese cu spatele, iar Nick dădu să pornească în urmărire, dar la fluierătura stăpânei se întoarse ascultător lângă ea. Știa că nu greșise cu nimic, dar simțea tensiunea din aer și privi nesigur când la Alix când la Quinn, până ce ea se aplecă și-l bătu liniștitor pe cap.

– Îmi pare foarte rău, Quinn, îi spuse ea, în vreme ce se întorceau în public.

– Se mai întâmplă, ridică el din umeri, aplecându-se să mângâie botul câinelui. Numai Dumnezeu știe de ce a făcut-o, iar el n-o să ne spună, dar Anna își dă seama că s-a purtat rău, nu-i așa bătrânico? Ai fost o fetiță foarte rea. Primi drept răspuns din partea neprihănitului animal un scâncet slab.

– Ah, liniștește-te. Măine, o să mai ai destule ocazii să-ți repari greșeala, spuse el blând, iar Alix își dori sincer ca ziua următoare să-i aducă reabilitarea.

N-avea cum să-i treacă prin minte că lucrurile vor sta cu mult mai rău.

Capitolul 9

Alix se trezi înainte de răsărit, dorindu-și să nici nu fi auzit vreodată despre concursurile canine, nemaifiind mânată de răzbunare.

După descalificarea Annei, în restul după-amiezii activitatea fusese foarte redusă. Concuraseră și ceilalți câini, parcursese-ră mai mulți kilometri în căutarea vânatului și chiar avuseseră câteva succese, dar Alix nu le dăduse nicio importanță.

N-avea ochi decât pentru Quinn și suferea din cauza dezamăgirii lui, cu toate că el nu lăsa să se vadă nimic. Nu era genul lui să se plângă, sau să-și verse supărarea asupra animalului.

– Nu există câini răi, declarase el în repetate rânduri, doar dresori incapabili. Oricare i-ar fi fost sentimentele, se manifesta cu mai multă afecțiune față de Anna. Și față de Nick. În ciuda comportamentului excelent, mai târziu, și el fusese învins de câini mai cu experiență și mai bine pregătiți, care manifestaseră o pricepere uimitoare de a găsi urma.

– Vei deveni un câine de vânătoare excelent, bătrâne Nick, i se adresa el, în vreme ce animalele erau închise în țarc, la întoarcerea acasă.

– Da, da, și tu, își mângâie el căteaua. Dar aș vrea foarte mult să aflu ce te-a făcut să te dai în spectacol astăzi. Sper doar să nu fie ceea ce bănuiesc.

Alix nu fu atentă la comentariu, preocupată de pregătirile pentru cină, dar când se adunară toți în jurul mesei, își aminti și-l chestionă pe Quinn.

– Doar nu crezi că s-a îmbolnăvit? Sper că nu!

Pe figura lui se întipărise o căutătură cruntă.

– Mai degrabă, suferă de iubire. Oricum, o să aflăm mâine dimineață!
– Nu pricep, continuă Alix, fără să fie prea atentă la vorbele lui. Vrei să spui că și-a manifestat astfel gelozia față de Nick?

– În niciun caz. Încetul cu încetul, duritatea privirii fu înlocuită de o sclipire de amuzament. Pentru știința ta, dragă Alix, câinii sunt mult mai puțin afectați decât oamenii de emoții primare ca gelozia. Iar acestea nu se manifestă niciodată când își fac slujba. Eu vorbeam despre o condiție fiziologică; aş zice că-i pe cale să intre-n călduri.

– Ah! Alix rămase pe gânduri. Dar asta înseamnă că nu va putea concura mâine.

– Mă îndoiesc, lucrurile nu vor evolua atât de rapid, răspunse el sec, dar s-ar putea foarte bine să aibă același comportament visător specific genului feminin în asemenea cazuri, iar asta înseamnă că nu va da tot ce poate. Va trebui să așteptăm și să vedem.

– Consider că este o remarcă șovină și... nepoliticoasă! replică Alix, uitând pentru moment de grija față de șansele lui în concurs. Mai mult, cred că bine-ți face, dacă... se udă toată!

– Se udă... frumos spus, aprecie el, fără să-și abandoneze rânjetul. Tu asta pățești când te îndrăgostești, Alix?

– N-am de unde să știu, nu mi s-a ivit niciodată ocazia, se arătă ea bătaioasă.

– Ah, chiar așa? Doar n-ai să pretinzi că nu-l iubeai – că nu-l iubești – pe șmecherul care a șters-o în Canada cu schițele tale?

– Cu siguranță, nu! Era purul adevăr, spre deosebire de remarcă anterioară. Să fi fost complet orb bărbatul ăsta? Sau pur și simplu nu-i păsa de sentimentele ei?

– Dacă intră-n călduri... ce ai de gând să faci? încercă Alix să schimbe vorba.

– Ei bine, în primul rând voi avea grijă să modific zăvorul după schițele tale, deveni el serios. În al doilea rând, s-ar putea să-l închid pe Nick separat și să vâr cheia în buzunar. Fiindcă, în ciuda gândurilor care-ți mișună prin scâfârlie, Alix, n-am de gând să-l las pe Nick să-și facă de cap cu Anna, ca să fim delicați.

- Și pot să știu de ce? Îmi închipui că încă nu-l consideri demn?
- Am spus eu așa ceva? Nu zâmbea, dar în ochii lui se citea un amuzament abia stăpânit.
- Ai zis-o, știi foarte bine. Dar nu-mi imaginez că ai putea avea tupeul să repeți, după cum s-a comportat astăzi, replică ea, cu ochii îngustați de enervare.
- A făcut o treabă excelentă, nu pot să nu-i recunosc meritul. Dar asta n-are nicio legătură.
- Ei bine, după părerea mea, s-ar potrivi perfect, declară Alix. Ar rezulta niște căței perfecți.
- Sunt convins, mai ales fiindcă majoritatea ar fi femele, rânji Quinn. Dar nu-i vorba de asta. Dacă ai renunța să-ți mai aperi câinele cu atâta pasiune, ți-ai da seama că pur și simplu nu vreau ca Anna să aibă pui. Deloc!
- Păi, chiar dacă n-ar fi așa, tot nu l-ai accepta pe Nick, continuă ea netulburată de accentul pus de el pe "deloc".
- Ca să fiu cinstit, Nick ar fi a doua mea opțiune. Există în Sydney un câine căruia i se spune "Hank the Yank", adus din America, pe care-l consider superior lui Nick, precum și oricărui alt prepelicar, dar asta-i o părere personală.
- Ha! Și ce-l face atât de ieșit din comun? se repezi Alix, nerenunțând la atitudinea defensivă.
- Quinn se ridică și ieși din cameră, întorcându-se după câteva clipe cu o broșură ce cuprindea caracteristicile primului prepelicar importat în Australia. Trânti publicația pe masă, în fața ei, aproape disprețuitor.
- Probabil că-i o pierdere de vreme, având în vedere starea ta de spirit, dar aruncă o privire; ai putea afla câte ceva. Este un stil cu totul diferit de al lui Nick – și reține că am folosit cuvântul "diferit", nu "mai bun". Mulți dintre cei care l-au văzut nu l-au plăcut deloc, fiindcă are o structură osoasă a capului diferită. Personal, îl prefer, iar după ce l-am văzut în carne și oase, am rămas impresionat și de temperamentul lui.
- Temperamentul lui Nick este ireproșabil, replică Alix încordat.
- Scâncește.
- Toți prepelicarii scâncesc.

– Nu și ăsta. Punct. Acum, ce părere ai avea de o cafea și despre alte subiecte de discuție? În expresia figurii lui nu mai exista nicio urmă de amuzament. Era foarte supărat, iar tăcerea care se așternu în timpul desertului și la cafea, nu detensionă deloc situația.

Doamna Babcock nu participase la cearta de mai înainte și declară că simte nevoia să se culce devreme. După ce o conduse în dormitor, Alix își spuse că ar fi fost bine să procedeze la fel. Voia însă ca mai întâi să-i ceară scuze lui Quinn, cu toate că perspectiva nu-i făcea plăcere.

Ciocăni încet la ușa biroului lui, apoi ceva mai tare, fără să primească vreun răspuns. Nedumerită, întredeschise ușa și aruncă o privire înăuntru, dar încăperea era goală.

Unde o fi fost? Cu siguranță, nu se retrăsese la culcare, fiindcă tocmai trecuse pe lângă camera lui și era pustie. După o scurtă căutare, constată că nu se mai afla în casă.

Probabil că s-a dus la câini, își zise ea și se înfioră, fiindcă asta n-avea cum să-i ușureze sarcina. Totuși, porni hotărâtă spre țărcuri, așteptându-se să-l găsească acolo.

Spre uimirea ei, găsi țărcurile goale, iar pe Quinn în fundul curții, stând tăcut, flancat de câte un câine. Nick se ridică în picioare și o întâmpină cu o lătrătură scurtă, dar Anna nu-și schimbă deloc poziția, doar mișcarea veselă a cozii arătând că-i simțise prezența.

Quinn se balansă pe picioare și o întâmpină cu un zâmbet.

– Să mă ierți că am fost atât de tăfnos mai devreme. Nu aveam chef de o discuție în contradictoriu.

– Eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse ea serios. M-am purtat groaznic și-mi pare rău.

– Nu-ți face griji, spuse el, cu sinceritate. A fost o zi lungă, atâta tot. Cum ți-a plăcut, una peste alta?

– Am fost... amărâtă din cauza Annei. Și bineînțeles foarte mulțumită de Nick, răspunse ea, mângâind câinele pe cap. Exceptând faptul că n-au prea fost destule păsări, am rămas impresionată.

– Ha! Pășările erau acolo, fără discuție, râse el. Problema a fost că până spre sfârșit câinii nu și-au făcut datoria cum trebuie. Asemenea competiții

abia au început să se organizeze aici, în Queensland și mă tem că dresajul cam lasă de dorit.

— Înțeleg, replică ea fără vlagă și amândoi se cufundară într-o tăcere care dură câteva minute.

— Ei bine, cred că am să mă retrag, reluă el, și-ți sugerez să procedezi la fel, fiindcă mâine va fi o zi foarte grea. Mai ales pentru câini.

Duseră animalele la țărcuri, apoi Quinn o conduse până la poarta căsuței. Îi oferise brațul, iar atingerea îi provocă imediat cunoscutul freamăt interior. Apoi îi cuprinse umerii cu mâinile, foarte ușor, iar ea ridică privirea.

"Sărută-mă, dar nu pe frunte, te rog", vorbi ea în gând, încercând să-l hipnotizeze.

— Alix... Șoapta echivala cu o mângâiere care-i stârni sângele. Răspunsul fu atât de stins, încât nu știu dacă-l auzise.

— Da? repetă ea ceva mai tare. Degetele lui o strânsesă ușor de umeri, iar ea simți că începe să tremure și se întinse inconștient să-i întâmpine buzele.

Iar acele buze coborâră chinuitor de încet, apoi direcția mișcării se schimbă ușor, iar ea simți atingerea lor răcoroasă pe frunte.

— Noapte bună, spuse el blând, foarte încet, apoi se îndepărtă, imun la magnetismul cu care încerca să-l rețină, insensibil la dorința ei de a fi strivită într-o sărutare pătimașă.

— Noapte bună, reuși ea să-i întoarcă urarea, apoi se întoarse și dispăru în căsuță, orbită de mânie, dorind să fugă după el, să-l rețină, dar în același timp fiind gata să-i dea cu ceva în cap.

Adormi plângând, într-un târziu, reușind să-și vâre în minte ideea că firea ei certărească era de vină că-l îndepărtase. Cu siguranță, niciun bărbat n-ar fi putut să fie atât de orb în fața iubirii care — era convinsă — îi strălucea în privire.

Până dimineța, reuși să-și controleze simțurile și decise că niciodată nu-i va mai permite lui Quinn Tennant s-o facă să sufere. Niciodată!

Nervozitatea ei probabil că fusese simțită și de Nick, fiindcă, deși la început lucrase bineșor, nu arăta nici pe departe ceea ce putea. Chiar și așa,

era mult înaintea Annei, a cărei prestație părea de câine care nu fusese dresat deloc.

Urmărind de la distanță întrecerile de aportare împreună cu doamna Babcock, Alix nu putea decât să suspine la caraghioslăcurile câinelui.

– Ah, Quinn va fi atât de dezamăgit, declară ea, ascunzându-și cu greu propria suferință.

– Nu prea, veni răspunsul, uimitor. Ah, va fi dezamăgit desigur, dar cred că acum are alte probleme mai importante. Iar v-ați certat, nu-i așa?

– Nu, cu excepția discuției prostesti de aseară, dar ne-am împăcat. . . pe urmă. Nu voia să vorbească despre acel subiect, dar nici nu-i venea s-o respingă pe femeia amabilă de lângă ea.

– Nu mă gândeam la ce s-a petrecut aseară, deși azi-dimineață te-ai arătat rece ca un sloi de gheață. Deci, dacă nu vă certati, înseamnă că nici altceva nu prea faceți, ei?

Alix admise, dar fără entuziasm.

– Nimic altceva, spuse ea, cu un amestec de tristețe și brutalitate. Nici nu se poate întâmpla ceva – pe el nu-l interesează și nu mai este nimic de adăugat.

– Pfiu! fu exclamația doamnei Babcock, a cărei părere mărturisită era că Alix și Quinn erau destinați unul celuilalt.

Dacă aş putea să am măcar jumătate din încrederea ei – nu, o zecime – își spuse Alix, poate că aş suporta.

Dar îi era imposibil și n-avea niciun rost să încerce să se convingă de contrariu. Quinn nu simțea nimic pentru ea, poate cu excepția unei amicitii sau camaraderii între posesorii de prepelicali. Iar asta-i era absolut insuficient.

Totuși, când îl văzu revenind cu Anna, inima ei îi ieși parcă-n întâmpinare. Fuseseră descalificați după prima rundă.

Nu-și putu stăpâni nici sentimentul de simpatie, când, în loc să-și manifeste supărarea, el se aplecă și mângâie blând căteaua, spunându-i cât era de frumoasă, de aiurită și de iresponsabilă, dar pe un ton care o făcu pe Anna să se gudură de plăcere și să dea din coadă.

Era foarte simplu să-ți verși frustrarea pe câine, Alix știa foarte bine.

Dar cu atât mai de apreciat era acea atitudine bărbătească, matură, umană, să-ți lauzi câinele, să-i arăți dragostea pe care o merită.

În copilărie, avusese ocazia să cunoască oameni care își apărau câinii în public, dar în particular îi tratau oribil pentru cea mai neînsemnată greșeală. Știa de asemenea că singura metodă de a obține rezultate la dresaj era să combini disciplina fermă cu corectitudine și afecțiune reală. Quinn ducea la extrem această ultimă parte.

— Este nefericită, fu unica lui remarcă, după descalificare. Nu mânie, nu pedepse drastice, nici pic de ranchiună. Quinn Tennant își iubea câinele dincolo de trofee — sau de greșeli. Exact așa cum îl iubea Alix pe el. . .

Dar cu mai puțin folos și, în clipa aceea, așezată comod la umbra unui copac de pe malul râului, urmărind prestația unui labrador plecat să aducă rezultatul împușcăturii simulate a stăpânului, știu cu certitudine că trebuia să părăsească Bundaberg.

Apoi, Quinn zise că voia să ducă animalele acasă, să le lase să se relaxeze în țarc. Doreau oare Alix și doamna B. să urmărească restul concursului, sau erau de acord să plece cu el?

— O să mai rămânem, declară doamna B., nedându-i nicio șansă să intervină și să spună că ar prefera să plece și ea.

Quinn se întoarse chiar înainte de ultima rundă a concursului open, la care mai participau doar patru câini. Surprinzător, numai unul dintre ei era labrador-retriever; se mai calificaseră un weimeraner, un golden-retriever și un prepelicar.

— Va câștiga labradorul, declară Quinn, înmânându-le câte o cutie de bere rece și așezându-se pe iarbă lângă ele.

Exercițiul presupunea două aportări, una dintr-o zonă cu buruieni dese, în care nu se vedea unde a căzut pasărea, iar cealaltă de pe lac.

Primul, weimeranerul, se comportă slab, nerespectând metoda recomandată de a depăși un gard de sârmă ghimpată și nereușind să descopere pasărea ascunsă între buruieni.

Prepelicarul — o cățea cafeniu-roșcată, musculoasă — se descurcă destul de bine, dar cu asemenea grabă încât trecea mereu de pasărea ascunsă și, deși reuși ambele aportări, ar fi putut lucra mai bine.

Până și propriul stăpân râse de maniera demnă și caraghioasă a golden-retrieverului, care aducea mai degrabă a spectacol decât a concurs. Cu coada sus, ca un stindard, părea să treacă prin încercări cu un dispreț total față de comenzile stăpânului, cu toate că până la urmă termină exercițiul.

– Acum o să vedem cum se face, murmură Quinn, în vreme ce labradorul mare și negru era adus la linia de start. Și avea dreptate! Cu toate că era vizibil controlat de stăpân, alergă ca o săgeată și execută primul aport, intrând ca un tanc prin buruienile dese. Împlini ambele aportări în mai puțin timp decât le fusese necesar celorlalți câini pentru una singură.

– Destul de greu să învingi labradorii la asemenea exerciții, aprecie el pe drumul spre casă. Excelează la aportările directe și foarte puțini prepelicari le pot ține piept în concursurile importante. Apoi zâmbi. Numai că labradorii nu-s la fel de buni pointeri, deși am văzut și cazuri fericite. Totuși, deși au un temperament aproape perfect, nu-s pe gustul meu.

Ținând cu tandrețe certificatul primit de Nick la concursul de câini utilitari, Alix aprobă din cap. Nu l-ar fi dat niciodată pe Nick pentru un labrador, fie el cel mai tare. Îi spuse și lui Quin ce simțea și fu nițel surprinsă când acesta i se alătură, laudându-l pe Nick.

– Puțină muncă și ar deveni la fel de bun ca oricare dintre ei, zise Quinn, pe tonul lui blând, folosit când vorbea despre câini. O să încercăm să organizăm niște exerciții înaintea următoarei competiții și ai putea da o adevărată lovitură feministă!

Alix ridică ochii uimită, fiindcă se gândise la același lucru. Următorul concurs. . . dar cine știe unde urmau să fie ea și Nick la acea dată? Ah, de ce n-o putea include și pe ea planurile lui de viitor? Întreaga situație începea să fie prea deprimantă.

Spre norocul ei, ieșirile din ultimele două zile păruseră să aibă un efect soporific asupra celor trei, așa că după o cină tăcută, toți trei se retraseră. Tocmai pusesese pe ea cămașa de noapte și își eliberase părul, pregătindu-se să-l pieptene, când Nick sări în picioare ca răspuns la bătaia ușoară de la ușă.

– Cine e? întrebă ea, făcându-i semn câinelui să tacă.

– Depinde cine ți-ai dori să fie, veni răspunsul. Pot să intru în pielea lui Romeo, imit destul de bine pe lupul cel rău și cam lamentabil personajul comis-voiajorului, mai ales în cazul tinerelor doamne care au un câine de pază.

– Semeni foarte bine la voce cu proprietarul, replică ea, cu un zâmbet. Ai venit să mă dai afară?

– Nici vorbă, răspunse Quinn. Vreau doar să-ți cer o mică favoare.

– Ah, șopti ea, iar el continuă fără s-o fi auzit, probabil:

– Ei bine, ai de gând să-mi dai drumul înăuntru, sau trebuie să mă pregătesc să trântesc ușa la pământ?

– Tentantă variantă. Începuse să se amuze, uitând de toate ideile depressive. Poate că ar fi de preferat să încerci rolul lui Romeo; întotdeauna am adorat serenadele sub clar de lună.

– Orice te stimulează, veni replica uimitoare, dar numai după ce îmi dai corect replica. Vom fi obligați să renunțăm la scena balconului, dacă n-o scoatem pe doamna B. din camera ei.

Chicotul stăpânit ce răsună îi demonstra că și Quinn se distrează pe seama aceluia dialog absurd. Deschise gura pentru a recita cunoscutul "unde ești tu, dulce Romeo", dar o închise la loc. Cuvintele nu-i veneau. O tristețe profundă îi copleși ființa. Izbucni în lacrimi și pricepu că nu îndrăzneia să-i deschidă. Îi trebui toată forța ca să răspundă:

– Îmi... pare rău, dar s-a făcut cam târziu pentru jocuri. Ce anume doreai?

Urmă o tăcere care-i sugeră prin ușa închisă senzația de ceață înghețată.

– Prea bine, vorbi în cele din urmă Quinn. Voiam doar să te întreb dacă nu te deranjează să stai și săptămâna viitoare cu doamna B. Știi, pretinde că se simte foarte bine, dar nu mai e tânără. Ce zici, Alix? Nu-mi vine s-o las singură acasă până nu scapă de cârje.

– Da, sigur că da, dacă așa consideri, răspunse ea, încercând să pară cât mai degajată, cu tot nodul din gât.

– Bine. Plec la Melbourne mâine dimineață și am să rămân acolo toată săptămâna. Îmi iei o piatră de pe inimă. Apoi făcu o scurtă pauză, iar Alix avu senzația că-i aude creierul lucrând. Îți mulțumesc din nou. Noapte bună.

Alix se întoarse în baie și-și privi în oglindă ochii înroșiți de lacrimi. Ce se întâmpla cu ea? Cum se preschimbase din femeia tânără, relativ normală, în această creatură... ale cărei emoții săreau brusc de la fericire la durere, fără nicio logică?

Trebuia să plece, dar n-avea cum înainte ca doamna Babcock să-și revină complet. Cât timp? O săptămână? Două? Poate chiar o lună, până să-și poată înainta demisia fără muștrări de conștiință și să-și pună la adăpost sentimentele distruse.

Quinn luă avionul la prima oră. Sau cel puțin așa i se spuse. Nu-l văzuse plecând, nu îndrăznise să-și arate figura plânsă. Ieșise cu Nick înainte de răsărit și nu se întorsese decât după plecarea curselor de dimineață. El avea să lipsească întreaga săptămână, iar ea s-ar fi putut duce la muncă foarte bine. Doamna Babcock își reluase progresiv toate îndatoririle gospodărești, renunțând la cârje fără vreo problemă, femeia care făcea curat venea zilnic, iar Alix se plictisea din ce în ce mai tare.

Insuficientă consolare că reușea să stea cu câinii cât de mult dorea. Miercuri, Anna începu să dea semne că pronosticul lui Quinn fusese corect. Oare individul ăsta avea dreptate întotdeauna? Alix luă imediat măsuri să-i separe pe câini, lăsând un țărc liber între ei.

Lucra reguat cu Nick, dimineața și seara. Tot de două ori pe săptămână o scotea și pe Anna și o ducea departe pentru a evita problema câinilor străini atrași.

Un muncitor de la ateliere veni și înlocui zăvoarele cuștilor. Asta avea să-l mulțumească pe Quinn, își zise ea. Dar nu se mai obosi să pună lacăte la noile zăvoare.

N-avea decât să se ocupe singur de problema asta.

Rămase surprinsă și foarte plăcut impresionată la întoarcere, când el o complimentă și-i mulțumi pentru grija arătată. Apoi le scoase pe doamne la cină în oraș, la clubul Rowers, și le delectă cu povestea a ceea ce părea să fie cea mai ciudată călătorie de afaceri din istorie.

– Toate păreau să-mi iasă anapoda, zâmbi el strâmb. N-am găsit taxiuri când aveam nevoie, am întârziat la întâlniri, era să pierd și avionul cu care m-am întors... întreaga expediție a fost un enorm fiasco.

Poate, însă felul cum povestea o făcu pe Alix să creadă că fusese și o aventură distractivă pe tărâmul gafelor. Atât ea cât și doamna Babcock se chirciră de râs. Umorul lui era plăcut, politicos, uneori chiar absurd, dar infinit de prietenos. Spre deosebire de zilele următoare, când reuși să-i lase lui Alix o senzație de răceală incredibilă.

Niciodată nu existase ceva anume, doar o atmosferă... distantă. Niciodată nu rămânea singur cu ea, n-o atingea, totuși destul de des părea s-o urmărească din priviri. Conversația lui rămăsese prietenoasă și politicoasă, dar era lipsită de căldură.

Miercuri, când anunță că urma să plece într-o nouă călătorie, de astă dată în America de Nord, Alix fu aproape fericită că pleca. Cel puțin, își spuse ea, asta-i dădea timp să-și pună ordine în gânduri.

Sper să mă întorc duminică, dar dacă nu reușesc, te-aș ruga să ai grijă de Anna în weekend, fiindcă zilele care vor urma sunt cele mai... importante. Aș vrea s-o știu pe mâna cuiva în care pot avea încredere.

Complimentul o luase pe nepregătite și bâlbâi cu greu câteva cuvinte de mulțumire.

— Nu fi fraieră. Până acum, te-ai descurcat excelent și sunt sigur că ai s-o scoți la capăt în absența mea. Apoi îi zâmbi fermecător, iar Alix îl redescoperi pe adevăratul Quinn Tennant.

— Desigur, asta înseamnă să amâni planurile pe care ți le făcuse-și cu Nick, dar dacă-i băiat bun și ne iartă, o să-l recompensăm altă dată.

— Sunt sigură că va fi încântat să audă, replică ea acid. Ce-i trecea prin minte? După schimbările lui bruște de atitudine, începea să creadă că era la fel de tulburat ca și ea.

Nicio ciudățenie n-o putea însă pregăti pentru ceea ce auzi din gura lui, înainte de a trece dincolo de poarta de îmbarcare spre Brisbane și apoi spre America.

Capitolul 10

Alix crezu că se înșela.

– Ce ai spus? întrebă ea siderată, cu o privire în care se amestecau confuzia și... teama.

– Te-am întrebat dacă nu vrei să-i transmit ceva lui Bruce, dacă-l văd. Vocea lui era neobișnuit de slabă și complet lipsită de nuanțe ironice.

– Ai înnebunit? Apoi continuă, fără să aștepte vreun răspuns: probabil că da! De fapt, sunt convinsă că ar trebui să te consulte un doctor, în loc să umbli prin America. Ești bolnav!

Se întoarse dând să plece, dar se răzgândi imediat sub imboldul mâniei care-i fierbea în vine și care se revărsă sub forma unui torent de durere și... cuvinte.

– Da, la naiba. Transmite-i iubirea mea lui Bruce. Mulțumește-i din parte-mi că m-a părăsit... fiindcă a fost cel mai draguț lucru pe care-l putea face pentru mine.

Spune-i că nu l-am iubit cu adevărat niciodată. Și asigură-l că nici nu i-aș mai ține minte numele, dacă n-ai fi tu să-l tot pomenești. Spune-i tot ce crezi, Quinn Tennant, fiindcă el este limpede mai important pentru tine decât pentru mine!

Cu un țipăt aproape animalic se întoarse și fugi din aeroport, spre uimirea pasagerilor și a funcționarilor.

Întoarse cheia în contact, apăsă pe accelerator, ieși din parcare în scrâșnet de roți și fum de eșapament.

Abia dacă era capabilă să vadă drumul, dar coti în mare viteză pe autostradă și porni în direcția opusă orașului.

Mintea i se golise de gânduri, nu simțea nimic, nu-i păsa. Abia după mai mulți kilometri începu să încetinească, în vreme ce revenea la realitate. Totuși, la intersecția spre Bingera Weir, era doar parțial lucidă. Coti la dreapta pe drumul de macadam, spre locul unde un dig îngust traversa albia râului Burnett, varianta preferată de camionagii ce se duceau și veneau de la Bingera Mill.

Parcă pe marginea drumului, într-un loc de unde avea sub ochi apele râului, calme, scăzute din pricina secetei. Rămase cu privirile pierdute, în vreme ce realitatea prindea din nou contur în mintea ei. Lacrimile se uscaseră, lăsând-o cu o senzație de incredibilă deșertăciune.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Într-un târziu, scutură din cap ca un înotător care iese din apă, inspiră adânc, dureros, și reporni motorul. Se întoarse în oraș cu o viteză mult mai potrivită, dar nici măcar nu aruncă o privire spre aerogară, când trecu prin dreptul ei.

La birouri, nu încercă să explice de ce-i trebuiseră două ore și jumătate ca să conducă pe cineva la aeroportul situat la numai zece minute distanță. Nu vorbi cu nimeni, ci se retrase direct în micul ei birou.

Trase dinainte planșa la care lucra, își luă ustensilele și se apucă de treabă. Până seara, la plecare, reușise să ajungă la zi cu munca – având un spor incredibil.

În următoarele câteva zile, își îndeplini îndatoririle de serviciu cu o detașare aproape totală. În fiecare seară dormea ca un buștean, fără vise, nepăsătoare. Se trezea la răsăritul soarelui, scotea câinii la plimbare pe rând. Își făcea treaba, dar nu vorbea decât când n-avea încotro și cât mai puțin chiar și atunci.

Seara mânca împreună cu doamna Babcock, de obicei într-o liniște deplină, sau discutând subiecte mărunte, incapabile să le provoace stres emoțional niciuneia dintre ele.

Îi era îndatorată femeii mai vârstnice pentru amabilitatea și bunul-simt de a nu interveni. Sâmbătă se simțea aproape capabilă să-l înfrunte iar pe Quinn.

Duminică, după părerea ei, era complet pregătită, dar el nu se întoarce.

Deși superficial, părea să fi revenit la normal, în interior era ca de gheață. Totuși, acum reușea să discute cu lumea, să fie politicoasă – ba chiar să pară interesată.

Fu mai ales mândră de propriile reacții când, luni pe la prânz, dădu peste Michelle Keir la cumpărături. Conversația ușoară nu lăsa să se întrevadă nimic din răceala ei interioară.

"... nu, n-avea vești de la Quinn. Nu, nu știa când se va întoarce. Azi, mâine... poate poimâine. Da, câinii o duceau de minune. Anna era în călduri, dar urma să-i treacă într-o zi sau două. Nu, Quinn n-avea de gând s-o împercheze, cel puțin deocamdată. Se gândea la un câine de proveniență americană, dar nu pentru prezent. Era ferm hotărât, din cine știe ce motiv..."

Acceptase explicația sufocantă aproape fără să tremure; parcă ar fi căzut în marea înghețată din interiorul ei, fără să lase vreo urmă.

– Ei bine, să nu spui că știi de la mine, fiindcă am impresia că este un mare secret, dar Quin are planuri mari pentru următoarele luni... chiar foarte mari, de natură sentimentală, cred. Căteii n-ar face decât să complice situația.

Astea fuseseră vorbele ei. Adică: "în sfârșit, am pus mâna pe el, așa că n-ai decât să-ți pui inima la saramură, Alix McLean".

Care inimă? Alix înregistrase cuvintele, făcuse traducerea mentală și își luase la revedere. Al tău să fie, Michelle! Primise mesajul și-l digerase fără vreun efect.

În după-amiaza aceea, tocmai termina lucrul când centralista îi transmise un mesaj. Era rugată să-l ia de la aeroport pe domnul Tennant, după program. Avionul lui trebuia să aterizeze la cinci și un sfert.

Se conformă rugăminții, dar găsi aeroportul ciudat de pustiu. În parcare erau abia câteva mașini. Totuși, nu era treaba ei. Așteptă. După o jumătate de oră, aștepta încă. Nelămurită, coborî din mașină și intră în terminal, unde un funcționar clătină din cap, uimit de întrebarea ei.

– Probabil că ai fost greșit informată, draguțo. Până la șapte nu-i programată nicio sosire.

Tipic, își spuse Alix. După câteva clipe, decise că n-avea niciun rost să se ducă până acasă și să se întoarcă.

– Mă voi mulțumi cu un hamburger la McDonalds, îi spuse ea la telefon doamnei Babcock.

– Cum crezi, Alix. Numai că. . .

– Numai că? Ah, n-ai nimic de mâncare pentru cină?

– Nu, draga mea. Doar că. . . de obicei. . . el mă anunță când se întoarce din călătorii. Și n-a făcut-o, deși, dacă a vorbit cu tine. . .

– Ei bine, mi-a transmis un mesaj, răspunse Alix, neliniștită deja de îngrijorarea din glasul menajerei. Crezi că încearcă cineva să-mi joace o festă?

– Nu, Dumnezeule, nu. Ce sens ar avea? Probabil că sunt o alarmistă bătrână, atâta tot.

– Sper că n-ai căzut din nou? întrebă Alix, încercând să abată gândurile doamnei Babcock.

– Nu. . . în niciun caz, dragă. Dar mă simt cam obosită, așa că am să trag un pui de somn până te întorci. Pe la șapte și jumătate, parcă spunea?

– Cu sau fără el, dar înfometată în orice caz, replică ea pe un ton lejer. Așa că nu uita să pui de ceai.

Se întoarse cu puțin înainte de șapte și jumătate, singură. Nu se aflase la bordul niciunuia dintre avioanele de seară și nu-i transmisese niciun mesaj. Condusesse spre casă cuprinsă de confuzie, dar nu îngrijorată.

Parcă în garaj și coborî din mașină cu poșeta în mână. Intenționa s-o lase în casuță, să treacă pe la câini și apoi să urce la doamna Babcock.

Zăbovi în casuță cât să-și elibereze părul și să se schimbe într-o ținută mai lejeră, și porni spre țărcuri, fluierându-i amical pe câini.

Obișnuindu-se treptat cu întunericul, ochii ei se lărgiră din cauza neașteptatei liniști din cușca lui Nick, apoi fu îngrozită de zgomotele dubioase ce răsunau în țărcul Annei. O zbughi spre porțile din plasă de sârmă, incapabilă să accepte ceea ce vedea cu ochii. Imposibil! Și totuși așa era; cei doi câini erau închiși împreună în cușca Annei.

Împreună! Pentru o clipă rămase nemișcată, deschizând și închizând ochii, de parcă astfel ar fi putut alunga tabloul din față.

Apă. O găleată de apă... dar chiar în momentul când se punea în mișcare, înțelese cu oroare că era prea târziu. Mult prea târziu. Totuși, n-avea cum să ignore... realitatea.

– Nick! Blestematul, încetează! Oprește-te... stai... stai... strigă ea, zgâlțâind plasa de sârmă, lovind-o disperată cu mâinile.

– Lasă-l. Îndemnul venise din spate, iar ea se răsuci pe călcâie și se trezi în fața lui Quinn Tennant. Ochii lui semănau cu niște tăciuni aprinși. Mânia îl transformase într-un fel de statuie. La vederea lui, Alix se retrase, speriată de furia ce părea să-i emane din întreaga ființă. Cravata îi era lărgită și cămașa descheiată la gât, iar în mână ținea încă servieta, pe jumătate ridicată amenințător, de parcă ar fi fost o armă. Ochii lui erau expresia pură a urii, o dușmănie care pustia sufletul lui Alix.

– Lasă-i în pace, spuse el printre dinții încheștați, apoi se întoarse pe călcâie și plecă, de parcă s-ar fi dus la bătălie, fiecare pas constituindu-se într-o mișcare amenințătoare. Alix prinsese rădăcini, incapabilă să se miște sau să se gândească la ceva. Vina ei... era vina ei. El o va învinovăți, cu siguranță. Ba avea s-o urască, s-o disprețuiască.

– Nu-s de vină, șopti ea. Cum era posibil? Dăduse greș. Dar câinii fuseseră separați de dimineată, când plecase. Probabil că doamna Babcock îi... dar era imposibil!

– N-am făcut așa ceva! Nu-i vina mea. N-am... făcut-o! O luă la fugă, traversă peluza, urcă scara spre partea din spate a casei. Însă tocmai în clipa când punea mâna pe clanță, auzi dinăuntru blestemele lui mânioase și se opri.

– ... putoare băgăcioasă. O putoare! Nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea să facă una ca asta. Cum e posibil? Niciodată n-o să mai pună piciorul în casa asta... sau am să-i frâng gâtul cu mâinile mele!

Alix părea transfigurată. Ar fi vrut să fugă, dar ar fi dorit să intre și să-i ceară milă, îi venea să... moară. Vocea lui continua să-i perforeze creierul... sufletul.

– ... să fie capabilă de asemenea încălcare a încrederii. Ah, Doamne! Cum de am fost atât de orb? Nemernica!

Alix nu mai zăbovi. Coborî scara în viteză, sărind câte două trepte, neluând în seamă riscul unui accident. Intră în casuță și aprinse lumina.

Trebuia să plece imediat. Acum! Nu mai putea rămâne, nu îndrăzne. Într-o grabă nebună, înghesui în valize la întâmplare haine curate și murdare, produse cosmetice – fără să verifice dacă aveau capacele bine puse. Un ruj rămase fără capac, dar nu-i dădu atenție; la fel cum nici nu observă oja care se vărsase.

Afară. Afară! Cuvântul îi reverbera în creier. O valiză se umplu, apoi și cealaltă. Ieși din casuță în mare grabă, aruncă totul pe bancheta din spate a mașinii și se întoarse să mai aducă un rând de bagaje.

A doua oară dădu nas în nas cu el. Măinile lui i se încăleșară pe umeri, împiedicându-i căderea.

– Doamne, Alix, ce faci? Alix! Era imobilizată, incapabilă s-o șteargă, incapabilă să... Toată puterea o părăsi. Pachetele îi scăpară din mâini. Întregul trup se cufundă în... neant.

– Alix. Alix! Ce s-a întâmplat, iubirea mea? Ce-i cu tine? Cuvintele ajungeau la ea filtrate, complet lipsite de noimă. Brațele puternice o ridicaseră ca pe un copil, iar mireasma de after-shave se simțea mult mai intens.

– Coniac. Adu niște coniac, doamnă B. Ah, la naiba... Alix! Revino-ți... Alix! Vocea se auzea mai tare acum și parcă devenise mai convingătoare.

Încercă să deschidă ochii, dar nu reuși imediat. Apoi lumina pătrunse printre pleoape și simți coniacul alunecându-i pe gât. Se înecă.

– Alix! Ce s-a întâmplat, iubito? Doamnă B. cheamă doctorul imediat. Doamne, ce o fi pățit?

– Nu... Cuvântul ieșise cu mare greutate și distorsionat. Reuși să repete: nuuuu!

Se cufundă iar în întuneric. Apoi simți niște degete cercetătoare și o lumină îi jucă în fața ochilor, ca printr-o pânză de păianjen.

– Alix, dragostea mea, te rog... Reuși să deschidă ochii complet și văzu doi bulgări verzi care prindeau progresiv contur. Apoi un nas, o gură, o figură pe care abia o recunosc datorită aspectului tensionat. Ochii aceia păreau să-i insuflă căldură, compasiune.

– N-a... fost... vina... mea, șopti ea, scuturând din cap în același timp. Nu-s vinovată.

– Ce spui? Ah, Alix, iubirea mea! Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbești?

Vocea îi pătrundea în suflet, nu dureros, ci mângâietor, încurajator.

– Căinii, continuă ea. Anna. . .

– Căini? Ce naiba? Dintr-o dată mânia își făcuse din nou apariția pe figura lui Quinn, dar dispăru la fel de repede.

– Alix. . . iubito, doar n-ai crezut că te condamn. . . vai, Doamne, chiar așa s-a întâmplat. Ah, ce ți-am făcut? Sigur că n-ai fost de vină; nici nu mi-ar fi trecut prin minte, Alix. Te iubesc. . . mi-ar fi fost imposibil. . .

– Iubesc. . . și eu. . . te iubesc, șopti ea, cuvintele tâșnind din subconștient. Simți din nou atingerea ca de funigei a acelor degete pe bărbie, pe obraji, de-a lungul gâtului. Buzele lui se apropiară și, ajutate de degete, reușiră ceea ce vocea fusese incapabilă să facă. Ceva explodă în interiorul ei, gonindu-i slăbiciunea, scăpând-o de senzația aceea de vid, de teamă. Brațele ei se ridicară singure și-i cuprinsă gâtul.

– Te iubesc. Cuvintele îi jucau în minte, repetându-se într-una, până le acceptă deplin. Sărutările lui îi sorbeau lacrimile, o mângâiau, iar buzele ei răspundeau cu pasiune. Parcă ar fi trecut o veșnicie, până când amândoi se întoarseră cât de cât la realitate. Stătea jos, brațul lui îi înconjură umerii protector. Avea încă în mână paharul de coniac, deși licoarea nu-i mai era necesară.

– Michelle? întrebă Alix, încă nevenindu-i să creadă. Și știa, când ne-am întâlnit, la prânz.

– Bineînțeles că știa, nemernica! Vocea lui Quinn devenise din nou puternică. Eu sunt vinovat. Am acceptat să-i fac niște comisioane la Brisbane și, azi-dimineață când am vorbit cu ea, am anunțat-o că vin astă-seară fiindcă deja abuzasem de prezența ta. I-am spus până și motivul pentru care nu doream ca Anna să se împerecheze. Plănuiam o lună de miere și nu voiam să mi-o petrec în compania unei jumătăți de duzină de cățeluși nou-născuți. Of, Doamne! Încă nu-mi pot imagina că cineva poate fi atât de răzbunător. Știa că nu mai e nimic între noi; n-a mai fost din momentul apariției tale și probabil că niciodată nu ne-am potrivit.

Se ridică și începu să umble prin cameră.

– Dacă nu te potolești, o să chem doctorul din nou, amenință doamna Babcock, aducând serviciul de ceai. Personal, am prea puțină simpatie pentru voi amândoi. Dacă m-ați fi ascultat, nimic din toate astea nu s-ar fi

petrecut. Cât privește luna de miere – ei bine, am mai avut de-a face cu pui de câine și nu cred că acum o să fie mai dificil. Sau puteți să. . .

– Nu! săriră amândoi. Menajera le aruncă o privire elocventă, gen "v-am spus eu!" și clătină din cap.

Băură ceaiul în tăcere. Apoi Quin zâmbi ștrengar, ca un drăcușor.

– La naiba, aproape uitasem. Ieși grăbit și se întoarse, înmânându-i lui Alix un plic voluminos.

– Cadou! declară el. Voiam să-l păstrez drept dar de nuntă, dar cred că ăsta-i un prilej mai bun. Ea deschise plicul și vărsă conținutul în poală. Îi luă ceva timp să priceapă adevărul.

– Schițele mele! Însă cum. . . te-ai întâlnit cu Bruce. Dar. . . cum ai reușit?

– A fost suficient să exercit niște presiuni, ridică el din umeri. Am prieteni destul de influenți peste ocean.

– Incredibil, absolut ireal, șopti Alix și adună desenele sub forma unui teanc ordonat. Îl rupse-n două, apoi încă o dată, înainte ca cineva să poată face vreo mișcare.

– Ah, Quinn, îți mulțumesc, dar astea aparțin trecutului; acum nu mai au nicio importanță.

– Ei bine, intenția contează replică el cu oarecare părere de rău. Apropo, tocmai mi-a trecut prin minte răzbunarea ideală pentru amica noastră cea ticăloasă. Ce-ar fi să dăm numele scorpiei uneia dintre femele?

– Nu! Tonul și privirea ei exprimau opoziția clară.

– Păi, de ce nu? Ar fi o încântare la ședințele de dresaj.

– Nu! N-am să accept să-i fac una ca asta unei biete cățele. Mai ales dacă este prepelicar. Dacă ții neapărat, n-ai decât să cumperi o corcitură, eventual cu sânge de samoed în vine.

– Așa să fie, dragostea mea, acceptă Quinn, pecetluind hotărârea cu un sărut. Iar doamna Babcock găsi cu cale să părăsească discret încăperea.

Sfârșit